

Констатује се да су приступили оптужени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Иван Кораћ, Драган Славковић, Сениша Филиповић и Драгутин Драгићевић, са браниоцима, адвокатима Перковић Миланом који се јавља и за адвоката Миломира Шалића и Слободана Сташевића, те адвокати Драган Ђокић и Мирослав Ђорђевић, заменик Тужиоца за ратне злочине Богдан Станковић, те пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА МИЛОРАДА ЈОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Добар дан, седите Ви ако не можете да стојите, само микрофон укључите.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нема проблема, седите. Ваше име је?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Милорад Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок Милорад Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Алимпије.

Од оца Алимпија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте, које године?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: 15.04.1946. године.

Рођен 15.04.1946. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у ком месту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У Лозници.

У Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станујете у?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тренутно у Новом Саду, Ресавска бр.4.

Са пребивалиштем у Новом Саду, ул. Ресавска бр.4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте држављанин Србије?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима, Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Кораћ Иваном, Филиповић Синишом и Драгићевић Драгутином?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите овако, ја немам потребе и нити сам био икада ни са ким у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте значи у завади са овим лицима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда нека и не познајете, претпостављам?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не познајем их по именима тим која Ви причате, али знам по именима која су тада била у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: После сам нормално сазнао ко је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину. За давање лажног исказа предвиђена је казна затвора до пет година и то је кривично дело предвиђено кривичним законодавством Републике Србије. Уколико сматрате да бисте себе или неке блиске чланове породице изложили тешкој материјалној штети, знатној срамоти или кривичном гоњењу, нисте дужни да одговарате, али само на поједина питања. Ја ћу Вас сада замолити да прочитате текст те заклетве судске ту која стоји испред Вас на папиру. Изволите.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Упозорен, опоменут на дужност казивања истине, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви до сада нисте саслушавани, па ћу Вам ја овде предочити да је пред овим судом у току поступак по оптужници коју је подигло Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије против Грујић Бранка, Поповић Бранка, алиас «Павловић Марка», затим Славковић Драгана, званог Торо, Кораћ Ивана, званог Зокс, Филиповић Синише званог Лопов и Драгићевић Драгутина званог Босанац, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, а наиме, ставља

им се на терет да су у периоду од почетка маја до половине јула 1992. године извршили кривично дело на територији општине Зворник и оптужница је груписана по догађајима, а наиме, под 1. је присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић у јуну 1992. године, а затим злочини убијања, малтретирања цивилног становништва, Муслимана, која су се одиграла у Дому културе у Челопеку, затим на Пољопривредном добру Економија и на месту званог Циглана, па Вас ја позивам да нам испричате шта знате о томе, значи у том периоду. Да кренемо мало отпочетка, да ли сте били у Зворнику, а ако јесте, шта сте радили, шта Вам је познато о томе? Изволите.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, када је почео рат у Зворнику није био нико, били су само они који су учествовали у рату и мислим у том делу рата не знам ко може да да било какву изјаву осим тих ратника који су учествовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви радили када је избио рат?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стајао сам на мосту и гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у Зворнику, шта сте радили, чиме сте се бавили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био сам директор Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове та фабрика?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било друштвено предузеће «Нови извор» за производњу грађевинског материјала, камених и цигларских производа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте Ви тамо били директор?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Рат је почео 1992. године, ја сам дошао 1987. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сво време сте били. Да ли сте били генерални директор или је био само један директор?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, генерални директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још директора, комерцијалних, техничких?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, јесу били директори. Ја сам био генерални директор, а имао сам финансијског и комерцијалног директора и техничког директора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали радника, тада када је избио рат?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: 400 радника, отприлике 400 радника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је рат избио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: 380 до 400 радника, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте осим тог објекта, где се налази, заправо та Циглана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тај објекат се налази у, како се зове, испод новог моста у Каракају, прекопута «Глинице».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она индустријска зона?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је индустријска зона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је на оној страни где је Дрина?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш прекопута «Глинице»?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Баш прекопута «Глинице», дели нас само пут, има надвожњак један, па онда иза надвожњака, пређе се надвожњак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу оног пута што иде за Бијељину, онај главни пут?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тај пут је поред Циглане пролазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, буквално је ту на путу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је површина земљишта на коме се налази фабрика?
Да ли је то велики плац?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имало је 500 x 500.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Метара?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико ту има објеката?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Има пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приземних, спратних, како то изгледа?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам како да Вам објасним има и спратних и приземних. Поред пута има, поред пута има, целом дужином пута има ограда. Поред ограде се налази комерцијала, то смо направили пред сами рат, тако једна зграда, можда једно 6 метара широка, а једно 20 дугачка, а мало дубље налазила се стара зграда Дирекције која је можда широка једно 20, а дугачка једно 50 метара. То је ограђено, ту је било стовариште, онда се налазила капија и поред те капије целом дужином налазила се машинска радионица и асвалтирани пут до фабрике, а фабрика је класична фабрика црепа. Можда је једно 40 метара ширине и једно 120 метара дужине, висине једно 20 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Главни објекат где се производило?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Где је произвођен цреп и иза тога свега започет је објекат на четири, пет спратова, то никада није завршено. Тамо иза је игралиште и после са друге стране, сада ако гледам према Вама, значи са моје десне стране се налазила та бетоњерка где су произвођени сви бетонски производи, мислим, блок, цеви и све по жељи шта је ко хтео, ми смо испројектовали и направили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, ограда дуж пута. Од чега је ограда?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Од бодљикаве жице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та ограда са све четири стране или само ка путу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, та ограда је била са све четири стране. Међутим, како је железница градила себи пругу ону Тузла-Зворник, они су разградили ову, ја Вама опет говорим, ако је пут према мени, онда са моје леве стране су разградили целом дужином, како се зове, ту ограду, али смо ми дигли неки земљани насип и ту је пруга и ту нико није ни ишао, јер није могло да се приђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да остале три стране је жичана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Са остале три стране је доле према игралишту је жичана ограда и неки станови стари су били ту и ту су становали радници и овамо је била жичана ограда, била је и проваљена, мислим могло је да се прође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колике висине је била та ограда?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, била је висине једно, једно три метра, отприлике. Знам да не може да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прескочи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да се прескочи, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али на неким местима је било и рупа?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, било је рупа, то је фабрика, мислим, народ је бежао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, да ли сте Ви били ту када је почео рат у Зворнику?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радила Циглана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, све време, не, пазите овако. Да би схватили ради, ми смо ставили фабрику «на лер», фактички, јер такав је технолошки процес да ватра мора стално да се одржава, а материјал стоји у месту, тако да тај материјал који је стајао у месту пропадне, али да се не би ватра угасила, гашењем пећи, онда је дуг технолошки процес да се после поново то угаси. Мислим, искрено да Вам кажем, рат је почео, није почео у Босни него је почео, пре је био у Хрватској, не знам, ово све, и онда из неког искуства то је све било једно седам дана и стане се после седам дана, када је почео рат и ми смо рачунали да ће то бити једно седам дана рат. Онда оставили смо тамо људе да одржавају ватру, одржавали су ватру, а технолошки процес рада је био обустављен за то време док је трајао рат. Тих једно четири-пет до седам дана нико није могао ни да пређе ни да уђе у било коју фабрику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када је био обустављен технолошки процес?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, технолошки процес је обустављен био једно петнаестак дана, док се нису средиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: После смо наставили са нормалним радом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, да ли исто свих четиристо радника или мање?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Какви, какви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се осуло?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У самом том рату када је почео рат, задњи дан пред почетак тог рата, заборавио сам искрено да Вам кажем датум када је било, дошли су и Срби и људи муслиманске вероисповести на посао. Међутим, како се зове, сви су враћени, јер се предосећало да ће да буде рата и тамо је остао, тамо је остао био пословођа Вељко, заборавио сам му презиме, да ли није проблем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није важно.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И онда смо се ми договорили, пошто телефонске везе су радиле, да он организује ове који одржавају ватру, а да сви остали оду кући, па ћемо сутра, прекосутра када буде могло да седнемо да се договоримо. Онда је почео рат, тај дан, сутрадан, нико није, онда, ја сам трећи дан прешао тамо у фабрику. Они нису имали шта ни да једу ни да пију. Онда сам се ја вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они спавали у фабрици или ишли кући?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су спавали у фабрици, нигде нису ни ишли, спавали су у фабрици. Онда сам се ја вратио у Србију, пошто сам имао ауто и онда ми је војска рекла на мој рескир да могу да пређем преко моста, ако хоћу. Са мном је био тада и Ћетковић, новинар Радио Подриња, све време смо ишли заједно тамо у Циглану. Рекли су шта треба да им се донесе, донео сам им и онда сам ја сваки дан прелазио тако, доносио им храну и ово све, док није, како се зове, били омогућени услови да се крене са производњом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је то било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било једно десети дан, отприлике после почетка рата, десет, петнаест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада, када сте кренули са производњом, колико сада има радника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, овако, да Вам кажем, било је, рецимо да је по задњем мом попису који сам ја имао, било је 380 радника. Од тих 380 било је 180 муслиманске вероисповести, а оно остало је било, јер упамтио сам број 180. Овај остатак је био, пола није могло да дође, јер су становали горе изнад Зворника, нису могли да дођу, био је пресечен пут, горе, мислим ако знате, код Куле града није

могао нико да приђе доле према Зворнику. Онда даље тамо десно према селима исто, зависи како ко, али мислим да није било ту, можда једно од 80 до 100 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када све тако?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Али од тих људи је исто било ангажовано на, у војсци да чувају ваљда, шта су радили, појма немам, тако да смо ми организовали рад у једној смени, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када, после тих десетак дана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, после тих, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у једној смени свих 80 или још мање од 80?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите овако, у једној смени је производња радила. То значи да се правила сирова роба, пошто смо имали глине навучено доста, онда смо то организовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ради у једној смени људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, у једној смени може да ради, овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је радило тада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сада ћу Вам ја рећи. Може да ради, да би се организовало, 35 до 40 људи треба у једну смену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са овим преосталим до 80? Да ли су то ти војно ангажовани што сте рекли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То су били војно ангажовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они нису долазили на посао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они нису долазили на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када је било тако, једна смена, 35, 40 људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, после је, како се зове, пошто је, пошто су Зворник напустили били Муслимани, како се зове, био је тада проглас, не знам да ли је то било, да се врате Муслимани на посао, да се врате у Зворник. Ко се не буде вратио, изгубиће и стан и посао. Они људи су се почели враћати и вратили се у Зворник, он се био тада напунио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, када су се они то вратили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, сада да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на почетак?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не могу ја сада, то је дванаест година прошло, знам да је тако било, да су се они, када су се они вратили, онда је речено да треба запошљавати и на Скупштини општине је донешено да се запошљавају ти људи на чишћењу улица, на овим радним местима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На својим бившим радним местима или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да се попуне у фабрикама људи који недостају, да би се процес производње могао да организује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, враћају се људи који су Зворник били напустили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се враћају у свој град?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Враћају се у своје станове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би они радили у другим фирмама, а не у оној у којој су већ радили, то ми није јасно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па ја не знам да Вам кажем. Ако није радио у мојој фирми, много света је, искрено да Вам кажем, отишао у Аустрију, Немачку, не знам ни ја куда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим на те који су се вратили. Да ли су они наставили да раде тамо где су радили пре рата?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мене није интересовао нико од ових, нисам ни знао те људе у другим фабрикама шта је, шта су радили људи и шта је било. Углавном, у моју фабрику вратили су се моји радници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши радници су се вратили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Моји радници су се вратили, Срби углавном, онолико колико је фалило Муслимани, донета је била одлука на Скупштини општине да морају да се врате у року од пет дана, био је и закон, важио тада, да морају за пет дана да дођу или седам дана да се врате на посао. Међутим, ако не дођу на посао да ће добити отказ. Нормално, није није смео, нико није био луд да дође на посао да изгуби главу. Онда су сви фактички, сви који су добили, добили су отказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас у фабрици?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, и код мене и у свим осталим фабрикама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О ком то сада периоду причамо, почетак рата или?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, то је ту, тај почетак рата, то је можда, можда једно тај месец дана, јер месец дана од почетка рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тада су Муслимани добили отказ јер се нису вратили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су добили отказ одмах после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ми то мало није јасно, када се сада они то враћају у Зворник, после колико времена?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сада не могу да Вам кажем, углавном, они су се враћали, враћали су се у Зворник да живе и да сачувају своје станове. Мислим, у првом цугу колико сам ја приметио, биле су то само жене и деца и не знам ни ја. После тога су се почели да враћају нормално и старији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог пролећа 1992. године?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тог пролећа, да, 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код Вас у фабрику се нису вратили Муслимани, радници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Код мене у фабрику се нису вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ових 180?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Од тих 180 ни један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико се није вратио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јер, пазите, када је почео рат, они су побегли, неко у Тузлу, неко у Сребреницу, неко овамо, граница је била постављена, мислим горе на, не знам где је постављена, преко границе није могао да пређе нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сада у тој једној смени Ви кажете организујете производњу сирове робе са 35, 40 људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то све Срби или мешано?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У почетку су били Срби, а после када је донета одлука та, било је још, доведено је да ради, сада тачан број не могу да наведем, да ли 20, мислим 25 до 35 људи, не знам тачно, како се зове, документација је остала сва, како се зове, у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква одлука је донета, када и која је то одлука? То нам објасните.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Одлука је донешена на Скупштини општине да се запосле људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник Скупштине општине тада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Видите овако, све одлуке су у тој Скупштини доношене, на Скупштини, а председник Скупштине општине је био господин Брана Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се заратило, причамо после?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја причам када сам ја почео да присуствујем на тим седницама, а пре тога шта је било, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви почели да присуствујете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Када сам добио први позив, а не знам када сам га добио, мислим, зна да је, мислим Брана Грујић је изабран за председника, није ни био. Брана Грујић је био председник, њега су изабрали одмах после тога да буде председник, не знам шта је био. Зна да су имали проблема и са Арканом и са свим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причамо значи све после Аркана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било пре рата, а после рата, ја Вам причам, јер ја тада нисам учествовао у том привредном животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви први пут добили позив да присуствујете седницама те Скупштине општине чији је председник Брано Грујић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја, искрено да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате? Колико после тог Аркана када је он дошао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, брзо, брзо је то било, јер, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је позвао на тај састанак?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, позвао је овај, како се зове, Стево Радић, он је био председник за привреду и углавном он нам је давао сва ова упутства. Од њега смо добијали да се спроведе ова одлука Скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви били на тој седници Скупштине када је донета та одлука?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам то.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био сам на седници Скупштине, јер, пазите, Зворник је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је одржана седница, у којим просторијама?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У сали великој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сала велика за Скупштину, мислим, не знам ја, у ту салу смо улазили стално. У тој сали је донешена та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је све био присутан на том састанку? Само уколико будете имали потребе неко име ту на том списку где постоје псеудоними, да не користите име, већ псеудоним?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, био је овај под «К», а искрено да Вам кажем, овај под «Р» не знам, не сећам се ко је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је тај К», ко је још био на тој седници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Овога се не сећам, мислим овај је после постао под «Н», постао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и он?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се, ја њега нисам никада волео у животу и нисам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисмо Вам ми дали списак да нам кажете да ли је био неко од њих, него ако има потребу да их поменете.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам, ко је био све?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да Вам кажем, били су сви директори који су задужени су морали да буду на седници Скупштине општине и сваки долазак им се морао правдати. Ми смо добили сви решења да се постављамо као директори у ратним условима. Ја имам такво решење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој првој седници, ко је председавао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, увек је председавао господин Брана Грујић, ако је био ту, а ако није био ту, имао је заменика. Искрено Вам кажем, није ми падало напамет да гледам ко води седницу. Мени је било битно да присуствујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још био присутан од људи из Зворника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Хоћете име и презиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, Брано Грујић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, био је Брана Грујић, био је овај, како се зове, овај «К», па онда био је Јово Ивановић, био је, он је био тада у Скупштини општине. Не знам шта је био, да ли је био подпредседник Скупштине, појма немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: После је био директор «Глинице», био је директор «Дринатранса», био је директор Комуналног, био је директор «Велепромета», био је директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био од политичара још који нису били директори, а чланови те Скупштине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, искрено да Вам кажем, овај, био је неки Јово, знам да се зове Јово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Јово Мијатовић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Е, тај је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај био?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам шта је био. Знам да је био у врху тамо и да се стално он питао за неке ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Стева Радић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стево Радић јесте. Па, Стево је свугде присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, значи, то је састанак. Да ли су ту, колико је ту људи укупно на тој седници са све директорима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да Вам кажем, то је велика сала била. Нас је једно од 50 до 70 људи било, можда и више, не могу сада тачно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то били делегати Скупштине општине, посланици?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ми смо били стално позивани, како се зове, директори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На те састанке? Колико често?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, седмично скоро једанпут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, да се задржимо на тој првој седници. Каква је одлука донета?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ево овако да Вам кажем. Зворник је био најлепши град у Југославији, мислим ако сте били пре овај, како се зове. Одласком ових, ја сматрам цивилизовани људи, дошли су неки људи одоздо из села који никада нису били у граду. Од Зворника су направили чудо и сада, директор Комуналног је рекао да је у Зворнику за време, нормално када је Зворник имао не знам колико је имао становника, изношено не знам колико смећа, а сада када су дошли ови, то се удесетостручило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то «ови»?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Срби ови када су дошли, када су се вратили у Зворник, да нису могли да постигну да очисте Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то неки други, нису Зворничани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нису зворнички Срби, протерани су други, не знам, са Романије, одакле су дошли, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада неки други дошли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Дошли су неки Срби. Откуд ја знам одакле су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и они су, шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су попунили ове, испразнили станове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је одмах после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах, та прва седница?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да. Није то било на првој седници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, та прва седница на којој сте почели да причате да је донета нека одлука, то да нам завршите, за раднике?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се ја сада која је прва која је била. На седницама су доношене одлуке. На једној од тих седница је донесена одлука да се, како се зове, да се запосле ти људи муслиманске вероисповести који су се вратили, када су се вратили да се запосле као радници, или на чишћењу улица, на физичким пословима, на не знам ни ја на било којим. А искрено да Вам кажем, владало је опште непријатељство између Муслимана и Срба. Ја да доведем у моју фабрику, неко да ми минира фабрику, да оде пола Зворника или да умрем, добро је, али да останем жив, после коме да одговарам што је мени минирана фабрика. Онда су довођени под заштитом наоружаних људи и они су углавном радили, радили су, код мене су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Муслимани су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то слободни људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То нису били слободни људи, они су их затворили у две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они? Ко су ти они?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био је командант Нишки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нишки се звао, не знам како се зове. Он је организовао рад са њима и чуварску службу и скупљање свих, како се зове, материјала грађевинских по Зворнику и доносили су, враћали у Циглану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишки? Ко је тај Нишки?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам, Нишки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви сте директор, нисам ја. Долазе људи, затвореници, чекајте, молим Вас. Ја морам још једном да Вас опоменем на ту заклетву коју сте положили. Ви сте директор фабрике, да ли је тако, долазе људи, сада кажете, који нису слободни, који су затвореници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви неки папир на основу чега Ваша фабрика сада постаје затвор? То Вас питам, одлуку, како затвореници у фабрику?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, има одлука у Скупштини општине да се запосле људи у свим фабрикама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да се запосле, добровољно или принудно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па или, они добровољно нису ништа, они су само принудно спровођени, госпођо, тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да се запосле принудно, где има то принудно запослење?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Било је у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то одлука да се они затворе или да се запосле, то Вас питам?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, ја нисам био меродаван да питам никога шта, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте директор фабрике, нисам ја.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам био директор фабрике, а то би било као да сте ме исто ставили пред Аркана па да га питам ја како се ти зовеш, а он наоружан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога то сматрате Арканом сада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тог Нишког и све остале који су били, они су сви наоружани били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Нишки радио у Скупштини општине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нишки је радио за војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант војске тада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант том Нишком?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, пазите овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали тог неког?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су се мењали, како се зове. Ја не знам да ли је био господин Марко, не сећам се, да ли је он био њему командант, али, или Легија, немам ја појма, ја нисам ишао у касарну и нисам се распитивао, искрено да Вам кажем, није ме интересовало ни ко је командант, нити било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли је Нишки донео одлуку или Скупштина општине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Скупштина општине је донела одлуку, а Нишки је само довео људе и сместио их тамо и чувао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви ту одлуку, да ли можете да нам кажете како је гласила та одлука?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја се, искрено да Вам кажем, не сећам како је гласила одлука. Само су рекли да ће да запосле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао, ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, на Скупштини сви људи који су били, сви директори који су били, сви ти људи донели су одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да сте и Ви донели одлуку да се људи затварају?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја нисам донео затворени да се запосле да раде, а то је испало после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте рекли да је то принудно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па после је испало да је то принудно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је испало?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, испало је да они су довели те људе и тражили где да их сместе. Видели су те две просторије, донели су ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су они?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, рекао сам Вам Нишки, како се зове и било је њих можда једно десет још војника. Ја те војнике нисам ни познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим униформама, какве су то униформе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Војне униформе, регуларне војне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које војске?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Војска ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била тада ЈНА у Зворнику?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не знам да ли је била ЈНА, сви су имали ЈНА ти који су били, ЈНА униформе су имали, маскирне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали тог Нишког од раније?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тада сам чуо да је из Прокупља, а не знам искрено ни како се сада зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али како сте прихватили од непознатог човека да доведе неке људе који су затворени ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја, стварно не разумем Вас, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни ја Вас не разумем.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тамо је владао закон јачег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте још рекли.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А ја, ја да се супротстављам Нишком, не би ми пало напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га, кажете, ни познавали, сада долази непознат човек?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам га познавао, долази човек и долази, по одлуци, каже ми да по одлуци Радничког савета, пошто сам ја тражио да ми се доведу људи, јер немам људи, тридесет људи ми је фалило у току производње, јер су ми одвели толико људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, каква одлука Радничког савета?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не Радничког савета, овог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте рекли Радничког савета?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Скупштине, ја сам провео цео век у социјализму, па сам мислио да је Раднички савет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекох, можда сте заседали у фабрици. Да ли сте Ви тражили, кажете сада, тражили сте?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тражио сам на Скупштини општине да ми се омогући нормалан рад, треба ми тридесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте мислили, одакле ће да се појави сада тих тридесет људи, ко је тих тридесет људи који ће доћи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Било је тада, како се зове, у Зворнику, било је колико год хоћете људи који су становали у својим становима. Откуд знам одакле све да их нађем, нисам ја меродаван да тражим, све је ишло преко Стеве Радића, Стево Радић је одлучивао и давао написмено ко ће да, где да ради, шта, а ја сам дужан био сваку плату, све што треба да однесем горе да ми они овере, па да бих ја исплатио ту плату и све што треба морао бих да однесем код Стеве Радића да добијем од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо још једанпут на ту одлуку Скупштине општине. Како је гласила, да се?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не могу сада да се сетим, ако има сачувани папир, треба да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да имате, Ви сте рекли да имате у Зворнику?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја немам сада код себе, имао сам све, све сам добијао, одлагао сам папире у архиву фабрике. Све ми је остало у архиви фабрике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била та одлука, о чему?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Била је одлука да се запосле радници муслиманске вероисповести за рад у фабрикама и да се допуни број људи, како се зове, који недостају. А до тада су били, мислим, били су људи затворени у пољопривредном добру, ниже од Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то зове?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је пољопривредно добро, то је у Челопеку било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Економија?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Економија, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: До тада, ту су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био затворен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ту су били затворени људи из Зворника, мислим. Дурго, били су затворени прекопута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које националности?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Муслиманске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они ту затворени?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немам Вам ја појма како су они затворени, само знам да су затворени били тамо, нико није смео ни да приђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту направио затвор? Морали сте, кажете, да идете на сваку седницу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да Вам кажем, то је направио, откуд ја знам ко је направио, немам ја појма ко је направио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се и о томе причало, кажете, на све седнице сте ишли? Да ли се и о томе причало, за Економију?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: О томе се није причало, за Економију, не. Био је на Економији, био је у Техничкој школи, био је у обданишту и био је један у Дирекцији бившег «Новог извора», Дирекција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био један, а шта други?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је био исто, и ту је био неки затвор, не знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало о томе када идете на Скупштину?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није, то нисмо ми причали, то немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога је онда донета та одлука? Испада само за вас одлука, а за ово нема одлука, на седници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не знам да ли за остале, ја Вам кажем да сам ја, ја тражио да ми дође тридесет људи да раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте Ви то тражили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тражио сам, како се зове, писмено сам тражио од Стеве Радића и на Скупштини и ја, и сви редом су тражили. И Комунално је тражило да се запосле, да чисте улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви добили, колико сте Ви добили, кажете људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У првом, мислим у првом, они су дотерали, па ја мислим једно 25 људи, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Нишки?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тих десет војника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, у ком периоду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја мислим, исто тако, можда једно двадесет дана после рата, када је све стало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесет дана после рата?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то мај већ или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја мислим да је мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај? И довео је 25 људи, како, затвореника, у цивилу, у униформи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су били сви у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Одакле су ти људи, да ли сте Ви причали са тим људима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам после причао, они су мени рекли да је он њих покупио са улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Нишки?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да и да их је дотерао тамо и он њих када је дотерао, ја сам те људе после чувао, мислим чувао. То у почетку су их малтретирали, долазили су људи из Челопека и тукли су те људе. Онда сам ја рекао Нишком да прекине или да води те људе где год зна. Онда је Нишки ухватио те људе који су га тукли и истукао их и више никада нико није дошао да их туче, али они су били радници у мојој фабрици, јели су храну, исту храну коју су јели и моји радници, коју сам јео и ја, пили су све. Ја сам им лично доносио цигарете, како се зове и средства за прање од мојих средстава, пошто је било тешко да се дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били смештени?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Били су смештени у две канцеларије, бивше комерцијале на стоваришту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу улаза?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су спавали, да ли су имали кревете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ту су спавали, нису имали кревете, имали су оне душеке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Душеке или вреће?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Душеке, душеке, не спужве, душеке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А хигијену, како су одржавали? Да ли су ту имали неки WC?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имали су, онај WC који смо ми сви користили, користили су и они, а имали су чесму са хладном водом, а тамо где је било купатило, био је и бојлер, сада да ли је бојлер радио или није радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су ту ти људи били?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, они су били, не могу сада тачно да Вам кажем, како се зове, једно можда месец и по, можда два месеца, не сећам се тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све истих тих 25 или?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није више нико није, нису више доводили никога. Толико колико је ту дотерано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Су били све време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Били су све време, с тим што су једнога убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Убио га је тај Пуфта, име му не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали плату ти људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нису имали плате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зато што није било од Стеве наређење да им се даје плата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је знао Степа да немају плату?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Брано?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То није био Бранин посао, то је био Стевин посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам питала чији је посао, него, да ли је знао да немају плату, Брано?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, знате шта, искрено да Вам кажем, ја са Браном, нисам Брану ни знао. Он је био председник општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за неку Привремену владу као орган?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тамо је увек била Привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то општина или Привремена влада о чему Ви причате, седнице и то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате како, тај народ горе, то све зове општина, и Привремену владу и ово све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не питам народ, Вас питам?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И ја сам звао општина и Привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то општина како га зовете или Привремена влада, па га зовете општина?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате како, они су њега звали председник општине, а он је можда био председник Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, да ли сте чули за тај термин Привремена влада или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чуо сам, чуо сам за Привремену владу и за све сам чуо, тамо сам живео и био сам све време. Нисам Вам ја рекао, госпођо, ту Циглану смо ми откупили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Радници Циглане, целокупну Циглану, јер сам ја био већински власник, како се зове, Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пре рата и ја сам као директор. Мене није интересовало, док су се сви они тамо спремали за рат, ја сам једини радио у том Зворнику на Циглани, да направим Циглану да ваља и да буде добро предузеће. И моји радници су сви били задовољни, како се зове. Свугде је било проблема, сада да

сам нашао радника мога једног кога нисам видео, да Вам он каже каква је била ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да је то било приватно предузеће?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било приватно предузеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онда био и приватни затвор Ваш или шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мој није сигурно био приватни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како тражите људе који принудно раде у Вашем приватном предузећу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Само да Вам кажем, фабрика је била моја све до почетка рата. После почетка рата, све је припало под надзор Скупштине општине и тог ресора за привреду који је водио Стева Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како под надзор?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Све одлуке су ишле преко Стеве Радића и ми смо све одлуке добијале од Стеве Радића шта можемо да радимо у фабрици, колико коме да исплаћујемо, колико да исплаћујемо, колике плате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У приватној фабрици?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није приватна фабрика, приватна је била до почетка рата. После почетка рата није моја. После почетка рата је све под ресором те Привремене владе или општине или не знам кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, да се вратимо на те људе који су ту. Да ли су ти људи могли да напусте те просторије комерцијале?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су имали свој распоред рада када је почињало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли да оду из фабрике?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Где да оду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Кући?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нису могли да иду нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зато што су имали чуваре тамо и чували су их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су ту били затворени?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Били су затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су ти људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте питали, да ли су то Зворничани, да ли их знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, питао сам их, како се зове, Зворник и околина Зворника, тако су ми причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вас питали да их пустите, нешто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не могу их ја пустити, када је тамо био стражар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих чувао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чували су их војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који војници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Војници, како се зове, ови су из касарне долазили, како се зове, а задужени су били за, када су ишли да прикупљају грађевински материјал, били су под руководством овога Торе, а Торо се зове, заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко је тај Торо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо је исто био војник, имао је униформу, како се зове, маскирну и сви су били, сви су дошли из касарне, како се зове и запослени су били у «Новом извору» на одржавању, како да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас у фабрици?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, чували су фабрику, добили задужење да чувају фабрику и да када изводе те људе, да их чувају, како се зове, да их неко не нападне и да их врате поново на радно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где их изводе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, видите, фабрика «Нови извор» је производила грађевински материјал и пред сами рат ми смо дали кредите овима, како се зове, становништву да извуку грађевински материјал. Они су били извукли тај грађевински материјал, а нико није платио и онда је на Скупштини општине донесена одлука да се тај материјал врати, врати назад у фабрику, како се зове, на стовариште и од тог материјала да се део средстава одвоји за финансирање Скупштине, рада Скупштине општине и онда су они изводили те људе, како се зове, део људи, тих десет, водили су тамо где је био блок или монта или бетонски блок или не знам ни ја и враћали тај материјал, јер тог материјала је било пуно по Зворнику и окол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су знали где да иду по материјал?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, знали су, како се зове, била је свугде, упали ауто, оде са аутом и погледа где има материјал и сав материјал који је постојао ту у Зворнику, он је враћан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то на материјалу пише да није плаћан или шта, да није отплаћен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сав материјал који је грађевински био поред кућа, а није уграђен је враћан у «Велепромет» и у, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сте знали да тај материјал можда није негде другде купљен или да је плаћен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја нисам, нисам био меродаван за то. Била је одлука да се врати грађевински материјал. Ми смо поштовали ту одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта подразумевате под грађевинским материјалом који су ишли ти људи у пратњи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Углавном тамо је био мој блок, мој блок, моја монта, мој како се зове, ови бетонски блокови, онда, како се зове, онда има рецимо даска или не знам ни ја, било шта, то је дозвољено на отпремницу, Торо је довозио на отпремницу. На улазу је стражар потписивао ту отпремницу, предавано пословођи стоваришта и на стоваришту заприман грађевински материјал. После је трочлана комисија одређивала вредност те робе и продавана је та роба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту отпремницу сачињавао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како ко је сачињавао? Он је добио списак, сто отпремница добије и он ако утовари хиљаду блока, Торо напише хиљаду блока, утоварио, хиљаду блока и дође и ови му овере печатом, он преда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тамо одакле је скупљао тај материјал, давао неку потврду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тамо није био нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је поред кућа било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Поред кућа је било, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Торо? Када сте Ви њега упознали и како се он то запослио у Вашој фабрици «Нови извор»?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, у сваку фабрику су били стражари. Ми смо имали стражаре, људе, углавном који су били пензионери, инвалиди и ово све. Пошто је био рат, а, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали Вашу стражарску службу у фабрици?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имали смо пензионере који нису могли ништа да раде, јер су били инвалиди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали тих стражара Ваших?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Било је пет њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, мај?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У то време, пет тих стражара који су углавном били инвалиди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они били обучени? Да ли су имали неке униформе, стражарске, неке специјалне, или цивили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ма јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били наоружани ти стражари?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стражари су имали пушку и како се зове пиштоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваки стражар?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пушку и пиштољ?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Била је стражара ту на, где је био улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У фабрику?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, у фабрику и ту је била, ту су биле три пушке и пет пиштоља је било, али пошто су имали још један улаз доле, на бетоњерку доле је био исто стражарско место, значи имали смо два стражарска места, једно овамо, а једно овамо, а ти људи који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њих петорица?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, њих петорица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су радили, по сменама?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Преподне никада нисмо ни имали стражара, јер се радило у првој смени и онда тамо је било затворено, а овде где је главни улаз, увек је било неко ту и стовариште, тако да није било потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када је било стражарске службе, како је била организована?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Када је почео рат, онда су ту били постављени прави војници који су били поред ових стражара наших, дежурали су и они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих поставио ту, послао Вама?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су, то је из ове, како се зове, из касарне долазили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из касарне?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је ту код Вас, опет да се вратимо на Тору, када сте га упознали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Упознао сам га када је дошао, како се зове, када је дошао он, требало је да се врши обезбеђење тих, када су дошли ти људи, дошао је и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не сећам се да ли је са њима или после дан, два или са њима, не сећам се како је дошао, дошао је регуларно човек. Он једини није био наоружан. Сви остали су били наоружани. Сви остали су били наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Торо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био наоружан?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није био наоружан, имао је, носио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао или иначе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И када је дошао и после, никада није био наоружан. Носио је неки, како се зове, ову малу безбол палицу и мислим, да Вам кажем, он је тражио од мене да сведочим. Ја сам му рекао да нећу да сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је то тражио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тражила је његова жена да дођем да сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, пре једно два, два, три или четири месеца, нисам сигуран. Ја сам одбио да сведочим, зато што не знам шта бих сведочио. У кругу фабрике је радио оно што сам му ја рекао, а ван фабрике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао, шта је рекао, ко га шаље?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Када је дошао, Нишки је довео све њих, Нишки је довео и њега, ја мислим, колико се сећам. И онда смо му оставили да се чува фабрика, круг фабрике, да се чува улаз, како се зове, тамо где је комерцијала, рачуноводство и директор и овамо где је било стражарско место на улазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њега запослио да чува, тог Тору у Вашој фабрици?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У оквиру моје фирме је постојало, како се зове, Извршни савет или не знам ни ја како да га крстим, где је било нас пет, пет људи који су радили, који су одлучивали и спроводили одлуке, како се зове, Скупштине општине. Један је био задужен за војску, један за производњу, један за финансије, један за не знам ни ја, технички директор је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је запослио, питање је било, Тору?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, свих пет тих људи је запослило Тору и све остале, не само Тору, него све остале људе који су примани и запошљавани. Примани су и Срби после који су долазили, избеглице, примани су да раде на тим истим радним местима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на којем радном месту је он запослен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је био шеф обезбеђења и допреме материјала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је био шеф?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је он био шеф?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био је шеф тим људима које је изводио да довозе грађевински материјал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шеф затвореницима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био шеф обезбеђења?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, то је шеф обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти затвореници и радници обезбеђења истовремено, па им је он шеф или шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је ишао да их чува, он је био и шеф, он је одговарао за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је био шеф?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, њима је био, тим, тим, тим, када их је одвео, онда је он командовао њима шта ће да раде и шта ће да доносе у фабрику, када изађу из фабрике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је њима наређивао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме је био шеф, да ли је имао раднике под собом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имао је под собом тога Зокса, Пуфту и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, полако. Ко су ти други, сада први пут чујемо нова имена? Они су, шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, сада сте их прочитали све редом ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви причајте, ја сам прочитала оптужницу, само имена оптужених. Коме је он био шеф?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, био је тим, како се зове, Пуфти, ја се извињавам што Вам причам тако, не знам њихова имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви како знате Ви причајте.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пуфта, Зокс, после је дошао неки Саво и не знам још један са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи били исто радници Циглане?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, исто су радили на обезбеђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуфта, Зокс, Сава и ко још?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам како се још један звао што је дошао са тим Савом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био можда неки Саша? Да ли Вам то име нешто говори?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су и ти људи засновали радни однос у Циглани, ова тројица коју сте сада поменули?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесу, јесу, али су били врло мало и отишли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго су они радили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, једно петнаест дана, јер ја сам им рекао да траже посао, да нисам задовољан са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били на платном списку или како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су били убачени на платни списак, а да ли им је плаћено, чисто сумњам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Тори давао плату?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо је добијао плату од Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Циглане?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је та плата била у то време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, није била нека плата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, кажете, људи бораве месец и по, два. Шта се дешава за тих месец и по, два са тим људима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, мислим, они су поштено радили, како се зове, у међувремену је, да ли је један или два, не могу сада да се сетим добро, пошто је један обични, мислим њих је чувао један обичан радник и држао је онај аутомат. Ми смо обично када смо долазили, ја сам им доносио цигарете и давао сам им цигарете, пушили су заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, како је организована та служба, ко је сада ту обезбеђење, Торо или Ваши стражари, ти страији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо је био обезбеђење за ове, Торо је обезбеђивао људе када су, ту групу људи, колико је водио, једно пет, шест, не знам ни ја, који су ишли да пуне камионе са блоковима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, сваки дан су ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У року од месец и по, два?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сваки дан су ишли камионом да довозе материјал из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је то камион?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Наш камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје, да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Два камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Два камиона су била, како се зове. Један је возио неки Стево, а један је возио Таин су га звали, а како му је име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то људи из Зворника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, они су, један је из Зворника, а један је из Доње Борине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је из Зворника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стево је из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то радници Циглане?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То су радници Циглане, стални радници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сваки дан је Торо по њих пет, шест возио да прикупљају грађевински материјал?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада, стражарска служба?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Овамо сада, ови радници, ови Муслимани који су остајали у фабрици, њих чува овај обичан човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто радник Циглане?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Исто радник Циглане и онда смо један дан сели, седели су тамо и када смо седели, овај је један, каже да је био, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли причате оно што сте непосредно видели или сте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То сам чуо, нисам чуо, него човек је отео аутомат од овог нашег стражара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате то да нам разграничите, шта сте видели и шта сте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем. Пошто је тај радник сео са њима да попуши цигарету, овај је зграбио аутомат од њега, ударио га у главу и да ли је он или још двојица њих су побегли, како се зове, поред пруге, испод надвожњака и отишли су и однели су аутомат. Е од тада када се то десило, онда су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ко Вама то прича? Причате сада као да гледате то, не схватате да је то компликовано? Испричали сте овај је узео и овај је побегао. Да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, пренесено ми је ујутру када сам дошао на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друга ствар, ја то не знам, то ми испричајте. Значи, Ви сте ујутру дошли на посао и шта сазнајете и од кога?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, сазнао сам, од мојих радника, да је овај повређен, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је овај?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Наш радник обезбеђења да је повређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам како се зове, да је повређен, а да су ова двојица отели аутомат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ова двојица?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мислим, муслиманске вероисповести, два човека, која не знам како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затвореници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, затвореници и побегли су кроз, како се зове, тамо испод надвожњака једнога и отишли су пругом према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су претходно урадили, пре него што су побегли, ударили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ударили су овог стражара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, аутоматом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, откуда њима аутомат?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, као да је он неки чувар, госпођо, он седне, радник један обичан, седне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вама испричали, ја не знам?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Гледао сам ја, нисам мутав, када дођемо да попушимо, седнемо, сви смо се дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је испричао тај стражар?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стражар је испричао да је дошао да попуши цигарету и да је овај, како се зове, овај крупни, овај Муслиман зграбио аутомат, пошто је он ставио аутомат поред себе, ударио да аутоматом по глави, овај је пао и онда је још један скочио поред њега и побегли су према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било дању, ноћу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ноћ је то била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је побегло?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само двојица?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према већу. И добро, кажете, побегли и Ви то ујутру сазнајете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље, шта се догађа?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ништа, ја сам пренео горе да су побегла двојица стражара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте пренели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, пренео сам у општину горе, да су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме, шта то значи горе, то ништа не значи, горе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Можда за Вас не значи, судија, за мене је то значило, моја глава је била у питању, није била Ваша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, коме?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко ме? Ја Вама када кажем горе, пренео сам Стеви Радићу, мој делокруг рада је да ја преносим Стеви Радићу, а после је, како се зове, војник, после је донесена одлука да се направи, како се зове, неко ко ће да

контактира са владом и онда смо ми определили човека који је контактирао са господином овим Марком Павловићем о сарадњи војске и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, нисмо дотле дошли. Значи, Ви сте Стеви Радићу рекли да су двојица побегли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте му то рекли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, отишао сам код њега у канцеларију и рекао сам му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Горе у град, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било у згради општине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је у згради општине. Он је седео на првом спрату горе, не знам шта је он био, секретар, не знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту још неко од тих политичара из општине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није био нико, били смо нас двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Стева када му Ви кажете да су побегли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта ће да каже, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто предузима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Обавестио је ове, како се зове, ове чуваре реда и овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које чуваре реда?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, војску ову која је чувала границе и која је чувала, мислим чувала Зворник, да су побегли наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Вама рекао Стева, да је обавестио војску?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да. Није он мени рекао, ја сам само њега обавестио, а мене није интересовало кога ће он да обавештава, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта још има специфично да се десило, осим тога да су два побегла?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мислим ово, рекао сам Вам, да је Пуфта убио тога, онда ми је то Торо пренео да је Пуфта убио. Онда је Пуфта, побегао је и он, чини ми се, како се зове, одатле, отишао је из Циглане и више се није ни вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, мало нам о томе испричајте. Ипак један човек је убијен, не можемо то у једној реченици. Шта знате о томе, када се то догађа, шта сазнајете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Исто се десило ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ноћу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава у односу на тих месец и по, два, на почетку, у средини?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, и то је на почетку било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам каже Торо и када?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо ми је ујутру рекао, када сам дошао на посао, да је овај, да је Пуфта убио овог, како се зове, неког радника тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то Торо знао, да ли сте га питали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није ни Торо становао ту. Торо је становао у граду, Торо је имао неки стан и он је дошао ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ни он то није видео?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није ни он видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У нашој оптужници пише да је Торо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У нашој оптужници пише да је крајем јуна, највероватније 26. или 27. јуна окривљени Славковић Драган са Пуфтом, Савом, Сашом.

Констатује се да је приступио адвокат Сташевић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су значи Торо, Пуфта, Сава и Саша тукли оштећене, а онда Пуфта убио оштећеног тог. Да ли Ви знате име тог човека који је убијен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Испало је да је он био ту присутан Торо, да ли Вам он то није рекао, по оптужници тако произилази?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, да Вам кажем, Торо мени то није пренео, мени је пренешено само да је Пуфта, да га је Пуфта убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то каже, Торо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо ми је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто ближе, како је убијен, где, ко га је убио, како је дошао Пуфта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја мислим да је Пуфта тражио паре од њега и да га је тукао и да га је, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, на основу чега то мислите?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, тада ми је рекао да је тражио паре, да је Пуфта тражио паре од тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо сада полако. Испричајте нам све шта Вам је рекао Торо ујутру када Ви долазите на посао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, ја не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не могу да Вам кажем да причате чега се не сећате.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, да ја Вама кажем. Ја прво, прво када је он убијен, ја сам се потресао зато што је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците нам чега се сећате, када сте дошли на посао, шта сте сазнали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Рекли су ми на улазу да је убијен човек, како су ми рекли да је убијен, ја сам, нормално, ја нисам убица, нисам ни војник, нисам ништа, ја сам рударски инжењер. Васпитаван сам да будем, како се зове, рударски инжењер и да спашавам људе и да помажем људима и то сам и радио цео живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте дошли, када сте то сазнали, до тих објеката или где?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам могао да одем тамо, мени је мртвих било много у животу да гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тело човека још било ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тело човека је остало ту и тражио сам да дође неко да га однесе, не знам ко га је однео и шта су радили са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је још ту био?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је био још ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте тражили да однесе тело?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Тори сам рекао да обавести кога треба и да се однесе тело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам рече Торо о том човеку који је убијен, како је убијен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се, мислим, не могу да Вам кажем, од тога је прошло дванаест година. Ја Вам кажем, ја сам имао тежак тромб, емболија, био сам четрдесетпет минута у коми тако да не могу да се сетим сада неких ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте малопре да Вам је Торо рекао да му је тражио паре?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Рекао сам, то се сећам. Нису они дошли тамо зато што је Зворник леп и не знам ни ја, дошли су због пара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите када то кажете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На све редом, сви редом који нису запослени, шта су тражили у Зворнику, ја Вас питам, шта су тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, сада сте рекли Пуфта је запослен код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, дошао је да се запосли, како се зове, он је био код мене запослен и ја сам одговарао за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он не спада у ту групу која је дошла због пара?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја не знам шта је он радио после два сата, два сата, али ако је био спреман да га убије ту и да тражи паре, онда сигурно да је тражио и од других паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Торо рекао да је Пуфта тражио паре, па да овај?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо ми је рекао да су се побили, да је он тукао тога и да му је тражио паре и вероватно од туче да га је убио, од батина је умро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао Торо, како га је убио, чиме је убијен тај човек, Муслиман?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није, није ми рекао, мене није интересовало. Човек је погинуо, ја о томе нисам могао да разговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам причао да ли је из пиштоља или је заклан или нешто? Да ли се сећате тако нечега?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није сигурно, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам то рекао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви пришли мало ближе том месту или не? Да ли сте Ви нашли ту неко оружје, оруђе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је место мени иза леђа, моја канцеларија је овде, а иза мене је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам, да ли сте видели то место где се то догодило? Где се то догодило?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, после сам ишао када су одвели, видео сам, како се зове, у једном ћошку да је било, има две просторије, једна овамо, једна овамо, да је било лево и да је било криво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У просторији или напољу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У просторији је било крви?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је остао ту неки нож или пиштољ или пушка или неко оружје?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Торо Вама каже убијен је човек. И шта се даље дешава? Ви кажете Тори, шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Рекао сам му да обавести надлежне органе, а ја сам отишао и рекао Стеви Радићу да је убијен један човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то надлежни органи које треба Торо да обавести?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Торо обавештава војне ове, војне власти које су биле задужене за ова војна питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зар није Торо радник Циглане? Какве он везе има?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, али сви су они подносили некеме, подношен је некеме, овај, шта се дешава у свакој фабрици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су подносили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, па погинуло је људи, знате колико, колико год хоћете је погинуло. Мислим, ја сам виђао мртве, не знам ни сам колико сам мртвих видео људи, у свакој фабрици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Кроз Зворник, па био је рат и није било не знам ни ја шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било борби у Зворнику, у мају и јуну у граду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја не знам шта да Вам кажем, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било или није, само то нам реците, да ли је било борби?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, ако нисте гледали телевизију, онда сте могли да чујете и радио пренос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта, ја не могу да сведочим овде, нити сам била, Ви сте сведок. Ја Вас питам и Ви ми одговорите. Да ли је било борби у граду или није?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како не би било борби, госпођо, када је био рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам, људи кажу да није било борби у граду, зато Вас и питам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, други сведоци.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Лажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, било је борби?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Било је борби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају и јуну?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Било је борби у априлу, оно када је био напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Април није предмет наше оптужнице, ја сам Вам прочитала – половина маја до јула.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Али после је било борби, како није било борби, нападали су Кула град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, причамо о Зворнику.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па и то је Зворник, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја причам о граду, ја Вас лепо питам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У граду, са ким ће да ратују, када нема никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, па, где сте видели толике лешеве, то нам определите? Кажете, видео сам пуно лешева у фабрикама?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, да Вам кажем овако, било је лешева када је почео тај рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тада, од маја питам?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вама причам од тада, оно што сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то на почетку сте видели лешеве?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На почетку, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали касније лешеве?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, касније нисам виђао, касније нисам виђао нигде, јер сви су склоњени, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су склоњени?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је сахрањивало Комунално предузеће је сахрањивало све лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које лешеве?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Муслиманске лешеве и српске лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где их је било, одакле ти лешеве после, причамо то после?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А после, пазите да Вам кажем, после, то што питате, ја сам то на телевизији гледао, са телевизије гледао да су људе превозили доле у, како се зове, у Пилицу, а овамо није било више људи у Техничкој школи, није било људи, како се зове, у обданишту и није било људи у овоме, како се зове, на Економији. А по ове моје су дошли неки, неки ратници, не знам ни ја, упали су као, покупили су све живе ове затворенике и одвели су их доле у ову, у Бијељину, онај Батковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, када су ови Ваши одведени, њих 25?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они одведени у Батковић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То не знам када су одведени, само знам да овај, како се зове, да су неки из Сарајева дошли, покупили све те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било то после месец и по, два?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: После тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су дошли и одвели их?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су их одвели и ја нисам знао где су одведени, мислим нико ми није рекао где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вас није ни питао, да ли их воде?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ма, јок, ко сам ја да их питам нешто. После сам игром случаја, имао сам друга Муслимана који је био директор Циглане у Бијељини и отишао сам у Бијељину код њега. Онда сам срео човека који је био затворен код мене и онда смо се испричали. Питао сам за ове остале, сви су били живи, затворени су били у Батковићу и уписани су били преко Црвеног крста, било их је пет који су резали њему дрва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у овој оптужници пише да су доведена лица тукли, разним предметима, рукама и ногама.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, Славковић Драган, Пуфта, Сава и Саша, овде тако пише.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да Вам нешто кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су тучени у том, само тренутак, у том периоду. Шта о томе знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Овако. За Пуфту могу да Вам кажем, могу да верујем да га је тукао и да је, за Зокса исто могу да верујем, јер је Зокс био мало онако, како се зове, лабилнија, а за Тору, могу да Вам гарантујем да онде у оквиру моје Циглане док сам ја био, није никога ни пипнуо, нити ударио. Не, није имао потребе, јер он је толико висок и јак био да су га се сви плашили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, нећемо сада никаква закључивања. Ја Вас питам шта знате, значи, да ли сте видели и да ли сте чули и да идемо редом. Прво за Тору, кажете, док сте Ви ту били. Да ли то значи, да никада Ви нисте били, не постоји могућност или Ви то не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Тору нисам могао да пратим тамо напоље када изађе. Значи, тамо шта је радио, да ли је тукао или није, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте Ви временски, дневно проводили у фабрици?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, проводио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када дођете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Долазио сам негде око 5 сати, па негде до једно 6, 7, 8 сати увече сам био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У 5 ујутру дођете, па до увече?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава за сво то време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам све радио, радио сам организацију производње, знате шта значи организовати производњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је Ваша канцеларија близу, рекосте, те две комерцијале?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Моја канцеларија гледа у двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте ту цео дан?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, цео дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада Ви присуствовали да су та лица тучена и злостављана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам Вама рекао да су долазили људи из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да видимо, да ли су тучени, а после ћемо да видимо ко. Да ли сте Ви ту некада били?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, тукли су их, управо Вам кажем, када сам ја био, тукли су. Ја сам изашао, па питајте, ако има неко жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се пута то десило и када?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Десило се то два пута управо када сам ја био и онда сам ја рекао Нишкоме да, уколико не буде он, ја ћу наредити стражарима да пуцају у ове Србе који улазе овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То када сте Ви два пута били присутни, да ли сте Ви изашли када сте видели да их је неко тукао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Изашао сам да браним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тукао те људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, неки гилиптери из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, који су то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам, не знам, мислим, али искрено да Вам кажем, били су наоружани и ово, ја их се нисам плашио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наоружани су били?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте имали те стражаре, пензионере и кажете они су наоружани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Склонили се у ћошак тамо и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су они имали упутства, кажете, наоружани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имали су упутства, знате шта значи у војсци бити стражар, има упутство да убије ко уђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нису то урадили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сада то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту нешто истраживали, Ви сте директор?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Прво да Вам кажем, како се зове, ја у животу никога нисам убио, одслужио сам и војску и ово све, а ти пензионери да убију некога, па то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали, која су они имали овлашћења, ти пензионери?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имали су овлашћења да чувају фабрику, пошто је фабрика била под гасним погоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам о фабрици, о људима, нас занимају људи, а не фабрика?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па ти стражари су после чували и те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су имали овлашћења када чувају те људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да их бране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имали су пушку, имали су пиштољ, имали су све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте присутни, упадају ти их Челопека и они ништа?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта ја, да Вам кажем, ја им ништа нисам смео, а шта ће они, имао сам и ја пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви предузели, коме сте пријавили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам њих истерао и, како се зове, пријавио сам их Нишком, јер им је Нишки био надређен и онда је Нишки ухватио и измлатио ко волове и они се више никада нису појавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога измлатио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ту тројицу што су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они опет дошли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, били су, два пута су долазили и трећи пут када су дошли да туку, био је Нишки и Нишки их је онда измлатио и више се нису вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу их и трећи пут тукли, па их је он?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не, они су дошли до капије и онда их је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви те људе не знате из Челопека?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Нишки био шеф том Тори?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Да ли сте Ви чули за неког Пиварског?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај долазио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мислим, можда је долазио, не могу да се сетим, али, било је њих са којекаквим именима, не знам ни сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Осим ова два пута, да ли сте још некада присуствовали Ви лично, да одвојимо значи оно што сте видели и оно што сте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да некога затвореника туку, малтретирају?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, после тога када их је Нишки истукао, после их нико није малтретирао, ни у фабрици, ни овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било убиство?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Неко је долазио још, долазила је нека група да их води, ја им нисам дао да их одведе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да их води?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да их воде на неко друго радно место да раде као, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било ово убиство овог човека, пре овога када је тукао Нишки те из Челопека или после?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: После.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убиство је било после?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, више их нико није дирао када је Нишки ове истукао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нишки је истукао ове сељаке, а како се зове, Пуфта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш радник убио, па испаде Ваши радници опаснији од сељака?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, испада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како је изгледао тај Пуфта, да ли га се сећате? Колико сте га пута видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Овако, здепаст, једно 1,70, висине је као ја, ја мислим, само што је шири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви високи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам 182.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био пунији или мршавији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пун?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја мислим да је био, колико се сећам, био је пунији, био је снажан човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви запослили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, он је радио као обезбеђење?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам ја никога запослио, запошљавали су, пет људи је запошљавало и отпуштало раднике, с тим што сам ја могао да отпустим свакога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај Ваш Извршни савет?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Извршни савет запослио Пуфту, Зокса и тог Саву?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Све, све, има одлука да је Извршни савет.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Тору?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И Тору.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тај Пуфта када сте га запошљавали?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И Тору, и Торину жену и Нишкога жену и не знам ни ја, сви су били запослени код мене.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Торина жена радила?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Она је била секретарица.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А жена од Нишког?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Она је била евидентичар ваљда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте запошљавали Пуфту, да ли сте видели претходно пре него што је почео да ради, да ли сте поразговарали са њим нешто?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су дошли, како се зове, њих осам да чувају и да организују, како ћу га ја видети, нисам га видео, доведени су ми и ја сам њих примио осам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте га примали, да ли Вам је деловао нешто чудно, нешто, тај Пуфта?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам ја меродаван био да гледам њега. Мени је само Зокс изгледао мало онако нервозан и не знам ни ја, овако, а Пуфта.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они сви заједно дошли ту да раде, Зокс?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, сви су дошли заједно, Зокс, Пуфта и тај Саша, и тог Саше се сада сећам, имена само, али човека се не сећам више уопште.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и тај Сава радио?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сава је после дошао. После тога, али рекао сам Вам, није он радио, он и још један су дошли, они су радили мало и отишли су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је Зокс почео да ради, зашто Вам је он изгледао нервозније, шта кажете?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, искрено да Вам кажем, мени се чини као да се дрогирао, тако ми је некако деловао, тресао се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао Зокс?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је био мршав, мршав, висок овако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црн, плав?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја мислим да је црн.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неку браду, наочаре, неки знак особени, нешто тако?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није, само се тресао, не сећам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је и он радио ту са Тором, ту на обезбеђењу?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је ишао са Тором да чува ове људе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када иду ван?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте рекли да скупљају црепове?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Некада су ишли овамо, некада су стајали испред, испред, чували тамо испред овде где су паре.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кругу?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Део где је био комерцијални директор, технички директор, овај, како се зове, те две секретарице.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу ових објеката где су ови затворени?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту одмах? Реците само дистанцу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате колико је, овако, прозори су сви гледали тамо на пут, ко пролази, од моје канцеларије и од те две, тамо је била ограда, једно петнаест метара, а они су удаљени од мене били четири, четири метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти затвореници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ти затвореници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У две просторије?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У две просторије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они имали прозоре?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу? Добро. Значи, Ви никада нисте видели да је Торо некога тукао? Јесте чули да се неко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам, нисам ни чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да се неко од тих затворених жалио, Ви ипак сте ту цео дан, да каже, е тукао ме је?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нису ми се жалили да их је Торо икада тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте видели некада да је Зокс тукао лично?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам видео Зокса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам се жалио неко да је тукао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нису се, знате, ја сам однео тим радницима, како се зове, тим Муслиманима, списак, како се зове, на коме је писало да потврде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је писало?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Списак имена свих колико их је било на списку, да потврде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је направио списак?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам направио списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затвореника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И дао сам затвореницима њихова имена и презимена и написао сам да ми дају списак имена радника који их малтретирају и омаловажавају и доводе их у несигурност. А ако их не малтретирају и не дирају радници, да се потпишу доле да радници «Новог извора» на челу са директором и свим осталим пратећим особљем, их не угрожава и никада их нису тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су они написали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И потписали су сви то што сам Вам ја сада прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онај први део, ко их малтретира?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Који први? То нису моји, то нису радници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекли сте да напишу ко их малтретира, а онда доле?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Откуд они знају када дођу сељаци, ја не знам те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неко име написали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам само тражио да се оградимо, радници «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту сматрате и Пуфту и Тору и Зокса?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога ту мислите?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам мислио на моје раднике све, како се зове, а тада ја мислим да су и Пуфта и Зокс и Торо да су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи после било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када је то било у односу на убиство овог човека?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам тражио после убиства да ми се потпишу они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није Торо био отишао, одмах после тога сам ја тражио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак је ту био Торо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био је Торо ту, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте мислили и на Тору?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не знам шта сам мислио, али сам мислио на моје раднике. Пуфта је био запослен, како се зове, примао је плату, а он искрено да Вам кажем, нисам га сматрао за мог радника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А прима плату?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па прима, мора да прима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је Торо некога тукао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, у шта хоћете да се закунем да нисам, ја нисам ни верник, не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам ни видео, рекао бих да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви, и ако јесте, кога сте обавестили о та два пута да су долазили ти људи и да туку те затворенике па сте после, кажете, Нишки трећи пут је њих?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Обавестио сам и Стеву Радића исто да су, могу да Вам кажем да је Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су тукли ови из Челопека?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, увек на неке примедбе је реаговао онако коректно и фер. Мислим, чинио је за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ако можете конкретно, ово ништа нам не значи ова констатација.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја немам шта, Стево Радић је био рецимо фер када је на почетку рата када су напали ово све, ја сам изванредног пријатеља, он је био Муслиман, а жена му је била докторка, како се зове, гинеколог и она је породила пола Зворника тамо и породила је и децу од овога Стеве Радића и када је требало да. Они су донели одлуку да више неће да буду у Зворнику и питала је мене да ја обезбедим њој састанак са Стевом Радићем. Она није смела да оде у Зворник, јер се плашила да је не убију. Ја сам звао Стеву и Стево је дошао и разговарао са њом и рекао је да нема проблема, да ће им дати потврду да изнесу ствари и да однесу ствари ако неће више да се враћају у Зворник и са оволиким печатом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао Степа када сте му рекли да су ови долазили из Челопека и да су тукли затворенике?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Питао је како се зову, откуда ја знам, и њему сам рекао, појма немам како се зову, откуда знам како се зову, само да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још неком рекли осим Стеви?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, нисам имао потребе коме да говорим. Мени је Стево био надређени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надређени?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, он је био за привреду и ја сам се увек обраћао само њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте и у то време ишли на те седнице те Скупштине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада на Скупштини рекли то да се бију ти затвореници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чини ми се да јесам причао, али не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је реаговао неко на то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Слушали су људи, па ја Вам кажем, па тукао је Нишки и Србе после тамо, постојио их је све тамо у Челопеку, како се зове и скинуо голе и истукао их, како се зове, не знам разлог зашто их је тукао, само знам, то сам чуо да их је тукао, а после се потврдило да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са Браном Грујићем некада причали о тим затвореницима уопште или да ли Вам треба још људи да раде или да не раде, да их туку?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја са Браном Грујићем, искрено да Вам кажем, имао сам врло мало контакта, тако да, он је био председник општине за мене и оно што је тражио, што сам сматрао да је нормално и коректно, то сам се трудио да извршим. Он није издавао мени никаква наређења директно, тако да сада са њим нисам имао никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, кажете, тело чији је он председник је донело одлуку да се ти људи ту држе? То сте рекли на почетку?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То тело, то тело је доносило све одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та општина?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Донело је и одлуку и за мене, али није је Брано Грујић донео, него је донело, донело сто људи одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без знања Бране Грујића или са знањем?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, са знањем, сигурно, није могао бити председник општине, да не зна шта се дешава у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он управо то каже, зато Вас то и питам. Брано Грујић каже да он уопште никада није чуо да су неки људи били затворени на Циглани. Шта Ви у вези тога можете да нам кажете данас? После ћемо вас суочити, али сада Вас питам, да Вам предочим део његове одбране, значи, он први пут чује да су ту неки људи затворени, а камоли да има одлука усмена, писмена, каква год.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не знам, мислим да Вам кажем искрено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тачно оно што Ви причате или оно што он прича?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја мислим да је тачно ово што ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите или је тачно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тачно је, а да Вам кажем једну ствар, немогуће је да Брано Грујић није видео људе ту да раде и да, како се зове, када је цео Зворник знао да су ту људи у «Новом извору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није питање само да ли је знао, него да ли је тај његов орган којим он руководи донео одлуку да ти људи буту ту или сте то Ви донели, нема други ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја одлуку да донесем, ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја, Ви сте директор. Ако он каже они нису одлуку, испада да сте Ви, зато Вас и питам, морамо то да расчистимо.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја одлуку сигурно не могу да донесем, јер нисам ја меродаван био по питању војске да ја доносим одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве има меродавности по питању војске Брано?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, нема, он нема по питању, донета је одлука да се запосле радници и ја сам на основу те одлуке, како се зове, тражио људе, Нишки је довео људе и ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како општина доноси одлуку, а војници затварају? Да ли можете то да нам објасните?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, знате шта, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве то има везе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Свуда у том рату нечија глава је вредела веома мало, а ја мислим да су тада, како се зове, Муслимани били на самом дну, тако да су могли да раде шта су хтели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, војска. Ко год је имао пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ме разумели. Ја сам Вас питала, како то општина доноси одлуку, а сада војници доводе, каква је то веза?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, нећу ја да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко спроводи одлуке општине, то Вас питам?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Одлуке општине, што се тиче војске, војска је спроводила. Што се тиче, како се зове, цивилног дела, спроводили су директори, а у сваком предузећу је прво био неки кризни штаб, па не знам ово, шта смо мењали све, како смо звали, појма немам. Јер, на крају, били су одређени људи који су спроводили те одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ти људи у војсци спроводили одлуке?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли неко име, Ви у том периоду месец и по, два?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам се склањао од те војске, нисам, искрено да Вам кажем, нисам ни волео да идем тамо близу ни касарне, нити било чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је ту био задужен за спровођење тих одлука општине, од стране војске?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, једно време, после знам да је дошао, да је био командант овај Марко. Виђао сам тамо све, Легију, па не знам ни ја које те све, па неки Драган је био овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко, који Марко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Марко Павловић је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био, коју је он имао функцију?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је био задужен за војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, коју је имао функцију?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знао сам, сада не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознали тог човека негде?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, упознали смо се у Зворнику. Једанпут је он, пошто смо му носили документа и њему, онда сам ја нешто однео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која документа?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, свако јутро је требало да се напише толико људи је, рецимо, запослених је на стражарском месту отишао у војску, да служи војску. Давали смо му извештај колико је на одслужењу, а колико је, како се зове, колико је остало људи, колико способних људи има још да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мобилисано?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, колико је мобилисано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако јутро сте из фабрике ишли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Свако јутро или по захтевима њиховим, ишло се и доносило. После није њему одношено, него је одношено некоме тамо службенику, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то физички ишло, у, где?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било пре општине, не знам ни ја како се каже, Комунално је било, не знам ни ја која фирма, само знам, ту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је тај Марко седео?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ту је Марко седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у приземљу, на спрату?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На спрату горе, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био можда Секретаријат народне одбране?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, тај пут када сам ја ишао, али када је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви то пута ишли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, свако јутро, онда је ишао неко уместо Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам имао задуженог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који свако јутро мора да иде и шта, да поднесе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па не знам да ли баш свако јутро је ишао, али ако није било промена, онда нису тражили, није се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извештај, о чему, колико има још војноспособних?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, колико има војноспособних и како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А раде?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, а раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био извештај и за ове затворене? Да ли сте и њих стављали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Колико људи, каквих људи има, више не знам ни коме смо то све слали, углавном знам да сам Стеви слао, а да се после то слао, шта сада какав извештај се слао овоме Марку, не могу да се сетим, мислим то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се посебно за те затворенике одвајао списак, пошто су они Муслимани, види се?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Увек су посебно одвајани спискови Срба, посебно Муслимана, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, имали сте списак Муслимана по именима ових затвореника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису вођени без имена?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте упознали Марка?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, отишао сам, однео сам му то, попио кафу. Он ми је рекао да је Марко Павловић и колико се сећам, тражио је да га одвезем у Мали Зворник. Ја сам га одвезао у Мали Зворник и више га нисам видео никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном сте га само видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у то време када сте га видели, су већ били ови затвореници код Вас у фабрици или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он знао да има у Вашој фабрици тих лица, регрутованих за рад?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Марко није био, није био, колико ја знам, отпочетка када је почео рат. Марко је дошао мало касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја ни мислила да је знао када није ни био, ја питам када је био?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сада не могу да се сетим да ли је он био када су били код мене овамо. Знам да је био, како се зове, да је био главни за војску Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је он био главни, којим војницима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Овим регуларним, било је ту паравојске и ово све. Не знам ја коме он командује, нисам смео ни да га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Нишки, под ким је он био, тај што је код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Вероватно да је и он под њим, али које је он, «десето колено» испод Марка. Марко је био, био је главни, а Нишки је био капетанчић, воднички, шта је био, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када је Марко био главни, отприлике?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам да Вам кажем, ја се нисам петљао. Кажем Вам да се ја око војске нисам петљао и нисам се ни интересовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек, одакле је дошао, докле је био, да ли нешто у вези тога знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам чуо да се зове Марко Павловић, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Зворничанин неки ваш?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: После сам сазнао да није Марко Павловић, да је из Сомбора, одакле, немам појма, да није Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он присуствовао овим седницама општине, када Ви идете из привреде?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Њега се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је присуствовао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И он каже да не зна ништа да су код Вас били неки затвореници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он можда и не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да сте Ви сами затварали те људе или шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како бих ја могао да затворим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, он каже да не зна?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не можете тако коментарисати, да ли то значи и тако даље, не можете тако, не можете сугестивно да водите поступак. Ви постављате питања сугестивна, наводите сведока, значи, ако није Марко, ако није Марко Павловић, значи, ти си, немојте тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам њега да ми прокоментарише одбрану Марка Павловића, каже човек не зна.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Колико видим, Ви причате мени, испашће да сам ја побио људе по Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја то рекла.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, тако ме наводите. Мислим да не водите овај процес коректно према мени. Ја не знам ништа, могу сада да устанем и да одем. Немам појма ништа, затворите ме. Пазите, ја сам преживео смрт људи мојих радника које сам волео више. За мене је та фабрика била и деца, ја сам потрошио паре моје све да од те фабрике, била је нула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам кажем, господине, ја Вам само предочавам одбрану тог човека.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам бранио људе, пазите, ја сам бранио људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви чујете мене?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам предочавам одбрану човека који каже да не зна да су тамо били затвореници и Ви ми то прокоментаришите.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ако не зна, постоје све опције: да није човек ако зна, а немогуће је да не зна ако је био у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш одговор на то.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је мој одговор и за Брану и за њега, за обадвојицу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја сам заиста, нисам мислио да Вас прекидам, али имам примедбу на начин како водите, и то не само овог сведока. Заиста нема потребе да сведока, сваког сведока прекидате, подпитања, питања, сецкате га, прво није по закону тако. Прво треба да пустите у несметаном излагању, па да видимо, пореметите концепцију, пореметите сведока да каже и оно што би хтео да каже. С друге стране, ово су сведоци који нису морали да дођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, сведок је из Србије.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, било је и сведока који нису морали да дођу, али заиста имам примедбу на начин како испитујете, и то не само овог сведока, него уопште сведоке, молим Вас, да се држите ЗКП. Мислим да начин на који испитујете није по ЗКП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Али није само то. Суштина је у томе што не добијамо од сведока оно што би требало да добијамо, један сажет исказ, у континуитету, да можемо да проценимо шта ту јесте, шта ту није. Овако га испитујете, знате шта судија, Ви овако не водите поступак, Ви вршите саслушање. Три пута питате сведока, рецимо за Тору, да ли сте видели. То је саслушање полицијско, али то није поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја идем по оптужници, седите, молим Вас.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Молим Вас, ово је заиста примедба на начин како се води поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идем по догађајима који се стављају оптуженима на терет.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Знате, начин како водите поступак није добар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише, знате шта се ставља сваком оптуженом на терет. Ја морам да питам сведока да ли зна о томе.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Кажем Вам да начин на који водите поступак није добар и није по ЗКП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, рекли сте, добро, ушло је све у транскрипт, немојте да бринете.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа, шта то значи, ушло је све у транскрипт. Ми то Вама стално говоримо. Ви сте сада ево, ево Вам

еклатантан пример, еклатантан. Прво Вам је одговорио, па добро, ако не зна Марко Павловић, не зна. Када сте му Ви рекли, а шта то значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада, није одговорио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да није Марко Павловић, е онда он каже, па добро, могао је знати, сви су знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек је одговорио, ја морам да предочавам одбрану.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Устајаћемо на свако Ваше питање, тражићемо да одлучује веће, борићемо се на друге начине, али ово је истражни поступак, не пуштате сведока у несметаном излагању да изнесе што зна, да му постављате потпитања, а то тражи извесну припрему о ономе што ће сведок да каже. Овако све то изгледа на разговор, на једно опште навођење. То ствара један врло лош утисак, ствара утисак да сте врло субјективно настројени према оптужници. Испитујете као унакрсно да испитује Тужилац. Не видим разлога ни потребе, нити је то задатак овог суда, да Ви на тај начин испитујете, да стварате једну слику овде у судници. Уколико будете наставили тако, верујте тражићемо да се разрешимо ове дужности и да више не учествујемо у оваквом поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро колега, да ли сте завршили? Изволите наставите, шта имате још да нам кажете, ево без питања, да видимо шта ће сведок да нам каже без питања?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имам да Вам кажем. После, како се зове, после тога дошло је до препирања између господина Бране Грујића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: После извесног времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на које време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, у односу на почетак рата, значи када је почео рат, па прошло је, не знам сада који је већ месец био, дошло је до препирке између, како се зове овог господина «К» и Бране Грујића и овога господина под словом «Н» и онда је овај господин «Н» постао председник општине, колико се сећам. Брано Грујић више није био, да ли председник општине или не знам ни ја чега, био је овај господин «Н» и за време њега, пошто сам ја био, како се зове, грађанин Србије, из Србије, ја сам рекао овима да више, да не би желео више да будем у Циглани да радим. Овај је поставио, господин «Н» је поставио команданта Вукова за директора Циглане, ваљда као ратну заштиту, ово шта ја знам и он је био директор Циглане. Ја сам отишао из те Циглане и даље немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, само што Ваш одлазак из Циглане није предмет наше оптужнице. Имате ли још нешто да нам кажете везано за оптужницу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да Вам кажем, то што Ви тражите, питајте тога што је дошао после мене шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нам то у оптужници после Вас.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знам да није, Ви сте тужили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја, то тужилац гони.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ви сте оптужили погрешне људе, мислим не можете Ви, како се зове, оптужити не знам, мени кажете, ја сам, ја сам организовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, суд никога не оптужује. Само да Вас питам, када је то било, када сте Ви разрешени функције директора?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја сам разрешен, како се зове у августу, крајем јула, почетком августа, али сам остао, пошто нисам користио годишњи одмор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наша оптужница је до јула, значи није нам оптужницом.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта Вас још интересује, питајте ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада ћу да Вам предочим даље. У оптужници се ставља на терет оптуженима Славковић Драгану, кога Ви знате као Торо и Кораћ Ивану да су са Пуфтом, Савом и Сашом овде организовали неке пљачке неких напуштених кућа. Да ли о томе нешто знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите да Вам кажем, они су имали оволики печат од општине да могу да иду да скупљају како се зове тај грађевински материјал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па сада причамо друго.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да Вам кажем, што се тиче пљачки кућа, пазите, те куће су биле све «на изволите», све су биле обијене, обијене и како се зове, могао је свако да узме шта год хоће из тих кућа. Свако може да Вам потврди да су се деца санкала са усисивачима, персијанере су бацали у ове контејнере, фрижидере, свако је из оног стана носио шта је хтео, јер је било безвлашће. Те куће нико није чувао и мислим могао је да узме свако, ко год је шта хтео, могао је да узме. Ја не могу да кажем да су крали, јер нисам видео, а да јесу узимали, опет не видим да само њих оптужите да су они узимали, када је цео Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо ми оптужили, Ви не схватате.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не, ја само кажем Вама оно шта сам ја видео и како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање да су они нешто пљачкали те напуштене куће?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не знам да су пљачкали, а да су узимали, сигурно су узимали, јер што не би узео ако му је све надхват. Нису они сами узимали, сви редом су узимали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему је разлика?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: По чему се они разликују од осталих?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, узимање и пљачкање, у чему је разлика?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, пљачкање је ако Ви имате стан и неко има и чува то, то је пљачка, а ако нико не чува ништа и ово све, а тада је било опште безвлашће, по мени то није пљачка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте печат. Објасните нам то, какав су печат оволики, кажете, имали и чији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Скупштине општине да могу да скупљају тај грађевински материјал и да довозе у Циглану и за то што су довели, кажем Вам за то одговарам морално и материјално јер је то убележено тамо, све шта су довели у Циглану, за то одговарам, а за оно тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви тај печат, то писмено са печатом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како да нисам, ја сам му дао тај печат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам то, изволите.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ништа, одлуку тога органа што каже господин Брано, добио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлуком?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Одлуком из општине, од Стеве Радића сам добио оволики печат, има, то знају сви редом, да имају, да су имали печат за скупљање грађевинског материјала по Зворнику. После смо добили други печат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Друго наређење у коме пише, грађевински материјал, електроматеријал и не знам ни ја шта, да могу да, и они су довозили и електроматеријал и даске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је електроматеријал?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, каблове и не знам ни ја шта већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је та друга одлука дошла?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па то је дошла зато што је, како се зове, било у размаку једно десет дана, зато што су они почели да доносе само, како се зове, овај блок и ово, а ово се после евидентирало код нас и продавало и општина је имала користи, имали смо и ми да се довозе каблове. Онда су они довозили по томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каблове?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И каблове и не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте ту другу одлуку добили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Исто од Стеве Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лично од Стеве, Ви?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја лично добио од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то изгледало?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, има горе Скупштина општине, решење о прикупљању грађевинског материјала, па позовите Стеву па га питајте, мислим, он ће Вам објаснити све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега смо питали јуче, питамо Вас данас. Он друго нешто каже.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Онда Вам је он рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао, зато Вас питам, Ви нам реците?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Онда је слагао, ја Вам кажем и срамота је да лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисам Вам још предочила шта је рекао. Ви нам реците, ако можете, чега се Ви сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ево пише, сећам се, јасно и гласно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам реците.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пише да «Нови извор» може да прикупља грађевински материјал и остали материјал, како се зове – у загради електроматеријал, не знам ни ја, телевизоре, даље, како се зове, онда ове за зидове, како се зове, ламперија, цемент, гвозђе, целокупан материјал, онда је био обухваћен тиме целокупан грађевински материјал и електроматеријал да могу да се скупљају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, телевизори спадају у материјал?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, спадају у електроматеријал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, телевизори су били?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И телевизори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И телевизори?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посебно напоменуто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте то дали, коме?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било тамо све на стоваришту спроведено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте дали тај папир са тим печатом што сте добили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Торо га је носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било у једном примерку или више примерака?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Оригинал је био у једном примерку, како се зове, вероватно да је ископирано па је добио он копију, а оригинал је остао у архиви «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да је ту било и фрижидера и још неких покућстава из тих кућа?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Видео сам на стоваришту да је било свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта је то предвиђено?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стајало је за продају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: За продају је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то продавао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, продавали су ова три члана, како се зове, на стоваришту што су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је продавао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На стоваришту су, било је стовариште организовано стовариште, они су доносили одлуку и био пословођа стоваришта тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру Циглане Ваше?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У оквиру Циглане, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме су продавали ту половну робу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко год је хтео да купи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је одређивао цене?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Цену су одређивала, да Вам кажем, та три члана, три члана су била која су запослена, радила на стоваришту и пословођа, значи, они су по пријему робе опредељивали прва класа, друга класа, вредност робе је толика, а ми смо донели одлуку претходно, да је вредност робе прве класе толика, вредност робе друге класе, они су само опредељивали класу и лепили цене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је, на пример, опредељивао цену половног фрижидера, телевизора?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, њих тројица, виде у каквом је стању фрижидер и кажу, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то долазио да купује и где се то продавало?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Долазили су ови људи који су, који су се доселили, откуд знам одакле су дошли, узимали су, али није тога било, то је било мало фрижидера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих фрижидера?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, шта знам, можда једно десетак да је донесено, више нисам, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је некада та роба одлазила негде даље, да није стигла у Циглану?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да Вам кажем, било је којекаквих, како се зове, мешетара који су долазили. Како су они долазили до отпремница «Новог извора», ја немам појма и чуо сам да су возили робу, како се зове и скупљали и одвозили даље, а ради моје личне сигурности нећу да Вам кажем ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где даље, у?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У Србију, јер ти људи који су тада били сиромашни, сиромаси, сада су, могу да купе и Вас и мене, тако да не би рекао ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, овим оптуженима се ставља на терет да су они то радили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, знате како, не могу ја сада да кажем да ли је Торо крао, ако му стоји ту, ако му се свиди нешто, да ли јесте или није. Ја знам, само Вам гарантујем за ово што је довукао код мене, за то гарантујем да је довезао. Све остало, немам појма, не интересује ме да ли је крао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се та роба стављала?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, на стовариште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се још негде лагеровала?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Само у стовариште је довожена, нигде, никакав други лагер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само на Циглану?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Скупљали су робу и радници «Велепромета» и они су возали, мој блок, виђао сам код њих, ја сам лично виђао мој блок и не знам ни ја шта су све остало скупљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неки магацин Робне куће, да је ту нека роба?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је «Велепромет».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је «Велепромет»?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, то је било у исто време када смо сми скупљали и они су скупљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из те фирме?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, госпођо овако да Вам сада кажем. Био је, рецимо, каменолом који је био у саставу «Новог извора». Тај каменолом је пословао са шећеранама и они су компензације добијали шећер, како се зове, шећер који је био власништво «Новог извора», а остао је тамо незаштићен, како се зове. Нормална ствар би била да «Велепромет», он је био задужен за то, отишли су људи, узели тај шећер и довели у «Велепромет»: После су га вратили, како се зове у «Нови извор» који је био власник тог шећера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причамо о стварима из кућа, то је предмет наше оптужнице.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То из кућа, то не знам, мислим, не могу да Вам кажем ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада када је убијен тај човек, да ли сте то пријавили неком полицајцу или неком начелнику, ко је тада био шеф полиције у том периоду, мај, јуни, да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тада полиција нигде није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана или у том периоду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мислим, уопште да Вам кажем, полиција се склонила и полиција је долазила само после када је већ било сигурно да могу да иду, а оно у првим данима није, Богами, нигде је нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у првим данима, ово је јун, о коме причамо, месец јуни, април је први дан? Ко је тада био у полицији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, што се тиче полиције, углавном долазио је брат Рада Јовичића, како се зове, не знам. Знам да се презива Јовичић, заборавио сам име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је долазио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Долазио је у Циглану и контролисао је, како се зове, контролисао је шта је ушло, како се зове, ушло и где је отишло и онда је, како се зове, отишао је, јер ми смо углавном ту грађевинску робу и ово све, ради легалности,

ово све продавали смо у «Грађевинар», а «Грађевинар» је плаћао преко рачуна и онда је то било легална продаја, мислим, робе, да не може нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам Вас питала за ово убиство, да ли је пријављено, то сам Вас питала, а Ви одосте сада на грађевину. Да ли је била тада полиција?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вас не разумем да Ви мени постављате таква питања, да ја Вас не разумем, госпођо, поставили сте ми питање, да ли је ко од полиције долазио. Ја Вам кажем да је дошао полицајац Јовичић се презива, а не знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мислите на дан када је овај човек убијен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, долазио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас то питам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Долазио је током рада, стално је човек долазио да контролише шта је доведено и шта је одведено, а тада када је убијен, није дошао нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није дошао нико?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није био ни обичај да дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево оптужени овај што га Ви знате као Торо, каже да је дошао полицајац.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Можда се сећа, ја се не сећам да је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се не сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто говори име Маринко Василић? Да ли таквог човека знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Маринко Василић, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ако ми кажете нешто у вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шеф полиције? Да ли је био такав неки шеф?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тада је био, тада је био, овај, ја са њим нисам ништа, овај је долазио Јовичић и долазио је један Лозничанин који је био на испомићи у почетку, био је у СУП-у у Лозници, па је после радио, он и његов син су долазили, тај је долазио чешће у контролу, само сам заборавио и његово име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада некој полицији нешто пријавили шта се ту догађа код Вас на Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам, долазио сам да пријављујем у полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ишао сам, откуд знам шта, мислим, ишао сам на разговоре са овим инспекторима и ово све, да им објасним безбедносно стање и ово све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим везано за ове догађаје за које се ставља на терет да су извршили кривично дело оптужени, а да се везују за ту Циглану. Да ли сте нешто из тога што сам Вам прочитала пријавили икада полицији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам, не сећам се да сам пријавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А овај каже да је долазио полицијским колима неки полицајац. Ви се тога не сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо па да Вам кажем, сваки дан је неко долазио или је тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када је било убиство, причамо о једном убиству.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вама сада причам, како се зове, знате шта, сви долазе да траже, како се зове, да траже нешто. Нико није дошао да, не знам ни ја да помогне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте, када сте чули да је било убиство, били јако узбуђени и то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био сам узбуђен и вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осетили потребу да некога зовете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам осетио, да Вам кажем, никакву потребу, јер нисам се снашао у датом моменту. У рату се снаћи и реаговати паметно и донети паметну одлуку, од сто одлука, на једној, на две или три, можеш да погрешеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли Тори шта да уради, осим тај леш да?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Рекао сам да обавести органе и да тај леш одвезе тамо где му се каже, ја сам се окренуо и више нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са тим лешом, да ли сте сазнали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га ни питали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се, шта ће бити, сахранили су га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тада вршио сахране?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сахране је вршило Комунално. Све сахране у Зворнику је вршило Комунално предузеће. Директор је био господин Неђо Млађеновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је требало неку потврду да изда, то место где се то десило убиство или нешто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ма јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Потврду никада нико није тражио. Мислим, то је једно убиство било код мене, а ја нисам добио никакву потврду ни о преузимању леша ни о било чему, ја бар нисам упознат са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити сте Ви пријавили, нити је неко долазио да Вас пита, шта се ту десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја се не сећам, да је неко био, да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте Ви тог Зокса видели ту, описали сте га како изгледа. Колико сте га Ви пута ту видели у тој Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Виђао сам га, малтене, свако јутро док је био тамо. После је он отишао, и он, није му одговарао тај посао, отишао је у војску, отишао је на прву линију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А док је ту био, шта је радио када Ви дођете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Претио је да ће да ме убије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао зашто, шта сте му скривили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био наоружан тај Зокс?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме, шта је имао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имао је, имао је, не сећам се сада, не могу да лажем, не сећам се. За њега се не сећам шта је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате за неког другог од наоружања шта је имао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, тада су сви били наоружани, нико није ишао без неког или пиштоља или хеклера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да Торо није био, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: За њега знам да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа није имао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А за остале, зато што је носио само ту палицу, а за остале, да ли је носио, нико није носио прут, сви су носили или пушку или аутомат или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Торо баш каже да је увек носио пиштољ, да је имао онај бели опасач као они војни полицајци? Ви се тога не сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја се тога не сећам.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, када предочавате у односу на Циглану, није рекао никада, немојте тако да предочавате паушално. Није рекао да је у Циглани носио тај пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, увек сам носио, шта је сада то колега, није рекао и на Циглани и у Челопеку, него је рекао, увек сам носио пиштољ, никада нисам носио оно друго?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Зато што је рекао да је тада из Краљева, ако хоћемо баш, да је тада из Краљева дошао по позиву жене која му је рекла да је у другом стању и да није више био војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је рекао да је увек носио.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Док је био војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада немам времена и сваки пут одбрану. Знате колико пута је била одбрана након сваког сведочења, колега, немојмо и то је било након сведочења, није било у његовом интегралном тексту одбране.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо судија, да Вам само нешто кажем. Да ли је био наоружан неко или није, сви су носили, па верујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не питам за све, нас интересују само ови оптужени, не можемо свима.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта ме брига, баш сам ја ишао да гледам које оружје носи Зокс. Знате шта да Вам кажем, ајде да ме питате шта сам јео пре седам дана, нема шансе да се сетим, а сада да се сетим шта је Зокс носио. Ако сви носе оружје, што би ја загледао шта носи Зокс, није ни на крај памети пало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми одговорите да ли се сећате да је нешто носио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте да је имао, не знате шта, у реду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, свако је своју главу чувао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, да мало приведемо крају. Колико сте пута тог Пуфту видели за тај период док је радио ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Видео сам када сам излазио тамо, када су били код те две секретарице, код Торине жене и код ове, тамо су седели. Ту су седели или су

чували напоље, како да Вам кажем, колико сам га пута видео, не, не могу да Вам који број, али сам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли је он и ако се сећате, шта је имао од наоружања, овај Пуфта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, имао је сигурно, мислим да је имао, а сада, шта је имао, не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Торо некада тражио да појачате обезбеђење због тих из Челопека или неко други евентуално упада, ако упада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, после тога, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они нису долазили. Једино су та тројица долазила и малтретирали. После када су они добили батине, више нико није, више нико није долазио ни да малтретира, нити било шта, није било потребе да се појачају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је питао да појачате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко, Торо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Добро. Да ли сте некада причали са Тором зашто су, да ли Вас је питао некада, зашто су ти људи ту, ко их је затворио, Ви лично у разговору са њим, да ли сте некада то помињали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога се не сећате? Да ли се сећате неке ситуације да сте разговарали са тим људима који су затворени?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стално сам разговарао са њима, сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека специфична ситуација да сте разговарали можда после овог убиства које се десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја покушавам да Вам кажем, а Ви мени не дате да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам не дам да кажете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Када су дошли, када су дошли људи једни да их воде негде, овај, како се зове, ја нисам дао да их воде. Рекао сам да ће бити ту у Циглани и радити и да неће ићи нигде на друго место да раде, јер ако раде ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то, питала сам Вас после убиства, да ли сте причали са њим?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било после убиства, то Вам ја и причам, хтели су да их воде на неко друго радно место, шта ли, да раде, али ја нисам дао, остали су ту да раде и остали су ту до задњег дана док их ови нису покупили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте нам рекли, шта Вам не дам да кажете, то сте нам већ рекли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисте ми дали да кажем да су хтели да их одведу да раде на неко друго место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Онда би фактички ја одговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то сте рекли, то сам све чула, то сте рекли. Ја Вас сада питам, да ли се сећате разговора, да ли је био након убиства тог јутра са тим људима када је од њихових ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, да ја Вама кажем госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Собни колега убијен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Толико људи је убијено у том Зворнику, толико је то, мислим, овај, не знам шта да Вам кажем, мислим, убиство је била нормална ствар у Зворнику. Ви сте сада нашли да гањате, мене да испитујете, не знам ни ја. Зашто нисте одмах после, знало се, све се знало, што нисте одмах после месец дана када је завршено све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам коме се Ви обраћате, већу, суду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам коме. Прошло је дванаест година, ја да се сетим шта сам јео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте да обрнемо улогу, па да завршимо Ваш исказ, овако. Један сведок који је био овде, значи, који је био један од затвореника каже да сте ујутру Ви дошли после овог убиства, да сте позвали њих неколико у канцеларију и да сте им рекли да их врате у собу и да сте рекли, морају људи бежати, када их кољете и да су се они вратили у спаваону? Да ли се сећате тога да сте рекли то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Можда сам рекао, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, одакле то за клање, колега, ја Вас молим, стварно ме деконцентришете, после ћете причати на паузи, изволите. Каже, када их кољете, да ли сте тако нешто рекли или нисте?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, вероватно ако је Пуфта заклао, да сам ја, ако сам причао шта, да сам то рекао, ко да је, знате колико је заклано људи ту, током рата и ово све, мислим, можда сам рекао, откуд знам шта сам рекао, немојте да издвајате Ви једну реченицу из целог транскрипта. Шта ја знам шта сам рекао. Да ја Вама кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви уопште не слушате. Ја Вас питам, да ли сте рекли, морам да Вам предочим шта други људи кажу.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ама бре, да ја Вама кажем, Ви сте судија у мирно доба, Ви нисте били у ратул. Да сте били у рату, другачије би судили, другачије би причали. Да сте морали да чувате своју главу, да не знате од кога је чувате, ђавола би Ви мене тако испитивали. Ја сам морао да сачувам своју главу, да сачувам Торину главу, да сачувам, како се зове, свих радника, а сачувати муслиманске главе у српској територији тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, господине Јовићу, да ли се сећате неке лозничке групе да је долазила ту на Циглану?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам о томе шта знате.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Питајте ме ко Вас интересује, ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Ви сами испричајте.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да ја Вама кажем, лозничка мафија убија све редом, а ја да изнесем некога ту, па да мени породица страда због Бране Грујића. Нека убије Брану Грујића, боље него мене, зато Вам кажем, пустите Ви то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега смо сачували, он је ту сада.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја нисам довео ни једног Лозничана ту. Ја сам радио пре рата и фабрика је била моја. Ја сам бранио моју фабрику, бранио сам моје што сам ја стекао, а од мене су украли ту фабрику, овај господин «Н», је крив много више него Брано Грујић, јер је посмењивао људи доста и довео привреду Зворника до пропасти. А сада видите Ви колико је Брано Грујић, а колико је овај крив за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су по Вашим сазнањима дошли ови Лозничани? Да ли су били када је био и Торо, то је иста група или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су били стално присутни, били су са Тором, заборавио сам то да кажем, неки Сарма је са Тором радио, Сарма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радио код Вас исто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он из Лознице или?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Лозничанин, али је исто био у војној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У обезбеђењу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Униформи, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, окривљени Торо управо каже да су Лозничани дошли тек када је он напустио и да су они пљачкали а не ови, да ли Ви то знате нешто о томе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо је радио или је изгубио памћење, Торо и Сарма су заједно радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко био од тих Лозничана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није био нико, како се зове, у Циглани није, у Циглаону су долазили сви Лозничани, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да раде или да?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не, долазили су да попију кафу и ово све и где су даље ишли, то мене није интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и Лозничани имали тај папир са печатом да могу да иду да прикупљају материјал?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Управо Вам ја то и кажем, да ја не смем да Вам кажем неке ствари, јер ти људи се сада налазе на руководећим радним местима, а без папира су радили све и свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај шофер, рекосте, тај Таин, да ли је он само возио или је он одређивао шта ће где да се вози?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Само је возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је возио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они знали где да иду са тим камионом, да скупљају?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како, како су знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке адресе или иду редом па скупљају или како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Иду редом и скупљају и онда неко оде да погледа где има, шта има и оно што је било интересантно, онда су ишли да довуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зворник је био богат град, имао је пар људи, имали паре, зидали, како се зове, радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то оспорава, зашто то Ви говорите?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Питате ме одакле материјал, па свака кућа је имала материјал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас одакле материјал, него питам, како иду, како знају где да иду, ко им даје задатак, ко сада тим људима руководи где ће да иду, одакле ће да скупљају, то Вас питам?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ми смо се договорили, ја сам Вама рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, како се зове, да он ујутру упали та два камиона и да иде да види где има грађевинског материјала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он, Торо?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Торо, да и поред пута заустави, има пет људи, десет, товари па иде даље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И једним камионом управља овај Таин, а другим онај?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стево.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стево?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко иде још у пратњи камиона, како то изгледа?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ишли је тих пет или десет или, не знам колико је возио он муслиманских тих људи, била су њих двојица, тројица, Торо и колико му је требало људи, колико му је требало, толико је и водио. Ови људи су били мирни, па се није нико бунио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли је водио Зокса и Пуфту?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ишли су и Зокс и Пуфта, али не знам када јесу, када нису.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Торо каже да није Зокс ту радио, да је он ту само свраћао као неки пролазник, да он уопште у то време није био ту запослен?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја, колико знам био је стално ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Зокс исто тако?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зокс је отишао, био је и он, није био дуго. И он је био можда једно, мало, исто као и тај Саво и отишао је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ангажован, на платном списку или не?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, ако, он је долазио сваки дан и био је ту док му није досадило или му се није свиђало да ради тај досадан посао и рекао је да хоће да иде на прву борбену линију, јер хоће да пуцају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда је напустио?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Напустио је и отишао. Ако је напустио, шта, мислим, немам ја појма.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да погледате оптужене, да се окренете, да устану само оптужени, да ли некога препознајете од њих? Неке сте надимке помињали, па да видимо да ли некога знате, да ли Вам је неко познат?
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знам Брану, искрено да Вам кажем, мислим, не знам, не могу да се сетим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте полако.
СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Могу да гледам, али.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда Вам то стакло смета, приђите тамо, слободно.

Констатује се да се сведок окренуо према оптуженима и показујући на оптуженог Грујића наводи: «Знам Брану» и наводи да друге не може да позна у судници од оптужених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите. Шта сте нам рекли за тог Нишког, да ли сте се Ви плашили од њега? Кажете, нико није то смео ни да пита или шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам, кажем ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неку јединицу или дође сам или како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је водио јединицу, тенковску јединицу, водио, како се зове, на прву борбене редове. Према томе, како се зове, није он био, не знам ни ја шта, а друго, мислим да Вам кажем ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Нишки имао тенковску јединицу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја сам га водио лично да је водио тенковску јединицу, са тенковима када су ишли тамо, не знам ни ја у које село да бране, требали су да изврше пробој армија тадашња. Он је био на челу те колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он их је довео. Да ли је он још долазио ту, кажете, довео ових двадесет људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је водио, он је водио то и долазио повремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дође повремено?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, повремено је долазио да контролише. Ту му је била жена радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Са ким је ту комуницирао када дође тај Нишки?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Дође код мене на кафу, пита има ли каквих проблема, ово, оно, комуницирао са женом, највероватније долазио због жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим од ових других, да ли је то неко био под њим или су ови били сада Ваши или како? Како сте Ви схватили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он није ни долазио, није ни имао потребе да долази. Организовали смо ми посао, али то није ни трајало дуго, после, како се зове, расформирали смо то, то прикупљање материјала и онда смо почели да радимо и дошло је доста из ових протераних села и онда су се организовали са Србима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да је Торо и у то време био војник?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, био је војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је био под нечијом командом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама Торо каже да је он када је радио на Циглани, само је радио ту и да он није имао везе ни са војском ни са командом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, да ја Вама кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате о томе нешто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је био код мене и радио, а са ким је он имао везе, то ја њега нисам могао да га питам, шта ме брига да ли он ради ванредно или привремено, ради код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, одакле Вам је познато оно што сте рекли, да је он војник, значи, да има неку команду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, војник је био, одакле му војна униформа, одакле да га доведе овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По томе закључујете да је он?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, кога ја да истражујем када он доведе девет људи, ја да питам, ко ти је ово, ко ти је ово, да ме звекну, да ме убију, само ти дођи и ради свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих девет људи да доведе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, када ја Вама кажем, госпођо, дође Нишки и доведе девет њих и каже, ових девет ће да раде ту, како се зове. Шта ћу друго, него да их примим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите на њих?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Јовићу, хтела сам да Вас питам, да се вратите на онај почетак, када је била она седница у сали великој где је било 70 привредника. Да ли можете да кажете, да ли је на тој седници био разговор да ће неки заробљени Муслимани радити у Вашој фабрици, у другим неким објектима у Зворнику?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, тада је било заробљених Муслимана, како се зове, рекао сам Вам где су били и тада је било речи да се запосле у, рекао сам Вам, у Комуналном, да чисте улице, да у осталим радним организацијама исто, којима требају радници, да се обрете, како се зове и да добију потребан број људи да раде. А ја Вама сада да кажем, ако знате иоле о цигланама, ако знате о гасу, фабрика у Циглани, Циглана има свој редослед који мора да се поштује, у секунду да буде све у реду и да би се испоштовао циклус. Уколико није циклус урађен како треба, онда, како се зове, роба пропадне, неће робу нико да купи. Мене је интересовала производња, није ме интересовао ни рат, никада се нисам спремао за рат.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Да ли је тада на тој седници говорено да ти заробљени Муслимани буду распоређивани у Комунално, код Вас или на друго место?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, тада је, како се зове говорено, међутим, колико сам ја видео, изгледа само су код мене запослили, више нигде нису, више нигде нису радили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само су код Вас заробљени Муслимани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Само су код мене заробљени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А како се то десило да само код Вас заробљени, а на овим другим местима, ко је радио, да ли су неки други? Ви сте рекли, кажете, био сам на тој седници и тражио да ми пошаљу тридесет људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, да ми се пошаље тридесет људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте Ви на тој седници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И уригао сам да ми се пошаљу људи, јер није могао циклус да се, са оволико људи колико је било, нисам могао да наставим да радим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте Ви на тој седници добили сазнање да ће Вам послати?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам добио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Заробљене Муслимане?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам. Да Вам кажем, то што Брана прича, можда се он човек и не сећа. Па, знате ли колико је то, ту, како се зове, било је предлога и свега, овај и проблема после рата када је, па, у Зворнику је било, Зворник као град је био, било је више муслиманске вероисповести, Срби су били окол и имали куће. И сада одједном са толико проблема, не знам ни ја да се сећа Брано Грујић те седнице на којој смо, не верујем да и он има такав мозак да може памтити све. Погледајте у општини тамо па нађите како се зове одлуке Скупштине општине Велики Зворник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас само питам да потврдите да ли сте сигурни да је на тој седници причано о заробљеним Муслиманима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сигурно, да Вам кажем ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само мало, сачекајте моје питање.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам како да Вам одговарам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте сигурни да је на тој седници било речи о заробљеним Муслиманима и да ће ти заробљени Муслимани радити код Вас у фабрици, на другом месту и тако даље?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, било је речи да раде Муслимани, да ли заробљени или слободни, ја нисам, не могу да се сетим сада кога су они заробили. Али, искрено да Вам кажем, овако као човек, тамо су били заробљени Муслимани у Чelopeку, овамо и онамо, ја сам мислио да има тамо, како се зове, да има тамо заробљених људи са Циглане. Ја сам Нишкога молио, ако има негде заробљених људи, који су радили у Циглани, да доведе њих да раде овде. У крајњем случају, ја да их нахраним и да имају људи шта да једу, да не буду тамо. Он ми је рекао да није био заробљен ту ни један радник са Циглане, како се зове и да није било људи из Циглане у тим логорима, како да кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А када Ви први пут добијате сазнање да заробљени људи ће радити код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Оног момента када су их довели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Е па сада ми мало тај моменат опишите, Вама долази, ко? Знам да је Нишки, реците за Вас, Вама долази непознати човек, неки Нишки?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја сам Нишког знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Од раније?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, од раније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Од када сте га знали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како га не би знао када сам га виђао, стално тамо води војнике и иде кроз Зворник. Није у Зворнику тада било света, не знам ни ја колико. Знало се Нишки, не знам ни ја, чуо сам и за тог Пиварског, за Легију, за не знам ни ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како сте знали тог Нишког, из виђења или сте га познавали овако?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, онако сам га познавао. Онда је он после дошао у Циглану и питао ме да ли може да му се запосли жена у Циглани. Рекао сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, не, опишите ми тај тренутак када Нишки долази и доводи, рекли сте у свом исказу, дотерали су 25 људи. Хоћете да опишете како то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, у камиону једном, једном или два камиона, не сећам се сада више, довели су, како се зове, те људе и довели су душеке ове, то је тада било једно 10 цм ширине, 1 метар дужине, 1,5 метар ширине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Какви су то камиони?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Камион ФАП.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мислим, да ли су имали неке ознаке, чији камион?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зворнички, тада су били камиони, возили су ко шта стигне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко вози тај камион?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Возио је војник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У униформи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нишки?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сви су они били у униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Где седи Нишки, да ли он долази са њима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нишки је дошао у приватном ауту, а они су били сви у камиону.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли су та лица била везана или?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, није нико био везан. Зашто да буду везани када ови имају хеклере, наоружање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко долази са тих 25 лица, сем возача и Нишког? Да ли је било ту још војника који их доводе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, било је ових, рекао сам Вам, сада ја не сећам се колико их је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сви наоружани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сви су били наоружани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А Нишки долази неким приватним колима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нишки, они су сви имали аута, а чији су аути били, шта ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Нишки ту долази још са неким ко није војно лице, неко из општине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, госпођо, ја Вам кажем, код мене су долазили сви редом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Интересује ме тај дан ако се сећате тог момента?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате колико људи је мени долазило дневно, како се зове, тражећи, не знам ни ја, од ове сиротиње која је избегла да им дам нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, само мало, сачекајте мало, немојте ми причати оно што Вас не питам, ја тражим да ми директно одговарате на питања.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вам кажем да се не сећам, а Ви нападате, па шта да Вам кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас не нападам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да се сећам, не могу да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас не нападам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Рекао сам, не сећам се, јасно и гласно, то је било пре дванаест година.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли тог момента Ви први пут добијате сазнање да су то заробљени људи, Муслимани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Када сам ја питао, како се зове, одакле су ти ови људи, он је рекао, покупљени. Онда ми је било јасно да их је покупио са улице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кога то питате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Нишкога сам питао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Одакле их је покупио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На улици га срео, ухватио га, све редом и готово.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, шта су ти људи тих дана док су боравили, кажете, негде два месеца колико су ту били, ко им је храну доносио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Добијалу су храну из хотела «Језера». Рекао сам ја, нисте слушали госпођо. Оно што сам јео ја, а јели су шницле, јели су салату и јели су све што се у хотелу служи, то су добијали и јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте рекли да је из хотела «Језеро», то сада први пут кажете. Где је тај хотел?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, Мали Зворник ако знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу ја одговарати на питања, зато Вас питам, како то из Србије?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, како, па лепо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је то плаћао, ко је то финансирао ту храну?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Циглана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Циглана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, квадратура тих просторија у којима су они били смештени? Кажете, две неке просторије?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Овако, 5 пута, једна је мало већа, једна је мало мања, можда 5 x 4, или 4 x 4, не знам, имате тамо Циглану, нико није однео зграде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, кажете, 4 метра од Ваше канцеларије?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Моја канцеларија је била широка 4 метра, широка, није ни 4, 3,5 отприлике широка, моја је пута 4 метра, онда је она 3,5 пута 3, те две просторије, има један ходник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: 3,5 пута 3, десет квадрата?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, 3 пута 4, око 10 квадрата.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. И колико је у једној просторији људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, у једној је можда дванаест и у другој дванаест људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како су те душеке, како, поређали су их доле?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Душеци су били доле на, како се зове, доле на, бродски под, на бродски под су стављени душеци и ћебад им је дата. Мислим да су и јастуке добили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како су ноћу чувани? Да ли је било некога да их ту чува?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Били су ови стражари, ја сам рекао, ови стражари.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ноћу, да ли је та просторија била закључана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, јесте закључана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Обе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не, споља су била врата једна, па су закључавана та врата.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте неких пет лица су били доведени да чувају и организују рад и тако се спроводила одлука општине, тако сте рекли и помињали сте Торо, Зокс, Пуфта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не, нисте разумели. Пет људи, то сам ја, то је правник, то је технички директор, финансијски директор, комерцијални директор, смо спроводили одлуке Скупштине општине преко својих даље сарадника који су били, пословођа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У том периоду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, у том периоду, био је пословођа и управник овај, како се зове Циглане, ове бетоњерке, ове механичке радионице, стоваришта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми ово запослење Тора, Зокса, Пуфте, како је дошло до тога? Да ли то Вама неко налаже да Ви то урадите или, како је дошло до тога да се они запосле? Претпостављам да је Торо за Вас било непознато лице?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нишки је довео Тору и Зокса и ове све и рекао ми је, они ће да раде ту и примаће плату, како се зове, од Циглане. Ја сам их, како се зове, спровео одлуку и запослен је био у Циглани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли то Вама Нишки наређује или како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да Вам кажем искрено, ја мислим да ми је и наређивао, али, а онако по његовој, како се зове, по његовој командној одлуци, шта је био и Нишки је био неко име тада у Зворнику. А искрено да Вам кажем, мени је моја глава била много важнија него да размишљам о томе, да ли ћу ја запослити Тору или не знам ни ја. Питао бих ја Вас да сте Ви били на мом месту, па да дође, сваки пут да Вам дође неко наоружан, па да, како би Ви одреаговали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте Ви то послушали Нишког, па сте их запослили, или сте, нешто сте помињали Стево Радић Вам је нешто и он говорио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мени су требали људи који ће, горе су били сви обезбеђени, како се зове у Зворнику, имали су, нигде ниси могао да приђеш, зато што је била милиција и не знам ни ја, полиција. Свуда си морао да покажеш сто пута личну карту да прођеш до Бране Грујића, ако можеш да дођеш до њега. А код мене је фабрика, требало је да се баци само једна бомба да експлодира, пола доле би отишло, како се зове, онда смо донели одлуку да се фабрика обезбеди и нормална ствар запослили смо њих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми у вези ове безбол палице, кажете, Торо носи неку безбол палицу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам га виђао са том безбол палицом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта он ради са том безбол палицом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Држао и играо се са њом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је то био неки турнир у безболу у то време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Срби не играју безбол, колико ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, кажете, играо се са њом, шта је радио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта би радио друго када држи у руци, неће себе ударати у главу. Мислим, баш неко питање ми постављате без везе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Питам Вас шта је радио са безбол палицом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта знам шта је он радио са палицом, госпођо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нисте видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, видео сам да је држи у руци, из леве у десну руку, из леве у десну руку пребацује, шта је то, шта знам шта је радио. Никога нисам видео да је ударио са њом, а нису ми они тамо рекли људи да је некога ударио са палицом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте Ви тих дана виђали те људе, да ли сте видели да је неко био повређен, нешто, те Муслимане?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био је један повређен са поломљеном руком доведен са поломљеном руком и са гипсом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ту за та два месеца, да ли сте видели да је неко повређен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вам кажем, ја нисам када питате то, био је још један мртав доле нађен доле на крају, како се зове, на крају овога бетоњерке, али је био у тако распаднутом стању да није, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није нам то предмет оптужнице, само једно убиство, него питамо да ли је неко тучен, да сте видели да има модрице?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само мало сачекајте, интересује ме и тај други неки човек, кажете, то је још један мртав ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био је мртав доле човек.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Где?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мртав кроз доле, на крају бетоњерке, према игралишту, било је мртвих свугде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Али, везано за то подручје, на Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам, директно и конкретно постављам питања. Видели сте те Муслимане који су били смештени у тим просторијама четири метра од Ваше канцеларије?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја сам Вас питала, да ли сте видели повређене људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је неко од њих био повређен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, нико више није повређен, од тога, када су тога убили, више нико није малтретиран.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте чули да је неко од тих повређиван ножем у тим просторијама или на другом месту, неко од тих који су затворени ту код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам, чини ми се да је било неког конфликта, не могу да се сетим да је неко порезан или, можда је било, али не сећам се, можда је било да је неко порезао некога ножем. Можда је Пуфта порезао опет некога, али уопште се тога не сећам. Сећам се као кроз маглу то да причате, али, стварно ми је жао. Дајте ми неки, па ћу Вам ја рећи, још неки ми податак дајте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ево нешто у оптужници шта је наведено, ево може да се прочита.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Реците ми, брате, да је Торо посекао ножем или Пуфта или овај, рећи ћу Вам да ли знам или не знам. Кажите ми конкретно питање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Овде у оптужници стоји да је Пуфта неког, једног оштећеног, одсекао му ножем део коже тела на коме је ово лице имало тетоважу, те потом, оштећеног неког исто Муслимана Чирака, ножем, јако порезао по врату, то је овај што је после лишен живота. Да ли сте такве ситуације чули или видели те повређене људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мени се чини да су причали да је Пуфта порезао, зато сам Вас питао да ли је Пуфта, да је Пуфта порезао некога ножем. А сада, да га је убио или одакле му је скидао, тај би морао заглавити негде на хирургији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам да ли сте Ви у том периоду чули за тако нешто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не могу да се сетим, али можда га је посекао, откуд знам, ја се не сећам, није ми то пријавио. Само сам из разговора чуо, питао сам, људи нису мени рекли ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нико се није ни жалио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ма не, ја Вам кажем, Ви не можете да схватите, Ви судите сада, не судите онда када је било, када су људима и са једне и са друге стране је погинуо неко. Мислим веома је глупа да Вам ја сада причам како сам се ја осећао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми само, да не губимо време на те Ваше приче како се Ви осећате, реците ми, кажете да Вам је Зокс претио нешто да ће Вас убити?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зато сам Вам и рекао, када год хоће каже, ја ћу те убити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Због чега он то Вама прети?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта знам зашто је претио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како? Који је разлог да он Вама прети?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Питајте њега, ако га имате и ако је ту, питајте га. Ја се сећам да ми је претио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Ви знате из тог периода, који би он евентуално разлог имао да Вама прети?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта ја знам, мислим није имао разлога никаквог да ми прети, ни било шта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта Вам каже?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Једноставно каже, ја ћу тебе да убијем. Хајде, уби ме ако смеш.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А Ви њему кажете, зашто да ме убијеш?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зашто би, па не бојим га се ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте га питали, што би ме убио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, зашто би га питао, пита се онај ко се боји, ја се не бојим њега. Ја се нисам бојао ни њега, ни Пуфте, ни Торе, нити било кога се нисам бојао. Ја да сам се бојао, не би стао пред Тору, не би стао пред било кога тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Јовићу, бојим се да сам лоше регистровао, па бих молио да у том смислу поновите, да ли сам ја ту нешто погрешно схватио. Да ли сте Ви имали, да ли сте Ви питали кога, да ли у овим затворима за које сте рекли да сте знали, да ли има Ваших радника са Циглане?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате зашто, господине, радиле су везе још, како се зове, са Тузлом, са Аустријом, радници моји су знали мој број телефона и кући и не знам ни ја, а ми смо имали Дирекцију горе у центру града у коме је био овај, како се зове, «Нови извор». «Нови извор» је био каменолом и фабрика грађевинског материјала. Ту су били смештени људи, ту није могао да дође нико, мислим, била је стража. Онда су мене звали телефоном из Тузле да питам ја да ли се налази, како се зове, у «Новом извору», да ли се налазе људи ти заробљени. Ја сам им говорио да мешају, да није ту «Нови извор», него да је то онај стари «Нови извор» и да никакве везе нема са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, зар то није управна зграда «Новог извора» у граду?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Управна зграда «Новог извора» у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били, кажете затвореници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вас питали, да ли има ту неко ко је радио код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ту су питали да ли има брат или неко, ја нисам могао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када се то дешава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су питали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било после, после самога рата, мислим, када се почело да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која година?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта подразумевате – после рата, који месец?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када је почело да се ради, да ли то значи после петнаестак дана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно у почетку?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте да сте почели да радите после петнаестак дана, да ли то значи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је тада било и тада су ме звали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Ја се захваљујем на овоме. Такође сте рекли да сте Ви знали, тако сам бар ја себи прибележио, да сте знали за затворе на Економији и у Техничкој школи и у згради «Новог извора» и обданиште?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То су знали сви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па Вас питам, одакле сте Ви то знали, ево сада Ви рекосте, добро, то су знали сви.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како не би знао када сам сваки дан долазио на посао, поред обданишта, прекопута мене је двадесет метара, а та школа је тридесет метара од пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Техничка школа у Каракају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хајде да се опет вратимо на ону седницу. Колегиница је ту доста са Вама расчистила, па бих Вас ја само приупитао, да ли је на седници тој, где су привредници, где су ти људи из општине, где ви потражујете раднике ради реактивирања привреде и претпостављам да Ви износите проблеме везано, да немате довољно људи и тако даље?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам то само ја, господине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Претпостављам, када кажем ви, мислим на вас директоре, не само на Вас, него на вас директоре фирми?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, главни сектор је изнео проблем, да треба да се запосле, а људи нема, онда је донесена одлука да се приме, како се зове, да се доведу људи да раде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Одакле да се доведу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ту су у Зворнику били, није одређено да морају бити затвореници или ће бити слободни Муслимани, нема децидирана одлука да ће бити доведени затвореници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли на почетку?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, а ја Вама кажем, после када су ту били затвореници, ја сам молио Нишкога да видим, пошто није био ни један радник «Новог извора», а знао сам да постоје тамо, знао сам да постоје затворени људи, да види да ли има тамо мојих радника из «Новог извора» да дођу, како се зове, да раде у Циглани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Да ли сте Ви тада у време одржавања те седнице, знали да имају неки затвори, да постоје неки затвори у Зворнику и да су неки људи заробљени, затворени у њима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како не би.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, Ви лично, пробајте се сетити?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам видео да постоје тамо, да постоје људи затворени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Да ли је било речи о томе, пошто сте ви ипак нека фабрика која има проблема безбедносне природе, ту је гас и тако даље, да ли је било речи на тој, претпостављам да има и других фабрика тог типа, да ли је на тој седници било речи о томе да те људе треба неко да чува и ако јесте, да ли је било речено, ко ће то радити, ко ће то организовати?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, ја се не могу да сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Свих детаља, како се зове. Ваљда сте и Ви присуствовали седницама, мислим које трају, које, не знам ни ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако се сећате, наравно.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Изнео сам проблем да требају радници, шта мене брига како ће се то организовати и било шта, мени требају људи, а ко ће и како ће организовати, неко то мора да организује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И сами сте малопре рекли да није баш згодно сада у фабрику доводити људе, може да дође до диверзије и тако даље?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите да ја Вама кажем, Ви када судите, Ви мене испитујете и цедите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не цедимо Вас.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја морам да је чувам од свега и свачега.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не цедимо Вас, господине Јовићу.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, да Вам ја кажем, ту је гас, гас са којим може да се направи страва.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, то је проблем Ваше фабрике, вероватно има и других фабрика тог типа, па Вас ја питам, да ли је на тој седници било речи о томе да ли те људе треба чувати?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја исто сматрам, пазите, добро, тада је био крш Божји проблема и све. То Бизмарк да је дошао не би могао ни он да разреши све проблеме који су били тада у Зворнику, целокупна организација за покретање града да живи, а «Нови извор» и «Глиница», па «Глиница» је много важнија за покретање, него «Нови извор» и остале фабрике.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте да су Зокс, Пуфта, Саво и још један који је дошао са Савом, да су они били у радном односу, да су радили једно петнаест дана – и ја сам им рекао да иду, јер нисам са њима био задовољан?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не, рекао сам са Савом нисам био задовољан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Са Савом нисте, само са њим нисте били задовољни?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Само сам рекао за Саву, да Саво може да иде, а за Зокса нисам рекао. Зокс је сам отишао, како се зове, напустио фирму и отишао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А, Пуфти?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А, Пуфти?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пуфта је побегао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Са којим, претпоставка, баш нисте задовољни?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немам ја појма, Пуфта је отишао и ја после када је отишао. Знате колико је мене Пуфта интересовао, као лула дувана. Он је могао данас да дође, сутра да не дође, уопште ме не интересује. Како Вама није јасно да је био рат. Данас јеси, сутра ниси, ако ниси ти, наћи ће се други.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте да су ону тројицу из Челопека који су малтретирали ове људе, да сте их Ви и отерали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесам их отерао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пуно пута нам данас овде рекосте да сте Ви тамо гледали да сачувате главу, да су то неки тамо војници против којих не смете ништа, а с друге стране, једне сте отерали, другима сте рекли да су слободни, сачекајте када ја говорим, господине Јовићу, другима, да сте са њима незадовољни, па да могу да иду, па ми се сада те ствари баш и не уклапају, знате.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, шта ћу ја ако Вам се не уклапају, господине, тако је било. Ја се ових нисам бојао, како се зове, Челопечана, јер знам да не смеју да ме пипну.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кога сте се онда то бојали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, бојао сам се, могу да Вам кажем да сам се Нишког жестоко бојао, ових људи осталих, који су били прави војници, Богами, бојао сам се. Да Вам кажем, ту је прошла елита тих ратника који су били свугде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви живели у Зворнику у то време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, ја сам живео у Лозници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А Ви сте у Лозници живели све то време пре рата?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, сваки дан сам долазио на посао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте познавали кога лично од ових људи који су радили код Вас, од ових заробљених Муслимана који су радили код Вас, да ли сте познавали лично именом и презименом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Никада у животу их нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да, добро. Да ли имате евентуално сазнања о томе, да ли је код њих неко долазио у посету, родбина нека да им се доноси што?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, долазио је код једног аутомеханичара, долазила је сестра да га обиђе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, аутомеханичара, знате да је био аутомеханичар?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је био аутомеханичар и ово сада да не би било, да иде да ради човек тамо, ја сам измислио да поправља ауто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Једном или у више наврата је долазила у ту неку посету?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Једанпут за сестру, знам да је два пута чини ми се да је долазила. Једанпут знам сто-посто, стајао сам са женом када је дошла да разговара са њим и разговарао са њом. Чини ми се и други пут, али не могу да се сетим. Знам, чини ми се да је била два пута, али за једанпут сто-посто гарантујем, али други пут, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сведок бавио политиком можда?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте живели са муслиманским делом становништва, мислим какви су Ваши односи као привредника били?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Супер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате судбину Вашег возача Буљубашића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није његов возач, то је од «Глинице».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја бих само хтео да, можда је то разјашњено, али прецизније, ова зграда «Нови извор» која је била у центру, да ли је ту био неко од радника «Новог извора»?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него мислим, да ли је то бивша зграда, будућа зграда, управна?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Господине, то је била управна зграда, управа зграда каменолома.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Која улази у састав Ваше, Ви сте директор?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Некада је то било једно предузеће, било је каменолом и «Нови извор».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене интересује, да ли је она била празна или није?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Била је празна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Због чега?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, зато што, како се зове, каменолом се одселио горе на каменолом, а ја сам продао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, да ли је пре рата испражњена?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И није више била под Вашом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, ја сам то дао за гасификацију фабрике.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, не треба ми више, само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали онда, како су доспели ти затвореници, па Ви питате да ли има неки Ваш?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се ни интересовали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што кажете да се интересујете, да ли су Ваши?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, да Вам кажем, када нико не зна, тамо је војска чувала, никоме нису дали да приђе. Ја сам покушао једном да приђем тамо, пошто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте хтели да питате да ли има Ваших?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пошао сам тамо да питам, да питам, пошто ме звала жена једна из Тузле, да пита за свога брата, каже да се налази у «Новом извору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте Ви хтели да питате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тамо сам пошао као мајмун према војнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте хтели да питате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да, он замало није замахнуо кундаком и окренуо се и отишао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам забележио исто као судија Крстајић и судија је прочитао сада да је он знао за затвор у Техничком школском центру, у обданишту, у згради «Новог извора». Да ли је знао за затвор у Дому културе у Чelopeку?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То сам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Исто као и ово?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мислим, то је свуда било, па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, чекајте, када сте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, госпођо, на телевизији је било сваки дан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време је било на телевизији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И када је била и Сребреница и када је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нисте разумели питање.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У ово време када смо ми били, није био затвор, још било, после је оформљен затвор, мало касније у Чelopeку је било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте знали то када је оформљен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, знао сам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пошто моја ташта је доле из, како се зове, једног села, па сам пролазио ту када су били људи затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не могу да се сетим када је било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је мало касније.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мене датуми нису интересовали, госпођо, уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам питала датум, у које време? Да ли у исто време када и на Циглани ови раде или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мало касније.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мало касније?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нису тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, било је у јуну, када је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, и ово је било у јуну.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, када су ти људи дошли из Челопека, ти који су их малтретирали два пута, њих тројица, да ли су они дошли, да ли су они имали неке везе са тим логором у Челопеку?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нису имали никакве везе, него се напију и дођу да малтретирају ове људе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли су код Вас радили ови, било је 180 Муслимана који су радили, да ли су они путовали из ових села Ђулић, Тршић, Козлук, или Клиса и тако даље?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сви су они путовали. Има, колико ја знам села, има Каменица.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро, мене интересује конкретно овај Ђулић и Клиса и Тршић.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Клиса, у Тршићу је било мало Муслимана.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су код Вас радили људи који су становали у Тршићу, Ђулићу, Клиси, пре рата?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Како се зову?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, име и презиме.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него, мислим, да ли Ви знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Откуд ја знам, било је људи из Ђулића, било је из сваког села је било да раде код мене.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То ме интересује. Становали су значи у селу, а долазили код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сви су становали у селу и долазили да раде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е па то, то мене интересује, то сам хтео да питам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Само је мало људи, особља било из Зворника.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Иначе сви остали су путовали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сви остали су имали своја имања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да Вас питам ово, рекли сте да су ови људи покупљени на улици и доведени ту код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте касније сазнали евентуално да ли је то тачно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чекајте, да Вас питам, да ли Ви мислите да сам ја луд, да Вама кажем, рекао сам Вам, покупио их, рекао ми је да је покупио са улице и ја пет пута Вам причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте питање.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте у неком моменту сазнали да су они били раније затворени на Економији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Никада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Никада, ови људи који су дошли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: 25 или 30, да ли је у једном моменту касније сазнао да су били затворени, јер има података?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, ја сам лепо рекао, да они када су код мене, када се завршило, свуда је било проблема, када је ово завршено, није било проблема, ми смо организовали рад и није било никаквог проблема. Онда су их покупили и рекао сам да су одведени у Батковиће сви тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре, пре, где су били? Рекао је на улици, скупљани.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја кажем, да ли је некада касније, да ли сте у току док су они ту боравили, дознали да нису били покупљени са улице, него да су били?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте, добро. Да ли је неко, рекли сте да су дошли ови из Сарајева неки наоружени и да су их одвели у Батковић и да је то дефинитивно крај. Да ли је неко од њих 25, 30 отишао раније, пре тога, изашао из тог логора?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да Вам кажем ја, колико ја знам нудили су неке паре и ово све да изађе тај дечко, о коме ме Ви питате, тај механичар.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко изашао од ових 25, само начелно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја мислим да јесте изашао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: По ком критеријуму?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: По критеријуму јаче силе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А да Вас питам, да ли је била нека акција да се улази, да су Ваши ти људи, ти који су затворени или неки други, да улазе у станове у Зворнику напуштене, да узимају намирнице из фрижидера да не би дошло до жутице?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није тога било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они нису добили никакво наређење у станове да улазе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А одакле су узели те фрижидере и телевизоре?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, вероватно из тих напуштених кућа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, то ја мислим, из напуштених кућа.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, у станове, у солитере, нису уопште улазили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Погрешно сам се ја изразио-станове, напуштене куће, да ли је било говора о тој некој зарази да су требали да чисте ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја се не сећам заразе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Председник већа Вас је питала, што су скупљали тај грађевински материјал, монту и то, откуда, који је критеријум да је то одузет материјал, да није можда купљен и плаћен раније?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, како се зове, тај материјал је стајао на улици, нико га није, како се зове, чувао. То су били, како се зове.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Дакле, та чињеница да га нико не чува је био довољан.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Онда је донешена одлука, боље да се врати вамо, да има користи и општина и фабрика, него да неко други узме.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су за време док су били код вас затворени, да ли је неко претресао те затворенике?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Вероватно да су претрешени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је био смештен на самом почетку рата у «Алхосу»?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У «Алхосу» је био, како се зове, тај први Кризни штаб, када је био рат у Зворнику.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је сачињао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја, колико знам, тамо је био, тамо је био «Жуте осе».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био Аркан ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Аркан?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Аркан није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био неки затвор у «Алхосу»?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То ја не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате, добро.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тамо је био штаб, тамо није могао да дође нико.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је та безбол палица о којој говорите, да ли је била нормална безбол палица?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чини ми се да је била нека мања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је имала нешто на крају, неко појачање?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули нешто због чега тај логор, откуд тај логор на Економији, због чега су људи, због чега су људи били на Економији? Да ли је био неко од радника са Циглане на Економији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам то знао, то су људи одмах после рата оно ту стрпани. Немам ја појма ни ко их је стрпао, нити било шта, само знам да је био логор тамо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте одговорили на питање суда и онда члана већа, судије Крстајића да сте разговарали са Тором да ли има неких, да ли има неки Ваш радник у неком од тих логора?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не са Тором нисам, него са овим Нишким.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нишким, добро, добро. Да ли сте Ви имали нека друга, независно од тога, да ли сте имали нека друга сазнања да се неки Ваши радници налазе у било којим од ових логора?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја да сам знао да се налази било који други радник, ја би Брани избио очи да ми извади раднике и мислим да би то урадио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како Брана, зашто Брана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зато што је Брана био врховни човек у Зворнику, могао је да одради неке ствари.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он је био значи у стању да некога пусти?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сигурно да је могао, да је било радника мојих, сигурно би као човек пустио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте у једном тренутку, ја мислим, да су се на позив власти вратили Муслимани у град, да ли је у том тренутку, да ли сте Ви као директор сматрали, пошто сте имали проблем са радницима, да је прво, да можете да позовете људе те да дођу на посао и да ли је, пошто сте рекли да су све одлуке ишле преко Стеве Радића, молим Вас, питам Вас стварно да одговорите тачно онако, да ли Вам је Стево Радић наредио, пошто кажете, све одлуке су преко њега, да Муслимане не можете запошљавати?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите овако, није тачно. Стево Радић је донео одлуку оно после рата да буде, да се донесе одлука, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према већу када причате.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко ме, Вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, према суду и не чује се.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Иза леђа ми је, некултурно ми је да причам жени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, суду се обраћате, а чујете питање.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја имам данас искустава више овде него за цео живот. Ја никада нисам био на суду и не знам, ајде да научим и то. Госпођо Кандић, мени је част да Вас поздравим, како се зове, а ми смо добили сви наређење после тога да се, ко не дође у року по закону, мислим, тада је не знам који закон важио, по закону у року од седам дана ко не дође, да, како се зове, добије отказ. Нормална ствар да нико од Муслимана није могао да дође на посао, јер су биле постављене већ границе између Федерације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесу ли онда добили отказ?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нормална ствар, сви су добили отказ, због недоласка на посао. После нису имали шансе да дођу, како се зове, на посао код мене, када су се вратили, како се зове, Муслимани у Зворник, нико се није вратио, ама баш нико се није вратио да би га примио. Ја би га примио да се вратио на посао. Углавном су сви побегли или у Аустрију или у Хрватску или у Тузлу.

НАТАША КАНДИЋ: Такође сте данас спомињали да сте знали за те затворене људе у обданишту, у Школско-техничком центру, да сте на телевизији видели Пилицу и да сте видели да нема тих затвореника. Да ли је, молим Вас, такође Вас питам да истине ради кажете, да ли је, пошто је то фабрика која има ровокопаче, која има булдожере, да ли Вам је Стево Радић, као неко ко је био у тој хијерархији са Вама, да ли Вам је он издао наређење да дате ровокопаче и булдожере?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите овако, Стево Радић није издавао, Стево Радић није сахрањивао, сахрањивала је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, питање је, да ли Вам је неко некада издао наређење да дајете, да ли сте имали, прво, ровокопаче?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја јесам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша фирма?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имао сам мој ровокопач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко тражио некада то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тражило је Комунално, Комунално као предузеће је тражило мој ровокопач, како се зове и он је, тај дечко који је радио на ровокопачу, звао се Бранко и становао је ту на Циглани, како се зове, он и један пословођа из овога, како се зове, Комуналног су сахрањивали у ономе старом делу, како се зове, гробље иза Зворника у шуми горе, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Казамбашча?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Казамбашча, јесте. За то знам, ту сам и ја виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам писмено тражили тај ровокопач, да ли су Вам писмено тражили, писменим путем или усмено?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, није, ујутру ми каже, треба ровокопач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко, ко каже?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Овај пословођа из, како се зове, из Комуналног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Е не знам, знам да је био ожењен Хрватицом, да му је жена побегла, отишла, Хрватица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко још звао, осим тог пословође, из Комуналног или из неке друге установе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, овако, из Комуналног су звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко још осим тог?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нико, само он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није онај директор Млађеновић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја се не сећам, они када су тражили, мене није интересовало ни зашто су га тражили, нити било шта. Знам само да су тражили и ја сам давао, када буде требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли је још неко тражио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нико више није тражио, тражили су ти из Комуналнога, мислим у оквиру радних организација овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у том периоду, мај, јуни, јули?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није, није, тада мислим, тражило је само Комунално, тражило је када су сахрањивали и Србе и тада када су сахрањивали после ове Муслимане, то знам за Казамбашчу, видео сам и ја да су сахрањивани људи, а даље немам појма где су сахрањивани.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Рекли сте, такође, да сте најмање бар једном седмично били на седницама Привремене владе. Да ли је било говора на влади о тим сахрањивањима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите да Вам кажем, не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви са Стевом Радићем некада разговарали о томе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја сам са Стевом био добар пријатељ, мислим, а у време рата сигурно да нисмо причали о некој лепоти живота, него смо причали углавном о сахранама и о мртвим људима, јер погинуло је много људи и са наше стране и са њихове стране и мислим није лако када чујете да Вам је погинуо пријатељ и да ли је Муслиман, да ли је Србин.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви знали шта се догодило са људима из Школско-техничког центра у то време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам знао, али сам чуо сведочење неког од Муслимана да су поубијани тамо, то је било на телевизији, то Вам кажем да сам чуо са телевизије сведочење њихово, у Хагу, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У то време то је он рекао да је било да су побијени тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте чули у време то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, како сам могао чути.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да нам кажете, да наведете неки пример да је на тим седницама Привремене владе, када сте Ви били присутни, да се разговарало о ономе шта се догађало у Зворнику, о тим затворима, о убиствима, о томе, о пљачкама, о томе да нема људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: О затворима, госпођо Кандић, није причано, а о пљачкама је причано нон-стоп. Мислим да је ту Брано доста радио да то спречи, да уради да не буде пљачки. Мислим, по том питању, ангажовани су сви редом, а мислим да Вам кажем, колико људи се сјатило из свих крајева земље, дошли тамо да

носе ствари и не знам ни ја шта све. Толико моћи ја мислим да није било да се то спречи, а после се то дотерало у ред.

НАТАША КАНДИЋ: Јуче смо имали прилике овде да чујемо од сведока са ким сте Ви били пријатељ за време рата, од Стеве Радића, који нам је рекао да све што се догађало у Зворнику, да је то неки његов закључак, да је о свему томе одлучивано и на неком другом месту, да је постојала нека паралелна власт у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате тако неких сазнања?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не капирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је постојала нека друга паралелна власт?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Поред владе.

НАТАША КАНДИЋ: Која је имала моћ, да се одлучивало шта ће да се уради, да је неко јачи, да је неко имао већу моћ од оних који су у Зворнику, да управљају тим догађајима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Искрено да Вам кажем, и мени се чини да су они били само сви тамо неке фигуре, а неко је ту много моћнији управљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Е, па то ја Вама не би смео да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да су они били фигуре, не знам на кога мислите?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немојте ме стављати у ситуацију, рекао сам Вам, Ви сте мене питали, ја сам Вама лепо рекао да је био неко изнад њих, а сада ко је био, немојте мене питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам ко је био изнад њих, него ти који су били испод, на кога мислите, кажете они су само били фигуре?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чекајте да Вам кажем, Брано је сигурно морао некога слушати, није Брано доносио одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли на Брану мислите?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, почев од Бране па редом. Није ни Брано био вечито тамо председник, био је једно време. И сви остали су после морали, вероватно да слушају ове овамо.

НАТАША КАНДИЋ: Можете да нам кажете, како сте Ви, Ви сте на тим седницама Привремене владе гледали те који су долазили из Малог Зворника, па из Лознице, Јокића, па је ту Гогић одједном, Јекића, па одједном Гогић постане полиција. Да ли Вама то изгледао као та нека моћ, та нека власт преко које иде власт из Србије, моћ?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте широко, то питање стварно нема везе. Како је њему изгледало, нећемо, он није ни поменуо тог Јекића, немојте.

НАТАША КАНДИЋ: Како није поменуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му је изгледало, стварно је небитно како је њему изгледало, много ширимо.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо Кандић, да Вам одговорим. Ви знате да је Јекић био, ко је био Јекић, да је био полицајац, ја немам појма, шта је он радио, немам појма. Знам да је сила, али у силу се не дира, и онда нека ради шта хоће, шта ћу му ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је сила, у Зворнику?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, био је сила за целу Србију, госпођо и за целу Југославију, мислим, не Србију, Зворник је мали.

НАТАША КАНДИЋ: И питала бих Вас на крају, да ли знате, како су Гогићевци дошли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Преко Дрине, госпођо Кандић, има мост, прешли преко Дрине.

НАТАША КАНДИЋ: Ко их је довео, на чији позив?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате ли Ви ко је Гогић, ја се извињавам, могу ли да се окренем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не можете због микрофона.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Гогић је боксер, боксер један од најачих људи, мислим у оном региону, а занимања нема никаквог, мафијаш је био тада, био је, како се зове, у Зворнику, имао своје људе, шта су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било, да ли знате како је дошло до тога да он ту дође, не физички овим путем или оним?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га је неко послао или је сам дошао, ето то, или позвао, то је било питање?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Аха, не знам. Знам да је био тамо исто је обучен био у војну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где тамо, када кажете тамо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли га је неко позвао или је дошао сам, самоиницијативно, то је питање?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја не знам, мислим ја Вама кажем да ја нисам упућен био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У ратне ствари, само сам га виђао и шта је радио, појма немам. Имао је своје људе тамо, а шта су они радили, ни то нисам видео очима да могу да кажем, да Вам гарантујем, да кажем да је радио то, то и то.

НАТАША КАНДИЋ: И ако смем да Вас питам и ово. Данас сте поменули неколико пута неке термине које се у тој терминологији људских права увек везују за ропство, па сте рекли, Муслимани су били неслободни, они су принудно запослено, па ако можете да ми кажете, ко је код вас наметнуо, када, који је то тренутак када се ствара то да Ви о Муслиманима говорите као неслободнима, као ето сада ако се запосле, они су принудно запослени, као да су у неком дужничком ропству?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је питање, не разумем?

НАТАША КАНДИЋ: Ко намеће то, молим Вас, неко је?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нишки је довео и каже, ево ти људи и затварају се, он је то рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Није Нишки неко ко доноси одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то рекао, нисам ја.

НАТАША КАНДИЋ: Није Нишки, ја га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала је и колегиница од ког момента су они затвореници, рекао?

НАТАША КАНДИЋ: Нишки, употребио је тако један израз, Нишки их је дотерао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да, а питала је колегиница од када сматра да су затвореници.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је тај који ствара та правила, па су одједном сада Муслимани који су до јуче радили били колеге, пријатељи, они су неслободни, они се могу принудно запошљавати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, од момента да они постају затвореници, од момента од када су ту дотерани.

НАТАША КАНДИЋ: Мора да постоји одлука нека, ствара се једна клима, неко ствара ту климу, не може Нишки.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У чему је питање, госпођо Кандић?

НАТАША КАНДИЋ: Ко је тај који?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Слободан Милошевић.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је у Зворнику то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Слободан је и у Зворнику, госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Ко спроводи то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Спроводи преко својих војника, људи, узмите социјалну карту, Ви се бавите, како се зове, Ви се бавите истраживањима. Узмите социјалну карту Зворника, погледајте шта је ко имао рата, а шта су имали после тога. Да ли је могуће да за годину дана људи створе авионе, камионе и ово све, а људи који су, ја сам био поштен, имао Циглану, имао сам и стан и викендицу, када ови нису имали ни гаће, а сада могу да ме купе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о коме Ви то причате, који су то они?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Рекао сам Вам, јасно и гласно, то погледајте социјалну карту пре рата и сада и биће Вам јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чију карту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ти свих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они, ови, то нама ништа не значи то што Ви тако причате уопштено?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате како много је гадно код нас рећи право име, па онда те нема нигде. Рекао сам Вам ко је главни за све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било, ко је одлучио да ти људи буду затворени, значи, да ли је то Нишки или неко други?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Питала ме је госпођа Кандић, ко је то иницирао да Муслимани буду грађани другог реда. Рат госпођо када је почео, Муслимани су били грађани десетог реда и њихова глава је вредела, знате колико, више је вредела једна цигарета него једна њихова глава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули више пута.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Питајте и мене сада да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу да Вас питам то што смо чули десет пута, рекао је десетог реда да су били, да њихов живот ништа није вредео, он је рекао то сто пута, и други су рекли.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И онда, шта, рат је био, тако је било, таква је била ситуација, они су били подређени, трудили се људи да сачувају главу. Ко је сачувао, сачувао је, шта ја знам, како је ко радио, шта је ко размишљао. Знате како, на тим седницама и Скупштине општине, ја имам много својих проблема, не знам шта ћу са собом, да обезбедим плату, да размишљам шта ће ко да каже на седници Скупштине општине. Ја знам шта мени треба и то изнесем и после баш ме брига шта ће бити даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Могу ја једно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, па да идемо на паузу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Задње питање, да ли је познавао овог Буљубашића, званог Бубицу и да ли зна његову судбину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ево овако да Вам кажем. Тога Бубицу сам знао, како га не би знао, знао га је цео Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је било са њим, да ли знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А знате ли Ви, шта је са њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви овде мислите да смо ми сведоци, а не Ви. Ми не можемо сами да говоримо, да утврђујемо чињенице, не знам шта је са Вама.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Почео сам да причам, а Ви ме питате шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, шта је било са Бубицом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ево шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да мало скратимо, превише идете у ширину.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вама кажем да сам први пут овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците на, шта Ви знате шта се са њим десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Хоћете да ме пустите да испричам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укратко.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немојте ме прекидати, не могу да причам како Ви хоћете, него како ја знам. Бубица је био шофер и возио је Јефту Суботића. Када је почео рат, како се зове, ја сам разговарао са Мишом, Мишом, овим, како се зове, био је финансијски директор «Глинице». Он је био ухапшен и он, како се зове, заједно са тим Бубицом. И једног и друго су претукли. Мишу су пустили и са Мишом сам разговарао у Бањи Ковиљачи, ту је био неки Сабирни логор за Муслимане, исто ти који су побегли, становали су не знам ни ја где и онда је Мишо рекао да су Бубицу тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Миша Србин?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Муслиман, госпођо, Мирсад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам чула Миша?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Миша га зову, па зато. Рекао сам Миша, али, како се зове, Мирсад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, како да знам да је Миша Муслиман.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је рекао, како се зове, да су га тукли, како се зове тамо и да је Бубица умро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где тамо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ком затвору?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То у овоме, у «Алхосу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте му Ви суфлирати, окрените се већу.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он ме је питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нам реците, шта Вам је рекао Мирсад?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мирсад ми је рекао да су Бубицу тукли и да је Бубица умро у «Алхосу», али ја сада даље о «Алхосу» не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је то рекао Мирсад?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Одмах после када су га пустили из затвора и када је био, причао ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он присуствовао, да ли је то видео или је он већ био отпуштен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Каже да је био са њим у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када је Бубица убијен, да ли је био и тај или је већ раније?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тај Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је за време док су га убили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Исто изашао преко пара, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је испричао да ли је гледао када су убили Бубицу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Е то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био присутан убиству?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је рекао да је убијен, сада седело је двадесет Муслимана и још не знам ни ја колико нас Срба, сада ја да га питам. Рекао је то и ја сам ћутао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви схватили да је он присуствовао или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја сам схватио да је он присутан био, јер и он је био добро истучен, Богами, добро.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тада баш када је причао са Вама?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тада када је причао са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када се то дешава, то када Ви причате са њим у бањи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је било после самог рата одмах, он је изашао, неко га је извео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог за паре?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, за паре и изашао је за паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је још нешто рекао о Бубичиној судбини пре него што су га убили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, знате шта, нисам га ја више ни питао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га питали, ко га је убио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није рекао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тражите га, у Сарајеву је технички директор «Енергогаса» па га питајте, човек зна све, «Енергогаса» у Сарајеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се презива?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам ја, Мирсад Хасановић ваљда.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хасановић, јесте Хасановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо на паузу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 25 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА СВЕДОКА МИЛОРАДА ЈОВИЋА

Констатује се да су у наставку претреса присутни адвокати Ђакић Драган који се јавља за адвоката Сташевић Слободана и адвокат Мирослав Ђорђевић који се јавља и за адвокате Мирослава Перковића и Миломира Шалића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоће да долазе колеге или не? Неће, добро. Изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: За оптуженог Славковић Драгана и сада као замена за Грујића и Поповића. Сведок је рекао да је радила супруга Нишког у том предузећу. А да ли је познато сведоку, да ли је радила и супруга Славковића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Рекао је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли му је познато, у време када су радиле ове две жене, да ли су, након што су оне биле запослене, ако може да се сети датума, времена, нешто одређеније, да ли су, након што су оне почеле да раде, доведени ови Муслимани на рад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате то?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не знам да ли сам био јасан.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, јасно ми је питање, мислим, не могу да се сетим, мислим, да Вам кажем ја, нити ме интересују њих две, а није ме интересовао ни датум када је то било, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када је дошао Торо, да ли је његова жена истовремено почела да ради?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, она је касније почела да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, касније. А ова друга?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Она је још касније од ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, прво су били затвореници?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Прво је Светлана примљена, а после је примљена и ова, мени се бар тако чини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А већ су били ови људи ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А ови су били ту.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли се сведок сећа људи који су долазили из Зворника, директори разних предузећа, да ли је запамтио да је био један од директора, карактеристично је зато што је долазио црним аутомобилом «Цитроен» или «Рено 25», а тај аутомобил је карактеристичан јер је имао телефон у ауту, ако се сећа и о коме се то ради, ако може да каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је долазио?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: У његово предузеће, у његову канцеларију у посету?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У посете?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мене интересује, ако се сећа о коме се ради?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не сећа се?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мислим, да ја Вама кажем, када се рат завршио, после извесног времена, ни Немачка није имала такве аутомобиле као што је имао Зворник, према томе, не знам шта да Вам кажем.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја питам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам, реците ми о коме се ради, глупо ми је да такво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подсетите, можда се сети ако Ви кажете.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја питам због тога да бих видео, да ли се сећа да је неко од тих лица тражио у његовом присуству, односно молио у његовом присуству од Славковића да се изведе неки младић из Челопека који је касније прешао у Србију па се јављао телефоном? Догађај, да ли се сећа тога?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам госпођо судији рекао, мислим да је тај дечко изведен, а ко га је извео, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај један што сте рекли да је изведен из Циглане?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да, што сам рекао да је, тај што сам рекао да је механичар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред крај или како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чини ми се да је механичар, да је тај изведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било пред крај њиховог боравка укупног?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, још је Богами, остали су они, они су остали још неко време, а он је изведен баш, како се зове, одмах после доласка те његове сестре, мислим да је отишао. Ја никога нисам имао да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је отишао, шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Кога бих питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били ту када је одведен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте Тору питали или некога, да ли он зна?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, госпођо ја Вама када кажем, како се зове, да ако је неко јачи од Вас, немојте га ништа питати, није га било. Шта да га питам, да и ја изгубим главу зато што је отишао он. Ја сам га чувао док сам могао. Рекли су ми да је отпуштен, да је отишао. Што бих ја истраживао где је, нисам за то задужен.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Још нешто око ових сведока који су помињани под, само именима. Да ли зна презимена возачи Стева и тај и ако зна где се налазе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ракић, Ранковић, не знам ја. Знам да се зове Стева, црн, крупан човек, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Зворника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он ради сада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не ради Циглана, не знам да ли ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте тамо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је радио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тада је радио, радио је док сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ранковић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не Ранковић, не, ма Стева се зове, не знам како се презива, црн човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А други, тај Тајин?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он се зове Којић Радомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово му је надимак?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тајин га зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И што је био запослен у Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да, био је комерцијалиста и возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А и комерцијалиста?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Којић Радомир?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А где је сада Којић Радомир?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У Доњој Борини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је код?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Код Лознице.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Како се зове, нисам разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радомир Којић.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А место нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доња Борина.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Доња?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Доња Борина, Борина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борина?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту живи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ту живи, ту је увек и живео.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И само још једно питање. Сведок је нешто помињао, нисам баш добро разумео, али неко је требао да се скући, неке ствари су требале да се пребаце за неког српског избеглицу или за. Да ли може да нам нешто каже, да ли од тих ствари које су биле у складишту тог разног материјала и покућанства, да ли му је познато да је неко од тога требало да пренесе у Србију, па да су требале некакве потврде да се прибављају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србију?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: У Србију или на неко друго место. Ја га нисам потпуно разумео, али су ми битне ове потврде, да ли су се прибављале и ко је за то био надлежан?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Господине, ја сам, ако сте пратили излагање, јасно и гласно рекао, о улазу материјала, у, како се зове, у моје складиште и излазног материјала из мог складишта. За прелаз преко границе, односно тада је била граница из Босне у Србију, потребна је била отпремница и фактура.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: То ме интересује.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А свака роба која је ишла, ја сам рекао, ову коју смо продавали, да је продавана у «Грађевинар» где смо ми фактурисали њима, а они плаћали преко рачуна и контролу је вршио СУП, свих тих пролаза, како се зове, трансакција робе са стоваришта овамо у Србију и ако је неко купио за готов новац. Са тог стоваришта, због тога је и долазио СУП врло често у контролу, није отишло никада ништа мимо рачуна, а људи су до отпремница долазили веома лако, мислим, ту су били комерцијалисти који су некада радили, имали старе отпремнице «Новог извора», имали печате «Новог извора». Узму лепо отпремницу, спичи печат на отпремницу, може, данима су увозили, како се зове, робу на тај начин. Када их је ухватила милиција, долазила тих отпремница нису биле код мене, ни тих ни печати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, да су фалсификовали те отпремнице?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, фалсификовали су отпремнице, да ли моје, да ли туђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ти шверцери, то богаташи, госпођо, који сада возе «Мерцедес», а рекао сам да немају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то неки људи из Зворника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, и из Зворника и из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где су то возили, у Србију?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Возили су у Србију, где ће, по Босни је био рат, коме ће продати у Босни робу. То је роба мимо «Новог извора», а сва роба из мог «Новог извора», она је пролазила по свим прописима. После на крају, испало је и контрола од шест полицајаца када су мене сменили да нађу неправилности, нису нашли ништа.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Имам још једно питање. Записао сам тако је рекао, каже, Торо је у кругу фабрике радио шта сам му ја рекао. Није ме интересовало шта ради ван круга фабрике, односно ван радног времена. Као шеф обезбеђења, да ли му је, пошто је радио оно што му је претпостављени одредио, да ли му је давао извештаје о свему што се претходног дана догађало и ако јесте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је Торо обавештавао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, обавештавао ме је, мислим, не знам ни ја, нису то били између нас неки извештаји, био је договор, фактички, како се зове. Шта ћу ја да му дајем нека писмена наређења или не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, не у смислу писмених наређења, него обавештавао Вас је шта је било претходног дана, шта се урадило?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, знате шта, да Вам ја кажем, ја сам човек који је одрастао у производњи и радио са људима и ја сам једино то научио, тако да са мном никада није било проблема да се ради. Оно што сам ја наредио, то се морало извршити, а ако не извршава то што се нареди, онда је морао да иде или он или ја из фирме. Према томе, док је остао Торо у фирми, значи да је извршавао оно што смо се договорили.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И само још једно питање. Рекао је, сведок, пре него што су одведени ови Муслимани, односно након овог убиства, да је направио један списак тих лица и да су они требали да напишу да ли су злостављали и ако нису, да то потврде, каже, то се односило на мене и моје раднике. Да ли се то односило и на Тору као његовог радника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја сам рекао, ја сам написао на мене и на моје раднике. Сада Ви мене хватате ту на нешто, мислим, пазите, ја сам то тако написао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, да ли је Тору сматрао за свог радника, то је питање?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам сматрао да је Торо и ови, да су моји радници, не знам ни ја како сам могао да сматрам. Док су били у Циглани, значи били су моји радници, а када оде из Циглане, када се не води на мом списку, није мој радник. Значи да је био и он. Деси се лапсус, немојте Ви мене ватати сада не знам ни ја, тражите од мене ситнице. Да Вас ја питам сада шта сте јели пре седам, дана, ако ми кажете искрено, ја ћу главу да сечем, немојте бити толико необјективни. Питајте ме нешто реално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до када је био Торо тамо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Торо је био док им неко није јавио, како се зове, да побегну одавде, па су сви побегли. Не знам где је Торо побегао, али су сви

побегли у Црну Гору, ти који су били, како се зове. А ја сам остао тамо, госпођо, нисам побегао, ја сам остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас само питала, до када је био Торо, јер он каже да није био до краја?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није био до краја, зато што су наишли ови, наишли су ови одозго из, како се зове, из Сарајева и хапсили су све редом ове који нису из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови специјалци?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, како су Муслимани протерани тамо, тако сам и ја протерам овамо. Када је дошао овај господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, полако, полако.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На власт, па не може полако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите, када су дошли, похапсили, на кога то мислите, ко је то дошао и похапсио и кога?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, рекао сам, ако сте пратили моје излагање, али Ви мене не пратите добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта мислите, шта радимо ми овде, него да Вас пратимо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Овако, госпођо, тамо су биле паравојне и војне, питали сте ме за Гогића, мислим не знам ја. Сада не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, који су то дошли да хапсе и када је то било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Хоћете ме пустити да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Треба ми мало, не могу одмах да Вам кажем. Из Сарајева је дошла специјална бригада која је похапсила све паравојне јединице, које су сматрале паравојне и које више нису биле у саставу, али је већини људи неко дојавио одавде из Србије да се склоне и они су се склонили и отишли у Црну Гору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате, када су дошле те специјалне са Пала?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, када су дошле те, не знам ја када су дошле. Ја знам да сам ја био у Циглани када су упали унутра, као гром и Свети Илија да је упао унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да определите, колико времена пре тога је Торо побегао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, пре два-три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако кратко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, неко их је обавестио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, знам, како не бих знао, био сам тамо. Ја Вама кажем да ја нећу да лажем, али Ви ме питајте шта треба да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је њих неко обавестио, то питам?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па знам, зато што су ми рекли. Ја сам им рекао, како сте оставили, како сте отишли, једном другом човеку, који је сада много јачи, Торо је «нула» од свега, како сте ви побегли овамо, ови упадају овамо, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада први пут чујемо да је Торо побегао. Ко је још побегао са њим, а да се помиње овде?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сви су, малтене, сви су малтене склоњени који су радили за некога овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас сада разумела.?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немојте ме ни разумети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим Тора из Циглане, ко је још побегао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није из Циглане госпођо, било је ту њих још охохој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми Вас питамо за Циглану? Да ли је још неко од ових радника?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На Циглани је само Торо био, Торо је био обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Зокс, да ли је и он побегао са Тором?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вам кажем да је Зокс отишао из Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Раније и да није био у Циглани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико друго?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пуфта је побегао, само је Торо остао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нам реците. Добро, изволите, да лоцирамо када је то раније отишао, колико дуго је боравио.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, много ми је тешко да се ја сетим датума, не могу датума да се сетим. Ја знам шта је било, кажем, то знам, а то не знам, а датуме не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Можда сам пропустио, али да ли сведок може да се изјасни о броју Муслимана који су били у Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се, Богами, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, све је то рекао, 25.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Не, не него ови који су доведени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су доведени?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не, пазите у један камион не може да стане више од 25 до 30 људи, у врх главе.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли је можда вођен списак?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Има списак у Циглани и оставио сам списак, оставио сам целокупну архиву.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли је вођена и евиденција о времену које су они провели, и у смислу код радног ангажовања?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Све је вођено ту, пазите, сваки дан је вођена евиденција колико радника ради у Циглани, име, презиме, ко уђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви урадили неку примопредају, када сте Ви по наређењу овог напустили, да ли сте неке предали те папире, документацију?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тај господин који је био Вуковар са Дрине, ушао је са, овде му је био хеклер, овде му је био, како се зове, пиштољ, аутомат и рекао, како се зове, да је он директор Циглане. Ја сам њему рекао да није он директор Циглане, јер сам ја директор и да оде код Бране и да тражи од Бране печат на коме је он директор. Човек се вратио у униформи, отишао горе, али није био Брано, него је био овај господин «Н» је био председник и вратио се после сат времена и донео, како се зове, наређење да се ја смењујем са места директора и да се на то место поставља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што кажете, у августу, када су Вас сменили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, командант Вукова са Дрине за Циглану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате име његово?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знам, Митровић Јован се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И да ли сте Ви њему нешто предали или је то таква била ситуација да нисте? Где сте оставили те папире, ту документацију?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је био господин, ја Вама кажем, Ви мене не слушате. Ја њему нисам, нити је он тражио примопредају, нити сам ја тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам. Добро, одговорите, немојте да се љутите. Изволите колега даље.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Када је помињао људе из Челопека који су дошли једном приликом на Циглану, да ли може да се изјасни, који су то људи, да ли познаје?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Питала ме судија, рекао сам да не познајем, не знам.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Везано за ову, како је рекао, лозничку мафију, рекао је да нису имали папире и да су радили свашта. Да ли је било случајева извођења Муслимана ових на Циглану који су били од стране Лозничана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Лозничани, па ја Вама кажем, то што је урадио Пуфта, то је било урађено и ја знам за то. Рекао сам да сам чуо да је Пуфта опет, да ли је Пуфта или неко, да је некога посекао ножем, нисам сигуран, пазите, не могу сада да се сетим, како се зове. А више нико није малтретирао те раднике, како се зове. Рекао сам, како је Нишки истукао ту тројицу, нико више није ушао у Циглану. Ми смо се онда већ били и привикли и на осигурање ово све и фактички боље је било да су били код мене, него да су били на неком другом месту.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро, ја сам питао, да ли се сећа да ли су Лозничани изводили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Лозничани су долазили код мене, зато што сам ја већином њих све знао, тако да, мислим, а посла никаквог нису имали у Циглани, нису ништа.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Јесу изводили за неке друге потребе, помоћ неку или нешто тако?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ништа, никакву помоћ од њих нисам ни тражио, нити било шта.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Не, него они, они да су тражили да ови Муслимани изађу нешто да им помогну да раде?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, ти Муслимани нису могли да изађу нигде, осим Торе, а било је, искрено да Вам кажем, било је, не могу да Вам причам, зато што су ти људи који су крали, сада на таквим положајима, да морам да ћутим.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро, ако не може да прича, то би можда значило да јесте онда?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Било тог извођења?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Моји нису, од мојих радника нико није извео.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Није битно, да не ширимо.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Али знам да су мешетарили, да су узимали, али шта мене брига шта је било.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Из Вашег исказа разумео сам, отприлике, да је Нишки довео Пуфту, Зокса, значи, то је било на почетку негде када су дошли први пут. Мене занимају те неке временске одреднице, да лоцирамо време, значи, да ли можете да се сетите, када су први пут дошли та лица сва, да ли су они заиста били ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам то рекао.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Када је то могло бити?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мислим, стварно ми је жао. Ја сам то имао све написано, сваки детаљ, сваки датум. Имао сам све, све сам, како се зове, чувао у архиви. После дешавања, после свега овога када сам видео шта је шта, ја сам то све спалио, да не би случајно дошао неко до неких података које после могу да искористе за нешто не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте спалили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Спалио сам сву ту документацију, како се зове, од «Новог извора»; моју, дупликат коју сам држао ја. А целокупна документација је остала, кажем Вам, у «Новом извору» и мора да има у «Новом извору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли та фабрика још ради, да ли Ви знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Она, ја нисам био има десет година, у Зворнику, а купио је тај Јован Митровић и не ради, а ради Бетоњерка, а та фабрика не ради. Вероватно има ту људи из Зворника, да ли ради или не ради, они знају.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Пошто нисам добио одговор, мораћу онда описно да поставим. Да ли може макар да се изјасни, да ли је Зокс био отпочетка ту када су доведени Муслимани или је евентуално дошао касније, ако може макар тако да каже?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја Зокса сада нисам ни познао, искрено да Вам кажем. Мене Зокс није, Зокс је био мислим као радник.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: То је друго питање.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сачекајте да Вам ја кажем, а Ви после ћу Вам одговорити. Зокс није био приоритетан човек у производњи, да бих ја обраћао пажњу на њега. Имао је своје послове и радио је своје послове, а остало ме није интересовало. Не могу да памтим када је дошао Зокс, мислим.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Па, отприлике?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Памтите некога ко Вам треба, ко Вам је битан тамо у процесу производње и ово све, а када су они дошли, па сигурно је дошао када, док су били људи ту, да је дошао и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико дуго је био? Колико краће од Торе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не могу да се сетим. Знам да је био, да је био незадовољан са радом у Циглани и отишао је, како се зове, на прву, тако је рекао, да иде на прву линију. Не могу сада да се сетим.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Чини ми се да је рекао једно петнаестак дана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, шта знам, тако, 15, 20 дана, можда је био и месец дана, ја нисам бројао.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро. Рекао је, такође сведок да приликом препознавања није познао Кораћа, па бих замолио исто да изађе Кораћ и пошто Кораћ тврди да исто никада није видео господина, макар на ту околност да се суоче, односно да се разјасни то, пошто сматрам да то није неко суочење, али једноставно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још једном да погледа Кораћа, то?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Кораћа, пошто Кораћ Иван, конкретно тврди да никада није видео господина. Данас први пут, тако да би било целисходно да се и о томе изјасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Зокс, он је рекао да је видео, он је рекао да је долазио. Устаните, Кораћ. Ево, ово је наш оптужени који се зове Кораћ Иван и он каже да му је надимак Зокс. Да ли можете сада да га погледате још једанпут. Ево, окрените се тамо.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да ли си ти купио «Рено» 1.600 кубика од мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, полако. Не можемо он тамо нема микрофон, чекајте, станите и окрените се нама. Ево нека мало ближе приђе. Прво нам реците, да ли га познајете, па ћемо онда видимо.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зато га и питам.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво погледајте човека.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, погледао сам га, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам личи на тог Зокса?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не личи, ово је «леви» човек, шта Вам је. Не могу да га познам, никада га нисам видео у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, он каже да је свраћао тамо у Циглану?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зато га питам како се зове, да ли је купио од мене «Рено» 1.600 кубика?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Вас?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Не, нисам купио од Вас, нисам имао ауто, нити имам ауто, нити сам икада имао ауто.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Кораћ јесте свраћао, али није причао са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овај наш оптужени који има надимак Зокс, каже да је свраћао у Циглану?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Човек који се зове, који се зове Зокс је купио од мене ауто и био у Циглани. Ја човека нисам познао када сам га видео, шта ћете.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: То нисам ја. Ја сам лепо дао у својој изјави. Ја сам био у Дрињачи, ја сам долазио на Циглану неколико пута да бих се видео са Славковићем. На то Циглани сам се задржавао по сат, два, евентуално. Ја никада на тој Циглани нисам радио, нити сам био тамо месец и по, колико већ човек каже, месец дана да сам радио. Значи, ја се у то време налазим четрдесет километара одатле. Ја сам само повремено, када бисмо дошли у Дрињачу, из Дрињаче у Зворник, због потреба разних за јединицу, свраћао да се видим са људима из Краљева и исто бих се враћао назад, тако да ја овог човека сам данас први пут видео.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да, још једно питање за сведока. Пошто је већ поменуо кола, да ли је то човек који је њему претио, пошто је помињао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не, па не познам га уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то тај човек?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Описали сте мршав, црн. Да ли Ви знате неког Зокса тамо?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Госпођо, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим оних што сте помињали, да сада не понављамо одбрану?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Само тренутак. Тај надимак Зокс се на много места чуо, тако да ја уопште нисам ни обраћао пажњу на то, да ли се неко зове Зокс или се зове, Пера, Жика или таквих ликова је било много, много тих Војвода, разноразних, Жућо, овај, онај, како је ко себи давао надимак, Рамбо, Кобре и тако даље. Значи, ја господина данас први пут видим, никада га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, онолико пута колико сте Ви свраћали тамо, никада га нисте видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, никада човека нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А били сте, причали са оним затвореницима?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Ја сам долазио четири, пет пута. Ја стварно не могу да кажем, можда сам био три пута, можда сам био пет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Да, у јуну месецу. Долазио сам, из Дрињаче када бих долазио, дошао бих да се видим са Славковићем и са овима из Краљева што су били ту. Био би ту сат, два, вратио се и вратио се за Дрињачу, тако да уопште нисам био ту.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја тебе не познајем, а друго, како онда, има тамо исказ да је Зокс тукао онога, како се зове.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Имају они различите исказе, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли, нисам Вас сада разумела?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ако није он Зокс, а ја га нисам познао, ко је онда тукао тога човека у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не пише, ко је рекао.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не пише да га је Зокс тукао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, овде пише да су ови други, добро. Нећемо ми сада са Вама да елаборирамо, питамо Вас само да ли је то тај човек?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није, ја њега никада нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питаћемо другог оптуженог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када сте Ви то Зоксу који у више наврата прети да ће Вас убити, продали ауто?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, када се завршио рат, онда је дошао, дошао, имао је тај Тајин је мени био продао неки «Рено 1600» и ја сам га возио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко Вам је продао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај возач.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тај возач пре рата ми је продао тај «Рено 1.600» и ја сам га возио, возио и онда када је већ рат био и завршен и ово све, он је питао да продам и ја сам продао том лицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре претњи или после?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, после, они су отишли већ били из, како се зове, када је завршено све, он је купио. Фактички водио се ауто на том Тајину и онда је тај Тајин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, да ли сте још радили у Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам радио у Циглани, ја сам напустио Циглану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је касније било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је касније било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Касније, ја сам отишао из Циглане, кажем Вам, у августу месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је после Вашег одласка?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: После мог одласка, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исте године или?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, 1992. године сам ја отишао из Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када сте му продали ауто? Исте те године?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: 1992. године сам продао ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У лето, у јесен?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У јесен, не знам када сам ја купио ауто био, у јесен, отприлике сам га продао, када сам се вратио са мора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сазнадoste одакле је тај Зокс што сте му продали ауто? Да ли сте правили неки уговор?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сви су они из Краљева били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Зокс?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Али, није ауто био на мени, него је био на Тајину и онда је Тајин, Тајин и он су правили уговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том Зоксу који је из Краљева?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, који је из Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су сви из Краљева, тај Зокс?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Кажу да је Торо и тај Зокс и Пуфта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био из Краљева још неки Зокс? Ви ваљда сте тамо знали све Краљевчане?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Са тим Савом су била још два човека, ја не знам како се људи зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нам никада рекли да је још из Краљева био неки Зокс?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Нисте ме ни питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада Вас питам?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Ја не знам како су ти људи ни дошли, ни са ким су дошли, ко се дружио са Савом. Ја Саву не знам ни како се зове. Ја га знам само као Саву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас, рекли сте ви из Краљева који сте дошли, да ли Ви знате да је дошао са Вама још неки да је био тамо још неки Зокс из Краљева? Сада је ово уже.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Да ли се звао Зокс, не знам, то не знам. Стварно не знам како се та два човека зову која су углавном била са Савом, ја не знам како се зову. Значи, те људе сам можда једном видео или два пута. Ја Саву уопште нисам видео од рата до сада. Ја тог човека четрнаест година нисам видео. Ја Пуфту нисам видео десет или дванаест година. Сашу нисам видео сигурно десет година. Ја те људе не знам. Славковића од рата па док нисам ухапшен, сам видео можда једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није наше питање сада, покушавамо да утврдимо ко је тај други Зокс из Краљева, па Вас ја зато питам. До сада нисте рекли да је био исто Зокс из Краљева, него сте помињали?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Било је много људи, било је. Ја сам чуо да је човек из Лознице, из Шапца, да се исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте рекли, али он сада каже да је тај био из Краљева, па Вас ја сада питам, пошто сте Ви из Краљева, да ли знате да је у Зворнику био још неко?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Кренули сте и поставили сте питање везано за уговор. Не верујем да ћемо било шта добити, али да ли сведок зна да ли је направљен уговор, да ли је регистрован ауто, да ли је то преведено?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, било је неких проблема око аута, зато сам ја рекао да мени тај Тајин донесе паре, а онда да расчисти са Зоксом. Онда су они расчистили, мени је донео паре и ја сам завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имаћемо ми друге сведоке који ће да обављају препознавање и да, пошто оптужени каже да је долазио на Циглану.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Госпођо, само што сам ја у гомили тих преговора са тим људима, био присутан ту и приликом предаје тог наоружања, сам исто био присутан, као што сам и рекао у својој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих преговора?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Рецимо, преговор на Дивичу, када су људи са Дивича предавали наоружање, ја сам био ту, то сам рекао у својој изјави, када су они предавали наоружање и гомилу још неких села, сада ја не могу да се сетим у којим све селима, где је то оружје скупљано. Ја сам био на тим преговорима. Тај надимак Зокс је могао да се чује преко радио везе. Тај надимак Зокс који се мени лепи, да ја морам да се браним као да јесам неки Зокс, то је надимак који сам ја користио преко радио везе, тај надимак уопште није ишао у неку употребу, јер мене су углавном сви тамо знали као Цецу. Ја сам био углавном Цеца због тог митраљеза који сам носио, био сам углавном Цеца. А ова прича зашто се ја везујем, не знам зашто се везујем за ово. Ја сам скоро две године овде, ја не знам шта радим ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада није прилика о томе да причамо, сада смо хтели ово на питање. Имате ли још неко питање за сведока? Добро. Када сте већ изашли, имате ли Ви?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Не, немам никакво питање, шта да питам човека, не знам га.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, ја сам га питао оно што би требало да зна, да је тај Зокс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то није тај?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није, ја га нисам познао, зато Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам само две-три мање примедбе на ово његово излагање, а то је када је господин заступник оштећене стране питао да је сазнао да ли има неки његов радник да му помогну и он је рекао да је ишао код Бране Грујића и тако даље, па га је он питао, да ли је Брано Грујић имао моћ да, он је рекао, па вероватно јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А ја господина сада питам, да ли господин зна да сам ја три пута био на стрељању и колика је то онда моћ од мојих војника, јесам ли ја онда имао моћ или нисам моћ?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисмо се разумели, мислим Брано, ја сам мислио као човек да би ми помогао, нисам мислио на то да ли си имао моћ или не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, али господин те питао, да ли је Брано имао моћ, а Ви сте рекли, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сада питање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање је, каква је то моћ, ако сам три пута био на стрељању, значи, нисам могао помоћи ни себи, а камоли неке другоме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта питате Ви њега, да ли остаје при ономе што је рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам ли имао моћ или нисам имао моћ, ето то мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је питање?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сигурно да је имао моћ, док је био председник општине, а ако није имао моћ, ко би имао моћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита зато што сте Ви рекли у једном моменту, да сам ја знао да има мојих затворених, ја бих Брану?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам то у контексту рекао да би отишао код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто код њега, зашто код њега?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је био први човек код нас Срба, идеш код првог човека да молиш да ти нешто помогне, а остала доле, десета линија не помаже, него прва линија може да помогне само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам помогне да извучете некога Муслимана?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, када би било, сигурно би се обратио њему. Онда би он мени рекао да ли може или не може да ми одради.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знате, Ви мислите да бих ја могао помоћи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја мислим да би могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате још питања?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не видим ту ништа лоше да сам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви да гледате шта је лоше или не, него Ви сте дужни да кажете истину шта је било.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Истину сам и рекао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам још једну ствар. Пар пута је поменуо да су неки људи изашли енормно богати из овог рата. Да ли сам ја међу њима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, мислим, за тебе не знам, а за остале.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нека се зна, мислим због већа, због публике, због јавности и тако даље. Значи, не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја за тебе никада ништа нисам чуо, како се зове, нити да си од кога покрао, нити да си се обогатио, нити било шта.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хвала.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А ти добро знаш за кога сам ја рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знамо и ја и ти, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Али, нису ту, жалосно је то.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мало око ове одлуке општинске, разумете, причао је он ту. Госпођо, председнице, Ви имате ту одлуку, наше одлуке у «Билтену», одлука о радној обавези, а то је оно, сећате се, да у року, одређеном броју дана да се јаве на посао, ко год се не јави да се прекида радни однос. Вероватно је мислио на ту одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви сада да му сугеришете шта је он мислио. Поставите питање, па ћу му ја поставити питање ако нећете сами?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како сада да му поставим питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да објасни ону одлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када смо почели да причамо о тим затвореницима лицима, Ви сте сами рекли, била је одлука општине да се Муслимани Вама доделе на рад?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На запошљавање, да се запошљавају, тако је рекао човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да раде код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У фабрици, то кажете, било је на седници Скупштине којом је председавао Брано? Ви сте га третирали као председника Скупштине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сам Вас онда питала, какви су то затвореници, па Ви кажете, па сви су то знали. Да ли се та одлука односила на затворенике или шта, да нам мало појасните?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није прецизирано колико ја знам, речено је да се запосле Муслимани у фирмама и да се допуни број радника који недостаје. Знате ли Ви колико је људи отишло из сваке фабрике, како се зове на фронт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим људима, како је одлука, да ли можете да се сетите, како је гласила та одлука?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не могу да се сетим, како бих се сетио сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам мислила текст да нам цео кажете, него одлука да се, шта, запошљавају?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, госпођо, ако мени оде 20, 30 људи, а мени треба тих 30 људи, мени треба 30 људи, ја сам рекао на Скупштини, они су донели одлуку, сада ја више нисам пратио ни ко је спроводио одлуку, нити како ће је спровести, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву одлуку су донели, да се ко запошљава?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да се запошљавају, не знам ја, не могу сада да се сетим ко ће да се запошљава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекли сте Муслимани, то сте рекли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Муслимани да се запосле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога сте рекли да су Муслимани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не сећам се, Ви тражите од мене да ли су затвореници или слободни грађани, да ли пише ту. Откуд знам ја шта пише тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите. Оптужени тражи да појаснимо.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ево, нека он појасни, пошто он боље зна, он је председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведок данас. Вама се постављају питања, он је имао своју прилику да даје одбрану.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја Вам кажем, ја се не сећам одлуке, само се сећам да смо сви тражили да, како се зове, да се запосле људи и ко ће да је спроведе, нити било шта. Мени су требали људи да ја радим. Мени су доведени људи после те седнице. Зашто бих ја сада проверавао како су мени додељени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је на тој седници говорено да ће то бити Муслимани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Муслимани, па јесте говорено је, они су били вишка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако су Муслимани пре тога сви напустили, добили отказ, који су то онда Муслимани? Како сте Ви схватили ту одлуку, то Вас питамо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, како сам схватио, па, ту су били људи, данима су чекали да дођу до личне карте или дозволе неке за пролазак, било шта, стално пред СУП-ом је било колико год хоћете Муслимана чекали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису још били напустили?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, вратили су се, или напуштали и враћали се. Напустили су Зворник и Срби и Муслимани, био град празан три дана. После тога су се враћали сви редом. И Срби су се враћали после месец и по дана и Муслимани су се враћали у Зворник.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја, колико сам разумео, то је био састанак директора, а није било никада Скупштине, него састанак са директорима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, састанак Скупштине.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не Скупштине, Скупштина није заседала, госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је он рекао, нисам ја рекла.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Човек је помешао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Састанак општине, у општини, састанак у општини, он то зове тако.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он то зове општина, а то је вероватно био, уствари, састанак са директорима, да директори изнесу своју проблематику и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то рекао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи да то разјаснимо, значи да то није била никаква Скупштина, то је био састанак са директорима, са руководиоцима привреде, на ком су састанку они износили своје проблеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су износили проблеме, ево Ви о томе нисте говорили. Да ли су износили проблеме да им требају људи, радници, директори? Да ли се сећате тог састанка?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од страже за чување предузећа до радних места, сви су проблеме износили, јер су радници нестали. И Срби су, једни мобилисали, други побегли Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте полако. Да ли је донета одлука о којој прича сведок?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, одлука је донета ова коју Ви имате ту, а о овој одлуци није нико, ни у то доба, није могао ни сањати, нити је знао колико имамо Муслимана, ни где има, то је био тек почетак. Дакле, избегли су и једни и други, што се каже. Зворник је био празан, изнели су проблем предузећа, како предузећа сачувати, од страже тамо на капији па до постављења директора, јер велики број директора је нестао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још неко питање, пре него што пређемо на суочење?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вам сада предочити, да не буде класично. Значи, чули сте шта је рекао сведок, да је тада пун Зворник био тих, па је набројао које те затворе, «Нови извор», Економија, Циглана, школа, помињао је све.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обданиште, па каже, цео град зна да су ту људи затворени, е сада на то шта Ви можете да кажете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам Вама рекао и раније, да за «Нови извор», односно Суд за прекршаје, «Нови извор» сам знао, за школу сам знао, то сам рекао раније, сећате се добро. А за све друге нисам знао. Јесам ли ја икада ушао у Вашу фабрику у време док су они тамо били?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нико није рекао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, али питам човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он каже да су сви знали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја питам због себе, значи нисам улазио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам само рекао да су сви знали да постоје, да постоје ти, а ти да си дошао код мене, никада ниси био код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али он каже да није знао, о томе се ради, зато вас и суочавамо.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, не могу ја њега да научим да он зна, ако није хтео да зна или ако није видео. Ја Вама кажем шта сам ја видео и не могу да Вам кажем, хоћете да Вам доведем још сведока, колико год хоћете, да су били ту, како се зове, ови Муслимани заробљени. А он можда није знао, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре нисте рекли тако.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знате шта, госпођо, немојте ме терати, мислим, не могу ја сада да њега натерам да он зна нешто што он каже да није знао. Он је човек културан, паметан, зна ваљда, ја Вама кажем, ово знам, ово не знам, ово сам чуо, ово сам видео. А не могу сада да кажем да није био, када је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да није био када је био, не разумем?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: За који ти не знаш да је био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам да су код Вас били радници, за то не знам. Не знам да је био затвор у некаквом обданишту.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Добро, ја ти кажем, добро, ако стварно не знаш, ти ниси код мене никада ни био, а немогуће да ниси знао јер си био на таквом радном месту да си морао знати.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је твоје мишљење.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Добро, зато ти и кажем. Ако ниси знао, то није био један дан, два дана, него је.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви неко питање? Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Само кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Представите се.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Поповић Бранко или Марко Павловић.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Сада знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знам да је он, по очима сам га познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Лепе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као кога?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекосте на самом почетку и доста је то расветљено, само један детаљ ми треба. Присуствовали сте седници у сали Скупштине општине, где су били привредници и тамо је договорено да се та надокнада, где сте и Ви између осталог тражили попуну радника, имали сте мањак због различитих разлога, није битно због чега. И рекосте да је Нишки довео код Вас, дотерао, користим тај израз изворно, дотерао у камиону 25, 30 радника, то су били Муслимани. Е сада, они су ангажовани и за рад у погону и за ове друге активности по граду, па сте касније допунили, да је први део активности у граду био за прикупљање грађевинског материјала, а касније дата допуна дозволе да се прикупљају и кућанске ствари из напуштених кућа?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле, опреме из домаћинстава?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Писало је тамо, јасно и гласно шта моће да се узме и, како се зове, та копија тога има у «Новом извору», мора да има.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ово само питам због оног јуче, верујем да ме суд разуме у том делу, паре, трочлана комисија формира цене и остале ствари и то се продаје, паре, коме се уплаћује пазар?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На рачун општине је ишао део, а део остајао за трошак «Нови извор», јер «Нови извор» је организовао нафту, организовао храну за

раднике и вршио продају и вршио наплату, а општина фактички ништа није учествовала ту, осим што ми је дала тај папир са печатом.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је ишло на жиро рачун?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: На жиро рачун општине.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, то је лако проверити, бар се надам. И друго питање, Нишки је довео те људе код Вас. Колико је дана од те седнице Скупштине, у Скупштини и моменат када Вам је Нишки довео раднике, колико је отприлике прошло? Да ли је пет дана или десет дана, мање је битно.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не могу да се сетим, мислим, да Вам кажем.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли Вам је неко најавио да ће Нишки довести раднике?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, Нишки је дошао код мене и рекао да ће он дотерати, да ће ићи да доведе раднике.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Знате зашто Вас питам, конкретно, Ви сте се обратили на званичном месту у сали Скупштине општине?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Са званичним представницима тадашње власти да имате проблема са радницима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Питам Вас, да ли Вам је ико најавио послаћемо Вам, господине Јовићу, сутра 30 радника или 15 радника или Нишки ће Вам довести 15 радника или Бранко, није битно ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да ја Вас сада нешто питам. Да ли Ви знате колико је мени требало времена, рецимо, да ја дођем до Вас, да дођем до Вас, да би добио, некакво, како се зове, некакво одобрење. Вас није било, где сте били по неком свом задатку, Бране није било, како се зове, до Бране се није могло доћи ни са тенком, до Стеве, не знам ни ја. Када се Нишки појавио код мене, дошао је човек и рекао, како се зове, да требају по одлуци, како се зове, по договору требају радници и он иде да дотера раднике и отишао је и дотерао је, како се зове, и, рекао сам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мени сасвим довољан одговор и потпуно одговара истини, да се одмах споразумемо.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не лажем.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И још једно само питање, ништа више. Казали сте, са њима су дошли и пет, шест војника, међу којима је био и Торо и Зокс, па се испоставило да је то други Зокс и тако даље, није битно који је, пет, шест војника са њима су дошли?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И ступили су код Вас у радни однос?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Те што је Нишки довео, те сам и примио у стални радни однос.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Они су код Вас имали радну обавезу да преко ноћи врше чување?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, не, они су имали обавезу само преко дана да иду са овим радницима да прикупљају тај грађевински материјал и да чувају те, како се зове, те затворенике док су тамо на прикупљању грађевинског материјала. Испред зграде, рекао сам, био је један увек, како се зове, тамо је био стражар, стражар на улазу, значи, овај је помагао, чувао ту, да би испомоћ, чувару. Радници су били

унутра, тамо унутра их је чувао обичан радник тај један са овим, како се зове, аутоматом.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Довољно ми је ово што сте рекли, само ми је то требало као потврда, хвала Вам и изволите ако треба нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, само да питам ово. Они долазе и ступају код Вас у радни однос. Кажете, нису ту спавали. Где су спавали, Торо?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У Зворнику, у Зворнику су имали, рекао сам Вам ја да су имали станове у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У становима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, у небодерима, оним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војници у униформама?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, војници у униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смештени по становима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чијим становима, да ли Ви то знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Муслиманским становима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко им је то доделио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Шта ће им доделити када је стан празан, уђе сам и станује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам ја Вас добро разумела, како сте Ви рекли, да су они војници и даље или су само код Вас запослени? Да ли још имају везе са војском или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Торо и ови што раде?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су били код мене, ако су били код мене, онда сигурно да није могао да иде код Марка. Онолико дана колико су били код мене, били су само за мене везани, али ја не знам где су ишли и шта су радили, то мислим. Друго да Вам ја кажем, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, али кажете, Нишки из доводи и шта каже, по некој одлуци, по каквој одлуци?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не знам како би Нишки могао да доведе мени 30 људи, да није имао неко наређење да их доведе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије наређење?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нечије је имао наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се интересовали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Видите, ја Нишког никада више нисам видео у животу када је отишао тамо: Они су рекли и да је погинуо, ја немам појма где је он отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се интересовали, ко је њега ту послао, обзиром да кажете, то је близу после одлуке?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, ја Вама све време причам да, ко се интересовао, могао је лако главу да изгуби. Мене није интересовало, ја Вама кажем, оно је био Зокс, није Зокс, нисам видео човека, не познам га. Знате ли Ви колико је људи прошло који су се продавали за било кога, да је овај, да је онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још само тренутак. Још сте нешто рекли, нисам могао до Вас доћи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, знате ко је био Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Вам је требао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Зато што је човек био на задатку или је на првој борбеној линији или има састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за коју потребу, зашто Вам је требао, па нисте могли доћи?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није ми требао, дао Бог да ми није требао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам ни требао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Али да ми је требао, не бих могао да дођем до њега, то Вам причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја сам Вас схватила да везано за ове људе нешто сте рекли, нисам Вас могао наћи? То нема везе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да Вам кажем, да ми се десило нешто и да ми је требао он, ја не бих могао да га нађем, ево нека поштено каже, мислим, није то било. И у ово време сада не можете наћи председника општине, има да молите Бога да дођете до њега, а камоли у ратно доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте рекли, кажете, Нишки је десети по рангу. А ко је изнад Нишког, да ли сте то сазнали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Марко је био први, колико ја знам, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Једно време, да.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Када је Марко отишао, после ме није интересовало искрено да Вам кажем, ни ко је први, ни ко је задњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас конкретно у односу на Нишког, да ли је тада био Марко или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, био је, био је Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Био је Марко главни за војску тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Нишки био војска?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нишки је био војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да. Ја сам Вама причао, госпођо, ја имам утисак да Ви хоћете мене да наведете да ја кажем то што Ви хоћете, али Ви не слушате мене уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли још нешто да питате сведока?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, мислим да у прилог овоме што сте Ви сада питали, господине Јовићу, нема намеру чини ми се суд да Вама подметне било шта ј овом тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас сада.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја га питам, побогу, ево нећу питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте га, немојте то, нема суд намеру.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате питање.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када употребљавате израз војска, да ли је војска за Вас сваки униформисани наоружани човек?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нормално.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко командује том војском?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, да ја Вама кажем нешто, Нишки се представљао да је, како се зове, да је под војском ЈНА. Гогич је долазио у униформи, како се зове, маскирној, то је комплетна опрема, представљао се да је у ЈНА. Сви

редом колико паравојних јединица је прошло, зна Марко колико је паравојних јединица било ту, нико им ништа није могао. Дође десет људи способних, могу да ураде шта год хоће, у кућу када уђе једноме или двоје, ја не видим тога ко је могао шта, било шта да каже. И они су харали Зворником док се није успоставила та нека власт, како се зове.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је суштина.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам како даље да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, зато што кажете, он је био десети по рангу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, изнад Марка је десети, Марко је први, Нишки је био десети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда испада је Нишки изнад Марка како сада причате? Не знам да ли ме разумете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не разумете се Ви, изгледа, у војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, видим, Ви се разумете, добро, хвала Вам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, макар сам је служио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, Славковићу, Ви сте на реду? Прво кажете десети по реду, а сада кажете, нико му ништа не може. Ко је ту онда по реду коме?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не разумете, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је коме, Ви нам објасните?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не могу, док он има хеклер и има, млађи је и јачи од мене, шта ја могу њему да урадим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не причамо о Вама, него о њиховој хијерархији, не о Вама? Ја Вас питам о њиховој, а не о Вама.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте војник.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Госпођо председавајућа, да ли могу да се поздравим са господином Мишом, само да се поздравим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поздравите се.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Поштовање директоре, како сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо питања, касно је да бисмо овде сада.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, господине директоре, ја сам 21. маја напустио Зворник, када је Војска ЈНА повучена, 28. маја ми је био рођендан, славио сам у Краљеву. Дошао сам поново у Зворник, по позиву, ја сам мислио Вашег или Нишког, неко ме је звао од вас, немојте да схватите погрешно. Тада ми је била супруга код Вас, радила као секретарица, код Вас. Није ми још била супруга, била ми је девојка. Дошао сам негде 02. или 03. јуна и Ви сте питали, да ли би радио као шеф обезбеђења. Ја сам прихватио да радим као шеф обезбеђења. Што се тиче Кораћа или Зокса, Пуфте, Саве, они су долазили, али никада нису били у радном односу, то тврдим и сигуран сам, може да се провери и на платном списку код Вас.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам ја рекао, ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово није питање. Сада оптужени исказује нешто што Ви нисте рекли. Да ли је тачно, он каже да овај Зокс и Пуфта нису били у радном односу. Ви сте рекли да јесу. Шта је тачно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, они су били на Циглани 10, 15 дана и отишли су.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Долазили су на пар дана, али нису били у радном односу.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Чекај, да ти кажем ја, не можеш ти да знаш да ли су били, ако сам ја наредио да им се изда решење.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Онда ја то нисам знао, ја се извињавам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: За Саву знам да је био кратко време, за Зокса знам да је био кратко време, али ја стварно овог човека не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље питања.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам четири пута био на терену, по дану, као што сте и рекли, тако да ја не знам да су они били у радном односу, уопште, ни Саво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви сте рекли да нису били, сада кажете не знам, то је већ друго.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам рекао да нису били, он сада каже да јесу, ја кажем, не знам, сада први пут чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада друго, добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, ја кажем истину.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Колико су времена били?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, можда су били, највише што ја знам, зато што сам ја стално по терену, можда су били седам, осам, до десет дана, али нису били стално ту. Долазили су дан, два, буду, оду.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: А били су сваки дан у Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нису, не, директори, нису сигурно били, то смем да тврдим и главом а може да се провери. Не знам за платни списак.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, нека провере, у крајњем случају да ли су били или нису били.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Драго ми је за те потврде што сте рекли истину, то ме је највише бринуло за те потврде, што је била и једна и друга, то је сасвим тачно што сам и јуче рекао, чули сте, то ми је врло драго. Онда за безбол палицу. Никада ја нисам носио, ја сам носио милицијску палицу, као што носе командири сада овако. Ви сте помешали, Пуфта је носио стално безбол палицу. Чак сте се једном жалили, или сте имали страх од њега, једини ко је могао нешто то сам ја могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово је примедба, да то није рекао тачно за палицу?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: За палицу, то сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали оружје, пиштољ?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиштољ сам носио често, 7,65, некада овде да се не види, некада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на Циглани?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Баш на Циглани сам носио, имао са футролу овде, која се ту носила, ретко када сам, мислим, никада нисам био без пиштоља, али није се могао видети, зато он можда и не зна да сам ја носио оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја истрагу спровела па испала ја у праву.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није се видело, ја кажем, није се видело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него зато што сте ме и за то оптужили, па ајде реко за нешто.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Без пиштоља никада нисам био, носио сам пиштољ овде испод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, није он тако рекао, па сте цитирали, па ево да потврдимо, добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ево сада имам примедбу, рецимо, на Сарму, тог из Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био такав неки?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем. Када сам ја требао да одем, ја сам се директору најавио, седам дана, ако се он сећа, да ћу да напустим. Поштено реците, молим Вас, седам дана да ћу да напустим и Ви сте спремили тог Сарму. Ја нисам ни знао, он је Ваш из Лознице и дошао је да му покажем шта ће да ради. После мене, ја сам отишао, а Сарма је остао.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам рекао да је био Сарма са тобом.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је тих седам дана да се обучи шта да ради, ништа друго, ја сам отишао, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било када сте Ви напустили?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам напустио крајем јуна, можда почетком јула, тако. Има сигурно списак код њега до када сам био примио плату, исплатио ме човек и ја сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још нешто?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: И тог Сарму, колико ја знам, мислим да га је довео Милан, Ваш заменик, онај.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Богићевић?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Онај млађи Милан, била су два Милана, директор производње и био је онај крупнији и онај мршавији, млађи што је после Вас наследио, тај, мислим да је он довео Сарму. Не знам како се презива. Што се тиче бекства из затвора да су побегли четворица, директора, а не двојица, то знам сигурно, потпуно знам, спроводио сам истрагу, то је потпуно.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Из ког затвора?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим, не из затвора, него из Циглане су побегла четворица.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Оно вече када су ударили онога радника?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, четворица су побегла, отели су руски онај шпагин 72 метка, ударили су оног стражара, старијег човека, не знам како се зове, то знам.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја знам за двојицу, за четворицу не знам.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Што се тиче, када је Пуфта направио инцидент, било је око 18 часова. Мене је неко звао из Циглане, мислим да је стражар са портирнице број 1. Ја сам дошао негде, можда после, око 20, нисам био у стану, нашли су ме телефоном и ја сам дошао. Када сам дошао, већ је патрола милиције излазила и рекао ми је неко, каже, био је Маринко. Ја Маринка и не знам. Долазио је овде човек, стварно не знам, први пут, та милиција је отишла, крв су жене опрале, још је било можда крви када је Пуфта тог човека убио. Ја нисам био ту уопште, а знам на кога се односи, јер је имао неки, одавно што је имао тетоважу на руци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ујутру са њим разговарали?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па сам га ја сутрадан известио ујутру тек, јер ја нисам видео њега, то је било увече, у вечерњим часовима, значи, Пуфта је негде око 18 часова тог човека, шта је урадио, урадио, убио, око 18. Око 20 часова сам ја дошао тек, после два сата, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са телом од човека?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тело, неко је однео тело. Ја када сам дошао, тело није било уопште, изјутра тело није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је Вас задужио?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Могуће, али тело није било, неко је већ тело однео, опрано, када сам ја дошао то вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте рекли да је ту још било тело и да сте њега задужили да зове надлежне?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Колико се ја сећам, они су рекли да је било тамо тело. Ја сам рекао да нисам ишао тамо, откуд ја знам.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим, ја потпуно истину говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да је тело било и да нисте хтели да гледате, али да је било тело и да сте га задужили да позове надлежне да однесу тело?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Он је то одрадио, али ја нисам знао, не могу да се сетим сада шта је било. Углавном, ја сам одмах рекао да је убијен и да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сада тачно, да је тело било када сте Ви дошли или да није било?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја сам добио извештај да је тело било тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још увек ту, ујутру?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да, да је било тело ујутру.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, није сигурно било, ја сам дошао увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сведок то није рекао тачно?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није, можда није тачно обавештен, а сигурно није видео, мислим, сто-посто није тело било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је задужио да тело носите?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Он је можда мени рекао, можда се он сада не сећа, можда ми је рекао, али ја сам рекао да је то већ завршено, да су већ однели ови комуналци, ко је дошао да су однели тело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је звао комуналце?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Звали су стражари, ко је звао пре мене, јер они нису мене нашли одмах, разумете. Убиство се десило у 18 часова, у 20 часова сам ја дошао, после два сата, јер сам био поред стана, на Дрини пецао рибу и када су ме нашли, ја сам дошао, кажу, имаш проблема у Циглани. Ја сам брзо отишао у Циглану да видим шта је, шта је било, каже, Пуфта је неког убио, заклао. Даље шта је било, видим милиција одлази и ја да зауставим, ништа, они одоше. Ја питам стражара, ко је био, каже, био је Маринко Василић, тако ми је рекао. Ја не знам ни ко је Маринко, нити да ли је био Маринко. Када смо питали овде Маринка, он каже да није он био, али милиција је била, то знам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био од стражара ту када је убијен?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: На «кецу» тај стражар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када је убијен да ли је био неко од Ваших?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нико од мојих, били су ту локални његови стражари, како се каже, радници, што су били старији људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Сава, Саша?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ма, никада они нису били унутра стражари. Они су само када пар пута су излазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли су били присутни када је овај човек убијен?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нико није био, само Пуфта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Пуфта?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само Пуфта, то може да потврди тај стражар и тамо Станка, секретарица и оне куварице тамо сви, може, мислим сигурно да потврде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, имате ли још питања?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Што се тиче даље Циглане, лепо је директор рекао, никада их нико није тукао, ја не знам, на Циглани. Тукли су их у Челопеку, па су они сада из Челопека, то су ти пребачени у Циглану. Ја нисам ни знао, него касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо када дођу ти људи што кажу да су тучени, а Ви сада питајте сведока. Искористите сада прилику.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Директоре, да ли сам некада ја тукао у Циглани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, то је рекао.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја то знам, зато и кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо понављати сада, само што није рекао, а што имате потребу да питате или што не одговара истини.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ако се сећате, Ви нисте били, било је у поподневним часовима, мислим да су дошле из Тузле избеглице, када су хтели да их линчују, да их побију све у Циглани, једва сам успео да извучем своју главу, да спасем те људе. Да ли Вам је то стражар пренео случајно, са «кеца», онај матори човек?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не сећате се? Било је то, ја мислим да Вам је пренето изјутра. Ја сам Вам рекао да су долазили, сада не можете да се сетите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте Ви то даље пријављивали? Он каже да је он Вама рекао да пријавите надлежнима?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пријавио сам то директору и пријављено је полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, а директор каже да Ви треба некеме да пријавите?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добро, ја сам пријавио директору, пријављено је и полицији увече, а и ујутру директору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте пријавили?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме, полицији?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Звао сам милицију «92», имам инцидент, дошла је група, хоће да убију ове, каже, сачекајте, сада ћемо да дођемо и ја са њима мрсим, и ја кажем, нисам ни ја одавде, људи, немам разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је тачно ово што говори за Нишког?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Које, нисам разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све ово о Нишком што прича, да Вас је довео, па да је рекао Нишком?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам дошао касније. Ја не могу да се сетим да ли ме је Нишки довео, мене је неко звао отуд, каже, дођи. Прво, ја сам дошао због жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је нишки ангажовао ту да радите, препоручио?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја мислим да ме је директор ангажовао, да је директор директно ме ангажовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је ту Нишки имао неку улогу, како каже сведок или није?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја стварно не знам, могуће да је тако, али стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за тај период док сте били на Циглани, виђали Нишког?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада га нисам видео ту, долазио је једном, два пута, али он уопште није долазио, долазио је да обиђе жену Данијелу, али то на пар минута, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се дружили са Нишким?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, ми смо увече, у истом смо стану били, једно време. Он је, када сам ја отишао, 19. маја, вратио се 02. јуна, 03., моја жена је становала у истом стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неке везе по структури некој војној са Нишким Ви?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нишки је мени прво командовао, па, када сам ја дошао 02. маја, Нишки, ја сам одређен Нишком, а Нишки је био рањен 28., када је Кула ослобађана, носио је цегер неки на глави, ако се сећате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Онда је Пиварски преузео јединицу Нишког и онда су они поделили, један вод, једну чету један, другу чету други, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како он каже да је Нишки довео те људе?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, ја не знам, нисам био ту када је Нишки довео, ја Вам то објашњавам, јер сам ја отишао 19. или 21. маја смо повучени ми за Југославију, па смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, када сте дошли, када сте постали шеф обезбеђења?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У том међувремену је Нишки њих довео код њега, у том датуму од 20. маја, 21. до 01.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вас није?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мене, када сам ја дошао, ја сам касније дошао, они су већ били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били са Нишким некада у Циглани Ви, лично?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Долазио је Нишки, виђали смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазио је?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је тада био неки надређени, тада у јуну?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, у Циглани када сам био, више није, Мишо ми је био надређени, али долазио је, рецимо, када је и Нишки и Пиварски, када је имало хитних случајева, јер ја сам један био од најбољених снајпериста, напали су тамо, идемо, ту нема стајања, што каже он, мораш да идеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неког војног надређеног, у униформи сте и све, у току јуна?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам имао војног, сем директора Мише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војног нисте?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа. Када сам био на Циглани, никаквог надређеног нисам. Када ми дође Пиварски, он ми нареди некада нешто, ја извршим, разумете, дође Нишки, он ми нареди, ја извршим, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак сте имали?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Када они дођу, морао сам, а овако не,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, рекли сте нисам имао везе са Пиварским, а причали сте да сте улазили у Челопек три пута, а то је јуни, то је исти период?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То када дођу, они нареде, идемо тамо, идемо, неко село напали тамо, ми смо били као неки елитни вод и увек сам био у том воду, када мора да се иде, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак сте били војник у то време, док сте на Циглани радили?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Када сам на Циглани, на Циглани, а када ме зову, ја морам да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то исти период?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Могуће да је био, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро да Вас питам за овог Зокса, Ево сада Ви кажете, долазио је. Ко је тај други Зокс из Краљева, били сте овде да не понављам?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Знате шта, био је још један Зокс, било је још два Зокса. Један је мали погинуо, мислим он је био тамо у Босни, али ја га никада нисам видео, баш из Краљева, неко село Врба се зове. Не знам да ли Милићевић, ја мислим Милићевић Зоран, Зокс, погинуо је у Краљеву је погинуо у лову, али не на ратишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте. О Циглани, молим Вас да не правимо опет ове дигресије.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: А тај никада није долазио на Циглану, не знам, тај никада није долазио на Циглану, тај други Зокс. Овај Зокс је био пар пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неки Зокс из Краљева, мршав, црн, да је долазио на Циглану?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја Вам причам за тог који је долазио, којег ја не знам. Он је долазио да тражи мене, тај Зокс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мали тај, у Циглани, чуо је да сам ја у Циглани, а он је био, да ли је био, мислим да је био у јединици са «Белим орловима».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да је радио, каже сведок, тај Зокс који је радио?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, не, није, није ни овај радио у Циглани. Долазио је пар пута, никада није ни радио. Једном је узео те раднике када ја не знам да утоварају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли је био неки други Зокс из Краљева, да не кажемо да је радио, да је долазио исто на Циглану, да је био мршав и црн?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мени није познато госпођо председнице, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда тај о коме прича овај човек?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Краљева Зокс, ко то може да буде?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја Вам то кажем, не знам ко може да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте до сада причали да је било који други Зокс долазио?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисте ме ни питали, питали сте који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да Вас питам, откуда мени сазнање то?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам Вам рекао, био је Зокс један из Шапца, кога сам ја знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да Вас питам сада када сведок каже.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У првој изјави сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, ја морам да Вас питам сада када сведок први пут помиње. Ја нисам могла да знам шта ће сведок рећи, а Ви да сте знали два Зокса, ваљда бисте рекли, била два Зокса.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: На Циглани није било два Зокса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само један?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, да овај сведок не говори истину или шта?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Сада ја не знам ко не говори истину. Он га не познаје, овај није купио кола, каже, није то тај. Ја сада не знам, госпођо председавајућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли сте чули некада касније да је он продао нека кола?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам појма, ја то сада први пут чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут чујете?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Први пут чујем, мислим, нема везе, ја да знам, ја бих рекао истину, директоре, сто-посто, немам разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко може то да буде, сада неки други?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај мали Милићевић изгледао, колико је био висок?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада га нисам видео, не знам. Долазила је његова мајка код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како кажете, мали?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Саслушајте, млад је био момак, 20 година, ја сам имао 30 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, мали?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Побеглао је од куће, био је у Босни, да ли са «Белим орловима», можда је долазио да ме тражи тамо и чуо сам да ме је тражио тај мали клинац и после рата сам сазнао, после две, три године, пет година да је био у Босни неки из Врбе, када је почео лов, каже, убио се онај мали у лову, како се убио, убили га ловци, у криволову, криволов, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог никада нисте?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада га нисам видео, тог дечка, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, можда ме је тражио, а после кажете, чуо сам?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чуо сам касније да је долазио, да ме тражи, да се распитује за мене. Ратина, Врба, то је све село до села, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и то нам сада први пут причате о овом Зоксу?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви не знате да је ту још неки више пута у току дана био, осим овог?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Што се тиче овог другог Зокса за кога сам чуо да је из Лознице, Шапца, он није долазио никада у Циглану, нити га ја, чуо сам да је долазио пре у време рата и долазио у Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је овај Зокс, за кога кажете да није радио, него повремено долазио, изгледао у то време?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мршав, црн, висок, носио је увек реденике, Цецу, пушкомитраљез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косу?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кратку косу је носио увек, никада дугу, носили смо сви беретке, војничке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капе?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, капе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао браду?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада није, нико од нас није носио браду. Увек смо били обријани као прави војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада овог Зокса, овог Кораћ Ивана са брадом?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте ухапшени?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја нисам био ухапшен, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате какав је био?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам био ухапшен. Ја сам отишао, рекао сам Вам, можда двадесет дана пре хапшења и месец дана чак. Нисам ни знао да ће да буду ухапшени, што каже директор, знао је, то није тачно, нити сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим на то,

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Али, већина је ухапшена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мисли на ово хапшење.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чекајте, нисмо се разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао Кораћ браду?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, ја га нисам видео задњих четири, пет година уопште, на ово хапшење задње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо слике, добро. Значи, тамо никада није имао ни браду, ни дугу косу?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, никада.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да ли је имао онај Репић браду?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Репић, ја сам Репића први пут видео када сам овде ухапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сада Репић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Неки је долазио исто, не знам ни сам. Имао је неки реп, па су га звали Репић.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је из «Жутих оса», ја нисам био члан «Жутих оса».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо чули за тог Репића. Где је тај долазио?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Долазио је и он, долазио тамо на Циглану, представљао се као војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја шта сам, седео је прекопута мене. Морао си свакога да примиш. Није то било да ли хоћеш или нећеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Са ким је долазио тај Репић?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, тај Репић је имао брата једног.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Жућа му је брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Они су све неки уметници, имају уметничка имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам само, са ким је тај Репић долазио, да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Дође или сам или дођу њих двојица, тројица, мислим, дођу, траже кафу, траже да пију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио са неким од ових које данас помињемо, Пуфта, Сава, Торо, Зокс?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не, са Зоксом није, са Зоксом, знам, са овим Зоксом није, са овим није, како се зове. Тај Репић је био мало, мало, чини ми се, мало скренуо, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио са Пуфтом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Није са Пуфтом, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио са тим Савом?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Долазио је са братом тим својим, како се зове, а тај брат његов је долазио са Савом, мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му је изгледао брат од тог са репићем?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Изгледао је нормално, мислим, али је био у униформи. Не знам како се звао он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био мали, велики, црн, плав, какав?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја мислим, како се зове, не могу да се сетим, само знам да су била два брата. Овог Репића сам упамтио зато што је имао репић, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио ту када дође, пио кафу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тражио да пије и тражио кафу и окрене се и оде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за неке «Жуте осе»?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесам, како да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је била нека јединица, мислим да су и они били паравојска, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Жућу?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај, да ли сте га видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја мислим да је то брат од овога Репића, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још некога кога нисте поменули, а да је долазио ту, док су били затвореници, то нас занима, пошто ево сада испаде и овај Репић и тај брат и неки други Зокс?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не знам ни сам да Вам кажем, ко год је хтео могао је да сврати у Циглану, јер Циглана је радила, а ја се нисам трудио никога да истерам из куће, мислим, свакога сам примио са кафом и испратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате неког имена, конкретно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко Вас интересује, ја ћу Вам рећи, не могу да се сетим када је прошло милион људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам шта се сећате.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ви нисте били сигурно, да кажем, мислим, нема проблема, а за остале, знам, како се зове, ако Вас интересује Стево Радић је био, овај под «К» је био, овај, не знам да ми објасните ко је овај Драган, овај «Р», не могу да се сетим по имену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је долазио Стево Радић, док су били затвореници или?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стево Радић је долазио одмах после, после напада како се зове на Зворник и Стево и овај први, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, причамо о периоду када су ту затвореници, да ли је долазио тада?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Стева је долазио стално. Ја и Стева смо били онако, он је био директор Циглане, не, он је био директор Хладњаче. После је отишао горе, постао код Бране, да ли је секретар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате још неко питање? Изволите.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Што се тиче материјала овог грађевинског и то, прво нам је Милан, директор овај твој пунији, не знам како се зове, показао на пар Ваших стоваришта, шта имате, каже, одавде да се превезе, све нам покрадоше, сада тих стоваришта грађевинског материјала, то смо дотеривали, то као што знате. То је било то, значи, није било идемо овде, него прво нам је он показао пет, шест стоваришта је било по оним тамо, то је приоритет био. После смо сами тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, питање?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Још једно питање имам за Вас директоре.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Хоће да каже да му је комерцијални директор показао како да раде.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Како да пребацимо са тих њихових стоваришта грађевинске, јер нико није имао да чува, била су слободна, да вратимо у круг Циглане, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите да сведок каже да није било никакве жутице и прања у Циглани?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не знам, тако су нама тамо тада рекли, ко нам је рекао, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да су жене прале, да ли сте Ви то видели?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Јесу жене прале, баш код директора, код Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како директор не зна да су жене прале?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не знам, можда човек, да су куварице прале?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви да неке жене дезинфикују фрижидере, перу и то, када се донесе из тих кућа?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То нисам, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, да или не, врло једноставно?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нисам ја задужен, нисам ја полицајац светски као Американац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питала да ли сте, него само, да ли сте видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, нисам видео, да сам видео, рекао бих Вам.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То су куварице баш прале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А видели сте фрижидере, кажете, и телевизоре?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, јесам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да стоје?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Е сада, имам једно питање, пошто Вас је почео да пита мој адвокат, ради се о једном, био је код Вас више пута тај директор, ја сам мислио да сте му Ви рекли да извуче неког човека из Дома Челопека, младог дечка. Ја сам га извукао и пребацио у Циглану. Био је четири, пет дана. Звао ме је он после два дана на телефон. Ја сам мислио да сте му Ви дали, вероватно или му је неко дао из Ваше фирме број телефона у стану. Јеси га пребацио, кажем, јесам, где је, рекох, ево га у Циглани, одлично, доћи ћу ја сутра, прекосутра, у Београду сам на

службеном путу да га узмем. И дошао је после три, четири дана, била је киша, невреме неко, Боже сачувај. Увече је дошао испред стана, тачно му је неко објаснио где станујем, а ја сам становао где је дечије обрадниште на седмом спрату. Дошао је ту, киша, изашли смо, било је, не знам, осам, девет сати предвече, први мрак. Отишли смо у Циглану, узео сам тог дечак, дао њему, он га је ставио у гепек, мене је вратио овамо, каже, ти си слободан. После једно дан, два, јавио се тај мали дечко, не знам како се зове, Муслиман је.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ко је тај човек био?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, директоре, зато Вас питам, возио је црни ауто, не знам како се зове, ја сам мислио да сте Ви то, да је он преко Вас, зато сам и рекао адвокату да Вас пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, питање би било, да ли Ви знате да је неки Ваш директор, кажете, била су још два, спасао некога?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, није он директор у Црепани, у Циглани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него где?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Долазили су често код њега ти директори, више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки директор, неке фирме?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, не знам да ли је то био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што помиње Ваш бранилац?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Томо или онај Драган Бормил, како се зваше, ко је од њих, тамо неко од тих директора јачи, који је нон-стоп долазио код Вас често, а возио црни, велики ауто, да ли «Цитроен», знам да је француски или «Рено 25», имао је телефон, бели телефон у колима између седишта.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја се не сећам ни једног директора да је имао.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам тог дечка довео, они су га одвели, после пар дана ми се тај дечко јавио.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја уопште немам појма.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да је жив и здрав, а можда се ставља и да је убијен, а ја то не знам. Чуо сам да је у Аустралији, да је жив и здрав тај дечко, по неким даљњим информацијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта ћемо сада са тим?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа, ево сада, ако је то то што се тражи ко га је пустио, ко га је довео. Ја сам га пустио, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сведок знао да сте некога из Дома културе Челопек?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зато га питам да ли зна, а можда је знао, а можда није знао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали, почели смо једну тему о Дому културе у Челопеку. Да ли сте знали да тамо има људи затворених?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Рекао сам, пролазио сам када сам долазио, пролазио сам кроз Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, колико су ти људи били тамо затворени, временски?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Временски су били дуго, мислим, шта да Вам ја кажем, да памтим колико је то времена, то је информација, Божија, али баш су били дуго ту у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то дуго?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, не могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На месеце или на године или како?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Можда један, два месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Одакле су ти људи, да ли знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То су били Муслимани, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, из ког места, да ли знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немам појма, ко је смео да приђе тамо да пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците да не знате, зашто се љутите?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не љутим се, него кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љутите се, реците, не знам, добро. Рекосте, нешто Ваша жена је пролазила ту исто, кроз Челопек, нешто сте тако поменули, раније, када сте поменули Дом културе?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не Челопек, него Пилицу, моја жена, мајка моје жене је из једног села доле испод Пилице и сваки пут сам пролазио туда, а Дом, а Дом је поред самог пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било у исто време када су били затвореници код Вас на Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Питали сте ме, госпођо, не могу да се сетим. Ја доле нисам ишао сваки дан да могу да знам. Челопек је, та Пилица је, када се пређе мост на Шепку, пет, седам километара или осам низ Дрину, а Челопек је горе код Зворника двадесетчетири километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је неко из тог Дома културе Челопек из тог затвора пребачен на Циглану?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зато сам хтео да га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, нешто што ја нисам питала.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зато сам хтео за тог човека, рекох, ја сам мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је неко доведен оданде ту, не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Једино ако га је он довео, а да ја нисам знао. Исто постоји, ако он каже да га је отерао, ја нисам знао да је он, никада нисам знао да је он одвезао и немам појма о том директору, сада са телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта још знате о том Дому културе Челопек, тим људима?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знам да су били људи тамо и да су нестали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нестали?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било познато да су ти људи тамо или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, то је било и на телевизији, мислим о Дому у Челопеку и причали су о стрељањима, о којекаквим, али ја нисам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у то време када су људи затворени, да ли се то знало у Зворнику, не питам на телевизији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У Зворнику је свако знао за сваки затвор, не у Зворнику, у целој Србији се знало и за Пилицу и за Челопек и ово, ваљда су сви гледали телевизију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било на телевизији?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, могу да Вам кажем да је било скоро свако вече ако сте гледали телевизију, о Дому у Челопеку, био је, како се зове, приказиван, како се зове, на новосадској телевизији, ако сте пратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време када се то дешавало?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У време када се дешавало, приказивали су, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дом културе у Чelopeку?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Дом културе у Чelopeку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992. године?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још питања?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам више, само још једном да појаснимо, директоре. Да ли се сећате, када сам рекао, још седам дана ћу да останем, да будем ту и идем, припремите замену. Мало пре сте рекли испада као да сам побегао, а баш се сећам лепо, дошао сам код Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја се уопште не сећам дана када си ти отишао. Знам да су сви, то знаш и ти, вероватно, да су сви побегли, отишли у Црну Гору, они који су били, када су дошли ови из Сарајева.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам отишао можда месец дана пре њих, сигурно.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Знам, отерали га горе, сви из Србије су протерани из Зворника и остала је регуларна војска, само регуларна војска, они су знали ко је регуларна, а ко није регуларна војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још неко питање?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам више никакво питање, ако имате нешто Ви још нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Хвала директоре што сте дошли.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја га нисам ни препознао после толико година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још да Вас питам. У каквим сте Ви односима са Стевом Радићем?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ни у каквим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у свађи, у завади или?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Нема потребе, мислим, он је престао да се дружи са мном откако је, када сам ја смењен и он и многи други, како се зове, ја више нисам његов ниво. Стева има лову, богат је, баш га боли брига.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели последњи пут?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ја мислим пре једно десет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Он је јуче рекао овде у суду да то појма нема он ни о каквој потврди, печату да се скупљају ствари, да је то потпуна неистина. Шта Ви на то кажете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, многи људи су, госпођо, када су се обогатили, оболели од амнезије. Ни Дража Михајловић на суђењу се није сећао на суђењу, а и они се сада вероватно не сећају ничега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви остајете при свом исказу да је била та потврда?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, ја не могу сада да Вам, да Вам нацртам колики је печат био на те две потврди, према томе, може он да прича својој мајци.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам сигуран да је споменуо име, рекао је да је имао неког свог човека који је контактирао са војском, повереник за војску.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: У суштини, то сам требао ја да идем да контактирам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како се зове тај?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тај се зове Милко, а како се презива, не знам ни ја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мирко?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Милко.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Милко? Добро, хвала.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: И био је пословођа у Циглани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пословођа у Циглани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, коју функцију је имао?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, пословођа,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, неки повереник?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: То је, није он разумео добро. За сарадњу са војском сам требао да идем ја, ово што сам Вам причао да подносим извештаје, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте њега?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Онда смо њега одредили да иде он, он је волео то да ради и човек је то радио, ја нисам волео да радим са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја немам питање, претпостављам да ћете да закључите данас. Само сам хтео за дозволу, да Славковићу дам записнике о саслушању за следеће претресе, па то не може без Ваше дозволе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Да ли Ви имате још нешто да кажете можда?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Имам да кажем, госпођо, мало се извињавам што сам, не знам ни ја, мало можда према Вама био, јер не знам како да се понашам овде. Никада ни према микрофону нисам знао, мени је ово ипак веома напорно, ја сам једна преживео. Мени нико није помогао од ових, како се зове овде. Ја сам њима свима помагао док смо били, док су били сиротиња. Сада су се сви обогатили, сада више никога не виде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја уопште не знам о које причате, који су то ови? Не знам о коме причате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, ти који су рекли да нису издавали никакве печате и не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Стеви Радићу причате?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Па, и о Стеви Радићу и о овоме под «К» и не знам, овај како се зове, овај под «Н»: Ви сте ме питали сада да Вам кажем да је срамота да овај човек под «Н» буде председник једног рада као што је Зворник и ако сте мене звали, требали би и њега да зовнете да питате, како је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушан је он као сведок.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Мора да је излагао све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо ми ценити, Ви не морате о томе да бринете и не морате ту муку Ви да имате. Ништа Ви не брините.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Пазите, ја бих волео да одем на ту муку, јер ми је он одузео све што сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да њему судите?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Баш бих волео да ја њему судим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то са Тужиоцем се договорите да поделите. Не, ја сам Вас питала, да ли имате нешто везано за наш предмет још да нам кажете?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Немам ја ништа, ако имате шта, да Вам треба.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове за долазак у суд?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је превоз до Вашег места до Београда и назад?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Госпођо, ја сам узео горива за 2.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите и за исхрану данас?

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Не могу бити гладан, када сте ме звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити трошкове сведоку у износу од 3.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Стево не тражи, Стево је богат, наш сведок данашњи није богат па тражи паре.

СВЕДОК МИЛОРАД ЈОВИЋ: Ја не би тражио да имам седам милиона ЕУРА.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Следећи главни претрес заказује се за

27., 28., 29. и 30. новембар и 01. децембар 2006. године

све са почетком у 9,30 часова, судница број 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако буде неких измена у именима сведока, Ви ћете сви бити, као и увек, благовремено обавештени.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА